

ადვინისტრაციული პროცესი

კრებულში გამოქვეყნებულია ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისა და სამართლის განვითარებისათვის მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები. ამ და სხვა საქმეთა მოძებნა შესაძლებელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ვებ-გვერდზე:
http://www.supremecourt.ge/default.aspx?sec_id=133&lang=1

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებანი
ადმინისტრაციულ საქმეებზე
2016, №12

Decisions of the Supreme Court of Georgia
on Administrative Cases
(in Georgian)
2016, №12

Entscheidungen des Obersten Gerichts von Georgien
in Verwaltungssachen
(in der georgischen Sprache)
2016, №12

Решения Верховного Суда Грузии
по административным делам
(на грузинском языке)
2016, №12

გადაწყვეტილებების შერჩევასა
და დამუშავებაზე პასუხისმგებელი **ლიანა ლომიძე**

ტექნიკური რედაქტორი **მარიკა მაღალაშვილი**

რედაქციის მისამართი: 0110, თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების
ქ. №32, ტელ: 298-21-03; www.supremecourt.ge

**ჟურნალი გამოდის საქართველოს უზენაესი სასამართლოსა და
საქართველოს იუსტიციის უმაღლესი საბჭოს საერთო
სასამართლოების დეპარტამენტის მხარდაჭერით**

1. სარჩელისა და სარჩივრის დასაშვებობა

სარჩელის მატერიალური დასაშვებობა

განჩინება

№ბს-586-576(2კ-12)

6 დეკემბერი, 2012 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ლ. მურუსიძე
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი: 2008 წლის 1 აგვისტოს ნ. ნ-მა სარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების – ქ. თბილისის საკრებულოსა და ა. ნ-ის მიმართ, ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მონშობის ბათილად ცნობის მოთხოვნით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2008 წლის 24 ოქტომბრის საოქმო განჩინებით, საქმეში მოპასუხედ ჩაება ფიზიკური პირებისა და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისია.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 24 მარტის საოქმო განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, საქმეში მესამე პირად ჩაება გ. ბ-ი.

2009 წლის 23 აპრილს ნ. ნ-მა დააზუსტა სარჩელი და საბოლოოდ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის ნაწილობრივ, კერძოდ, მოპასუხის – ა. ნ-ის 2008 წლის 5 მარტის განცხადების განხილვისა და დაკმაყოფილების ნაწილში ბათილად ცნობა და ქ. თბილისის საკრებულოს მიერ 2008 წლის 18 მარტს გაცემული №293 საკუთრების უფლების

მონმობის ბათილად ცნობა მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 22 ივლისის საოქმო განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, საქმეში მესამე პირად ჩაე-ბა ც. ნ-ი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 14 აგვისტოს გადაწყვეტილებით ნ. ნ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა; ძალაში შესვლის დღიდან ბათილად იქნა ცნობილი ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმი ნაწილობრივ, კერძოდ, ა. ნ-ის 2008 წლის 5 მარტის განცხადების განხილვისა და დაკმაყოფილების ნაწილში; ამავე გადაწყვეტილებით ძალაში შესვლის დღიდან ბათილად იქნა ცნობილი ქ. თბილისის საკრებულოს მიერ 2008 წლის 18 მარტს გაცემული №293 საკუთრების უფლების მონმობა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 14 აგვისტოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით ცალ-ცალკე გაასაჩივრეს ფიზიკურ და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ და ა. ნ-მა. აპელანტებმა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვეს.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 14 აგვისტოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით ასევე გაასაჩივრა ქ. თბილისის საკრებულომ, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-3 და მე-4 პუნქტების გაუქმება და ამ ნაწილში ახალი გადაწყვეტილების მიღება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის გადაწყვეტილებით ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის, ქ. თბილისის საკრებულოსა და ა. ნ-ის სააპელაციო საჩივრები დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; მოცემულ საქმეზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 14 აგვისტოს გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება; ნ. ნ-ის სასარჩელო მოთხოვნა 162 კვ.მ. არასასოფლო-სა-

მეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისში, ... გამზ. №6-ში) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შეესაბამებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მონმობის ბათილად ცნობის ნაწილში არ დაკმაყოფილდა; ნ. ნ-ის სარჩელი 90 კვ.მ. არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისში, ... გამზ. №6-ში) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მონმობის ბათილად ცნობის მოთხოვნის ნაწილში ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ნ. ნ-მა. კასატორმა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამაც, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების ნაწილობრივ გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე სრულად უარის თქმა მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 18 ივნისისა და 8 ივლისის განჩინებებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამონმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიისა და ნ. ნ-ის საკასაციო საჩივრები.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 8 სექტემბრის განჩინებით ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელო-

ბაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიისა და ნ. ნ-ის საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და მათი განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასრების გარეშე.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 21 ოქტომბრის განჩინებით გ. ნ-ის განცხადება საქმის წარმოების შეჩერების შესახებ დაკმაყოფილდა; შეჩერდა ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიისა და ნ. ნ-ის საკასაციო საჩივრებზე წარმოება მოწინააღმდეგე მხარის (მოპასუხის) – ა. ნ-ის უფლებამონაცვლის დადგენამდე.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 22 დეკემბრის საოქმო განჩინებით ა. ნ-ის უფლებამონაცვლედ ცნობილ იქნა მისი მეუღლე – გ. ნ-ი; ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიისა და ნ. ნ-ის საკასაციო საჩივრებზე განახლდა საქმის წარმოება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 26 იანვრის განჩინებით ნ. ნ-ის საკასაციო საჩივარი 162 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისში, ... გამზ. №6-ში) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მონაბის ბათილად ცნობაზე უარის თქმის ნაწილში არ დაკმაყოფილდა; აღნიშნულ ნაწილში უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის გადაწყვეტილება; ნ. ნ-ისა და ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის საკასაციო საჩივრები სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის ხელახლა განსახილველად პირველი ინსტანციის სასამართლოში დაბრუნების ნაწილში დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 11 მარტის გადაწყვეტილება 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისში,

... გამზ. №6-ში) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მოწმობის ბათილად ცნობის თაობაზე საქმის ხელახლა განსახილველად პირველი ინსტანციის სასამართლოსათვის დაბრუნების ნაწილში და აღნიშნულ ნაწილში საქმე არსებითად განსახილველად დაუბრუნდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 28 მარტის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, საქმეში მესამე პირად ჩაება შპს „...“.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 2 მაისის განჩინებით ქ. თბილისის საკრებულოს, ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიისა და გ. ნ-ის (ა. ნ-ის უფლებამონაცვლე) სააპელაციო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2009 წლის 14 აგვისტოს გადაწყვეტილება 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისში, ... გამზ. №6-ში) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მოწმობის ბათილად ცნობის ნაწილში.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სადავო 90 კვ.მ. არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე მდებარე, (ქ. თბილისი, ... გამზ. №6) სახლთმფლობელობის ის ნაწილი, რომელსაც იკავებდა ც. ნ-ი თავის ოჯახთან ერთად და რომელიც ნ. ნ-ისა და ც. ნ-ის მიერ გადაკეთებულ იქნა კომერციულ (სავაჭრო) ობიექტად, არასდროს ყოფილა მოპასუხე ა. ნ-ის ფლობისა და სარგებლობის საგანი, ფართის ამ ნაწილით ა. ნ-ს არასდროს უსარგებლია.

სააპელაციო სასამართლომ საქართველოს ადმინისტრაცი-

ული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად განმარტა, რომ თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი, სარჩელი სასამართლოს უნდა წარედგინოს ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ან ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებული გადაწყვეტილების გაცნობიდან, ასევე ადმინისტრაციულ საჩივართან დაკავშირებული გადაწყვეტილების გამოტანისათვის დადგენილი ვადის გასვლიდან 1 თვის ვადაში, ხოლო ნორმატიული აქტის შემთხვევაში – უშუალო ზიანის მიყენებიდან 3 თვის ვადაში.

სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძვლობის გამო ვერ გაიზიარა აპელანტების მსჯელობა მოსარჩელის მიერ სასამართლოსთვის მიმართვის ვადის დარღვევის თაობაზე და დაეთანხმა საქალაქო სასამართლოს მოსაზრებას მასზედ, რომ ნ. ნ-ის მიერ ქ. თბილისის მერიისადმი 2008 წლის 8 მაისს წარდგენილი განცხადების არც შინაარსი და არც ამ განცხადების ბოლოს გაკეთებული წარწერა 44 ფურცლის ჩაბარების თაობაზე არ ადასტურებდა იმ ფაქტს, რომ მოსარჩელე სადავო ადმინისტრაციულ აქტს გაეცნო კანონით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 58-ე მუხლით დადგენილი წესის დაცვით.

სააპელაციო სასამართლომ ასევე არ გაიზიარა აპელანტების მსჯელობა მოსარჩელის მიერ გასაჩივრებულ აქტებთან მიმართებაში პირდაპირი და უშუალო (ინდივიდუალური) ზიანის არ არსებობის თაობაზე და დადგენილი გარემოებების ანალიზის საფუძველზე მიიჩნია, რომ მოსარჩელე – ნ. ნ-ი, რომელიც ფაქტიურად ფლობდა და სარგებლობდა სადავო 90 კვ.მ. არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე მდებარე უძრავი ნივთით, მოცემულ დავაში წარმოადგენდა დაინტერესებულ პირს, სადავო ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილებით (რაც ასახულია №13 სხდომის ოქმში) ნამდვილად აღგებოდა პირდაპირი და უშუალო ზიანი, რაც დავის არსებითად განხილვისა და სარჩელის დაკმაყოფილების ერთ-ერთი უმთავრეს წინაპირობას წარმოადგენდა.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლის I ნაწილზე, რომლის შესაბამისად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილია, თუ იგი ეწინააღმდეგება კანონს ან არსებითად დარღვეულია მისი მომზადების ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები.

სააპელაციო სასამართლომ საქართველოს პრეზიდენტის

2007 წლის 15 სექტემბრის №525 ბრძანებულებით დამტკიცებული „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების წესის“ მე-5-მე-10 მუხლების, მე-12 მუხლის მე-7 პუნქტის, აგრეთვე საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 27-ე მუხლის „ბ“ პუნქტის თანახმად, განმარტა, რომ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისია წარმოადგენს კოლექტიურ საჯარო დაწესებულებას (ადმინისტრაციულ ორგანოს). ამავე წესის მე-11 მუხლის I პუნქტის შესაბამისად, კომისია თავის ფუნქციებს ახორციელებს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის VIII თავით განსაზღვრული ფორმალური ადმინისტრაციული წარმოებით, „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ საქართველოს კანონითა და ამ ბრძანებულებით განსაზღვრული წესით. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სადავო ადმინისტრაციული აქტის გამოცემული იყო ასეთი სახის ადმინისტრაციული აქტის გამოცემისთვის კანონით დადგენილი პროცედურის დაუცველად.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 53-ე, 96-ე, 97-ე მუხლებზე და მიიჩნია, რომ გასაჩივრებული აქტები – ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 და თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მოწმობა სადავო 90 კვ.მ. არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის ნაწილში ეწინააღმდეგებოდნენ „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ“ საქართველოს კანონის, აგრეთვე საქართველოს პრეზიდენტის 2007 წლის 15 სექტემბრის №525 ბრძანებულებით დამტკიცებული „ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების წესის“ მოთხოვნებს. შესაბამისად, სახეზე იყო სადავო ნაწილში (90 კვ.მ.) გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 2 მაისის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა გ. ნ-მა. კასატორმა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქმის წარმოების შეწყვეტა მოითხოვა.

კასატორის – გ. ნ-ის მოსაზრებით, არსებობს მოცემული საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძველი, ვინაიდან, დღეის მდგომარეობით დავა მიმდინარეობს მხოლოდ 90 კვ. მ მიწის ნაკვეთზე, რომლის მთლიანი ღირებულების თანხის (200 000 აშშ დოლარის და პირგასამტეხლოს სახით 20 000 აშშ დოლარის) გადახდა ნ. ნ-ის სასარჩელო მოთხოვნის საფუძველზე, თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებით დაეკისრა გ. ბ-ს და აღნიშნული გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში არის შესული.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 2 მაისის განჩინება საკასაციო წესით ასევე გაასაჩივრა ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიამ. კასატორმა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

კასატორის – კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის მოსაზრებით, ნ. ნ-ი მოცემულ სადავო საკითხთან მიმართებაში არ არის დაინტერესებული მხარე და შესაბამისად არც სათანადო მოსარჩელე.

ამასთან, კასატორის მოსაზრებით, ნ. ნ-ის მიერ ვერ დადასტურდა სადავო მიწის ნაკვეთის ფლობისა და სარგებლობის ფაქტი. მოცემულ შემთხვევაში ნ. ნ-ი მოთხოვნილ მიწის ნაკვეთთან მიმართებაში არ იყო ის დაინტერესებული პირი, რომელიც შეძლებდა კომისიისათვის წარედგინა ყველა ის საჭირო დოკუმენტაცია, რომელიც კანონმდებლობით იყო განსაზღვრული. კასატორის მითითებით, აღნიშნული მსჯელობის საფუძველს იძლევა ის გარემოება, რომ ამგვარი დოკუმენტაცია არც საქმეში არის წარმოდგენილი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 18 ივლისის განჩინებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული გ. ნ-ის საკასაციო საჩივარი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ

საქმეთა პალატის 2012 წლის 3 სექტემბრის განჩინებით, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის საკასაციო საჩივარი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 27 სექტემბრის განჩინებით გ. ნ-ის და ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად და მათი განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო გაეცნო საქმის მასალებს, შეამოწმა გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობა, წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრების საფუძვლიანობა და მიაჩნია, რომ საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ და საქმე ხელახლა განსახილველად უნდა დაუბრუნდეს სააპელაციო სასამართლოს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლო თავდაპირველად აღნიშნავს, გამოდინარე იქიდან, რომ 162 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისი, ... გამზ. №6) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მოწმობის ბათილად ცნობაზე უარის თქმის ნაწილში სასამართლო გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში არის შესული, საკასაციო სასამართლოს მსჯელობის საგანს, მხოლოდ 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისი, ... გამზ. №6) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მოწმობის ბათილად ცნობის კანონიერების შეფასება წარმოადგენს.

საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს, თუმცა ამასთან, სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს, კასატორის – გ. ნ-ის მიერ წარმოდგენილ თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილებაზე, რომლის თანახმადაც, ნ. ნ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ და გ. ბ-ს ნ. ნ-ის სასარგებლოდ გადასახდელად 200 000 აშშ დოლარი და პირგასამტეხლოს სახით – 20 000 აშშ დოლარი დაეკისრა.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემული საქმის სწორად გადაწყვეტისათვის არსებითი მნიშვნელობა ენიჭება იმ გარემოების დადგენას, წარმოადგენს თუ არა სასამართლო გადაწყვეტილებით გ. ბ-ისათვის ნ. ნ-ის სასარგებლოდ დაკისრებული თანხა, სწორედ სადავო 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის სანაცვლოდ ასანაზღაურებულ თანხას.

საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ გ. ბ-სა და ა. ნ-ს შორის გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულების 2.2 პუნქტის შესაბამისად, გ. ბ-ს ნ. ნ-ის სასარგებლოდ, 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის (მდებარე ქ. თბილისი, ... გამზ. №6) სანაცვლოდ 270 000 აშშ დოლარის ანაზღაურება (ან შესაბამისი კომერციული ფართით უზრუნველყოფა) დაევალა. საგულისხმოა ის გარემოება, რომ საქმეში წარმოდგენილი ნ. ნ-ის ნოტარიულად დამონმებული 2008 წლის 3 დეკემბრის ხელწერილის თანახმად, ნ. ნ-მა დაადასტურა გ. ბ-ის მიერ მისთვის 30 000 აშშ დოლარის ანაზღაურების ფაქტი. ამასთან, ამავე დღეს ნ. ნ-სა და გ. ბ-ს შორის ნოტარიალურად გაფორმებული ფულადი ვალდებულების აღიარების შესახებ ხელშეკრულების თანახმად, გ. ბ-მა ნ. ნ-ის მიმართ 240 000 აშშ დოლარის ვალის არსებობა აღიარა.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქმეში წარმოდგენილი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილების თანახმად, სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია გ. ბ-ის მიერ ნ. ნ-ისათვის 40 000 აშშ დოლარის ანაზღაურების ფაქტი და გ. ბ-ს მოსარჩელის სასარგებლოდ დარჩენილი თანხის – 200 000 აშშ დოლარის (ასევე პირგასამტეხლოს თანხის – 20 000 აშშ დოლარის) ანაზღაურება დააკისრა.

საკასაციო სასამართლო განსაკუთრებულ ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებას, რომ გ. ბ-ის მიერ ნ. ნ-ისათვის ანაზღაუ-

რებული (30 000 აშშ დოლარი და 40 000 აშშ დოლარი) და სასამართლო გადაწყვეტილებით დაკისრებული თანხის (200 000 აშშ დოლარი) ოდენობა, საერთო ჯამში – 270 000 აშშ დოლარს შეადგენს და ა. ნ-სა და გ. ბ-ს შორის დადებული ნასყიდობის ხელშეკრულების 2.2 პუნქტით განსაზღვრული, სადავო 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის სანაცვლოდ ასანაზღაურებელი თანხის – 270 000 აშშ დოლარის შენახვისათვის.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად საკასაციო სასამართლო იმსჯელებს მხარის მხოლოდ იმ ახსნა-განმარტებაზე, რომელიც ასახულია სასამართლოთა გადაწყვეტილებებში ან სხდომათა ოქმებში. საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი თავად დაადგინოს ახალი ფაქტობრივი გარემოებები და შეაფასოს ახალი მტკიცებულებები, ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმის ხელახლა განხილვისას, საქმეში წარმოდგენილი თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 28 მარტის გადაწყვეტილების საფუძველზე ხელახლა უნდა დაადგინოს და შეაფასოს საქმის ფაქტობრივი გარემოებები, კერძოდ, სააპელაციო სასამართლომ უნდა გამოიკვლიოს შესულია თუ არა ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში და წარმოადგენს თუ არა საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილებით გ. ბ-ისათვის ნ. ნ-ის სასარგებლოდ დაკისრებული თანხა, სწორედ ა. ნ-სა და გ. ბ-ს შორის გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულების 2.2 პუნქტით განსაზღვრულ, სადავო 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის სანაცვლოდ ასანაზღაურებულ თანხას. აღნიშნული გარემოების დადგენის შემთხვევაში, სააპელაციო სასამართლომ უნდა იმსჯელოს მოსარჩელის კანონიერი ინტერესის არსებობის საკითხზე.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 26²-ე მუხლზე, რომლის თანახმად, სასამართლო სარჩელის წარმოებაში მიღების ეტაპზე ამ კოდექსის 22-ე-25-ე მუხლების საფუძველზე წყვეტს სარჩელის დასაშვებობის საკითხს.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული სამართალწარმოებისათვის დამახასიათებელი ძირითადი თავისებურება არის ის, რომ სარჩელი უნდა აკმაყოფილებდეს როგორც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 177-179-ე მუხლების მოთხოვნებს, ისე სარჩელის დასაშვებობის მოთხოვნებს,

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 26²-ე მუხლის მიხედვით (მატერიალური დასაშვებობა).

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სარჩელის მატერიალური დასაშვებობის საკითხს სასამართლო ამოწმებს განმწესრიგებელ სხდომაზე (ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 26²-ე მუხლი), თუმცა საგულისხმოა ის გარემოება, რომ საქმის განმხილველი მოსამართლე არ არის შეზღუდული ამ სხდომაზე მიღებული გადაწყვეტილებით და იმ შემთხვევაში, თუ საქმის განხილვის ნებისმიერ ეტაპზე გამოვლინდება სარჩელის დაუშვებლობის საფუძვლები, სასამართლო უფლებამოსილია განჩინებით შეწყვიტოს საქმის წარმოება. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 26²-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, საქმის სააპელაციო წესით განხილვისას დაუშვებლობის მოტივით საქმის წარმოების შეწყვეტის საფუძვლების გამოვლენისას სასამართლო უფლებამოსილია მიიღოს საქმის წარმოების შეწყვეტის შესახებ განჩინება. სარჩელის დასაშვებობის შემოწმება ხდება საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე-25-ე მუხლების შესაბამისად.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ვინაიდან, მოცემულ შემთხვევაში დავის საგანს 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე (მდებარე ქ. თბილისი, ... გამზ. №6) ა. ნ-ის საკუთრების უფლების აღიარების შესახებ ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის 2008 წლის 21 მარტის №13 ოქმის და ქ. თბილისის საკრებულოს 2008 წლის 18 მარტის №293 საკუთრების უფლების მოწმობის ბათილად ცნობა წარმოადგენს, სახეზე გვაქვს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლით განსაზღვრული შეცდომებითი სარჩელი.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ შეცდომებითი სარჩელის შემთხვევაში მოსარჩელემ უნდა დაამტკიცოს ის გარემოება, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ან მისი ნაწილი პირდაპირ და უშუალო ზიანს აყენებს მის კანონიერ უფლებას ან ინტერესს ან უკანონოდ ზღუდავს მას. ამასთან, მოსარჩელემ უნდა დაადასტუროს ის გარემოება, რომ სარჩელის დაკმაყოფილების შემთხვევაში მისთვის სასარგებლო შედეგი დადგება.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ იმ შემთხვევაში, თუ გ. ბ-ის მიერ უკვე ანაზღაურებული და სასამართლოს გადაწყვეტილებით დაკისრებული თანხა, სწორედ, 90 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის სანაც-

ვლოდ ანაზღაურებულ თანხას წარმოადგენს, მაშინ, მოსარჩელის კანონიერი ინტერესი სადავო აქტების ბათილად ცნობის მიმართ აღარ იკვეთება.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ იგი თავად ვერ მიიღებს გადაწყვეტილებას საქმეზე, რადგან არსებობს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 412-ე მუხლით გათვალისწინებული საქმის ხელახლა განსახილველად დაბრუნების საფუძველი. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ გ. ნ-ის და ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის საკასაციო საჩივრები უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ, უნდა გაუქმდეს გასაჩივრებული განჩინება და საქმე ხელახლა განსახილველად უნდა დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 412-ე მუხლით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. გ. ნ-ის და ფიზიკური და კერძო სამართლის იურიდიული პირების მფლობელობაში (სარგებლობაში) არსებულ მიწის ნაკვეთებზე საკუთრების უფლების აღიარების კომისიის საკასაციო საჩივრები დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;

2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 2 მაისის განჩინება და საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**აქტის ძალადაკარგულად ცნობის თაობაზე
სარჩელის დასაშვებობა**

განჩინება

№ბს-563-553(კ-12)

30 მაისი, 2013 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა**

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ლ. მურუსიძე**

დავის საგანი: ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადება; ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2011 წლის 16 აგვისტოს ნ. ს-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების – ქ. თბილისის მერიისა და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის მიმართ.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანებით შეთანხმდა ქ. თბილისში, ვაკე-საბურთალოს რაიონში, ... ქ. №8-ში ინდივიდუალური მენაშენეთა ამხანაგობა „...“ თანასაკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მშენებარე მრავალფუნქციური (საცხოვრებელი, საოფისე, სავაჭრო) შენობის კორექტირებული არქიტექტურული პროექტი. მშენებლობის ვადად განისაზღვრა 2010 წლის 17 მაისიდან 2012 წლის 17 იანვრამდე პერიოდი, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2009 წლის 21 სექტემბრის №ნ/1389 ბრძანების მე-4 და მე-6 პუნქტები და 2009 წლის 29 დეკემბრის №4563 ბრძანების მე-2 პუნქტი კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის ამხანაგობის საერთო კრებაზე დამატებით განხილვისა და ამხანაგობის მიერ მხოლოდ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმის 2011 წლის 1 იანვრამდე წარდგენის ნაწილში დარჩა ძალაში. ბრძანების მე-5 პუნქტით განისაზღვრა, რომ ამ ბრძანების მე-4 პუნქტით გათვალისწინებული მოთხოვნის შეუსრულებლობის ან ვადის გადაცილების შემთხვევაში ამავე ბრძანებით ძალადაკარგულად ჩაითვლებოდა მშენებლობის ნებართვა და სანებართვო მონ-

მოზა. აღნიშნული ბრძანების საფუძველზე გაიცა №ნ/1040 სამშენებლო ნებართვა.

მოსარჩელის განმარტებით, 2011 წლის 2 მარტს მან განცხადებით მიმართა ქ. თბილისის მერიას და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადება მოითხოვა, იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებული მხარის მიერ ინდივიდუალურ-ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტით განსაზღვრული პირობები (ამხანაგობის მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმი 2011 წლის 1 იანვრამდე არ წარდგენილა) დადგენილ ვადაში არ შესრულებულა, რაც აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველს წარმოადგენდა. აღნიშნული გარემოების მიუხედავად, სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანებით ნ. ს-ს უკანონოდ ეთქვა უარი სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების და შესაბამისი მშენებლობის ნებართვის ძალადაკარგულად ცნობაზე, ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულებით კი მისი ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, მოსარჩელემ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების და შესაბამისი მშენებლობის ნებართვის ძალადაკარგულად ცნობა, ხოლო სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანების და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულების ბათილად ცნობა მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 31 ოქტომბრის განჩინებით ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, საქმეში მესამე პირებად ჩაებნენ შპს „...“ და ამხანაგობა „...“.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილებით ნ. ს-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

საქალაქო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია ის გარემოება, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანებით შეთანხმდა ქ. თბილისში, ვაკე-საბურთალოს რაიონში, ... ქ. №8-ში ინდივიდუალური მენაშენეთა ამხანაგობა „...“ თანასაკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მშენებარე მრავალფუნქციური (საცხოვრებელი, საოფისე, სავაჭრო) შენობის კორექტირებული არქიტექტურული პროექ-

ტი. მშენებლობის ვადად განისაზღვრა 2010 წლის 17 მაისიდან 2012 წლის 17 იანვრამდე პერიოდი, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2009 წლის 21 სექტემბრის №6/1389 ბრძანების მე-4 და მე-6 პუნქტები და 2009 წლის 29 დეკემბრის №4563 ბრძანების მე-2 პუნქტი კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის ამხანაგობის საერთო კრებაზე დამატებით განხილვისა და ამხანაგობის მიერ მხოლოდ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმის 2011 წლის 1 იანვრამდე წარდგენის ნაწილში დარჩა ძალაში. ბრძანების მე-5 პუნქტით განისაზღვრა, რომ ამ ბრძანების მე-4 პუნქტით გათვალისწინებული მოთხოვნის შეუსრულებლობის ან ვადის გადაცილების შემთხვევაში ამავე ბრძანებით ძალადაკარგულად ჩაითვლებოდა მშენებლობის ნებართვა და სანებართვო მოწმობა. აღნიშნული ბრძანების საფუძველზე გაიცა №6/1040 სამშენებლო ნებართვა.

საქალაქო სასამართლომ ასევე დადგენილად მიიჩნია ის გარემოება, რომ 2011 წლის 2 მარტს ნ. ს-მა განცხადებით მიმართა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურს და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადება მოითხოვა, იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებული მხარის მიერ ინდივიდუალურ-ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტით განსაზღვრული პირობები (ამხანაგობის მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმი 2011 წლის 1 იანვრამდე არ წარდგენილა) დადგენილ ვადაში არ შესრულებულა, რაც აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველს წარმოადგენდა.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანებით ნ. ს-ის განცხადება სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა, იმ საფუძველით, რომ ამხანაგობა „...“ მიერ ვალდებულების შესრულების ვადა არ დასრულებულა, რადგან სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით დაკმაყოფილდა ინდივიდუალურ ბინათმენაშენეთა ამხანაგობა „...“ და შპს „...“ განცხადება და ცვლილება შევიდა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტში, კერძოდ, ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმის წარდგენის ბოლო თარიღად მიეთითა 2011 წლის 20 დეკემბერი, დანარჩენ ნაწილში ბრძანება დარჩა უცვლელად.

სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება ადმინისტრაციული წესით გასაჩივრდა ნ. ს-ის მიერ. ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულებით ნ. ს-ის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ განსახილველ შემთხვევაში დავის საგანს სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადება წარმოადგენდა. დავის საგანი არ იყო ხსენებული ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობა. მართალია, სარჩელი აღძრული იყო საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველზე, რომელიც ითვალისწინებდა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის ან ძალადაკარგულად გამოცხადების თაობაზე წარდგენილ სარჩელს, თუმცა სასარჩელო მოთხოვნის განხილვის სამართლებრივი ფარგლები არსებითად განსხვავდებოდა იმავე მუხლის შესაბამისად აღძრული სარჩელისაგან, რომლის მოთხოვნაც ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობას წარმოადგენდა. აღნიშნულს განაპირობებდა მოთხოვნის განსხვავებული მატერიალურ-სამართლებრივი საფუძველი. კერძოდ, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსით გათვალისწინებული ბათილად ცნობისა და ძალადაკარგულად გამოცხადების სამართლებრივი შესაძლებლობა.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ სასამართლოს მიერ მოსარჩელისათვის სარჩელის ტრანსფორმირების შეთავაზების მიუხედავად, სარჩელის ტრანსფორმირება არ განხორციელებულა, რადგან 2011 წლის 28 ნოემბრის სასამართლო სხდომაზე მოსარჩელის წარმომადგენელმა განმარტა, რომ მარწმუნებელთან შეთანხმებული პოზიციის შესაბამისად, სასარჩელო მოთხოვნად რჩებოდა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადება.

საქალაქო სასამართლომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე აღნიშნა, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანება აღმჭურველ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს წარმოადგენდა.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე, რომლის თანახმადაც, ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი

არ იყო ძალადაკარგულად გამოცხადებინა კანონის შესაბამისად გამოცემული აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, გარდა იმ შემთხვევისა, თუ: ა) ეს პირდაპირ იყო მითითებული კანონში ან მის საფუძველზე გამოცემული ზემდგომი ორგანოს კანონქვემდებარე აქტში; ბ) კანონმდებლობის შესაბამისად ეს პირდაპირ იყო მითითებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტში; გ) დაინტერესებულმა მხარემ არ შეასრულა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით დადგენილი ვალდებულება, რომლის შეუსრულებლობაც კანონმდებლობის შესაბამისად, შეიძლება გამხდარიყო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველი; დ) გაუქმდა ან შეიცვალა შესაბამისი ნორმატიული აქტი, რაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ართმევდა შესაძლებლობას გამოეცა ასეთი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ადმინისტრაციული აქტის მოქმედებას შეეძლო მნიშვნელოვანი ზიანი მიეყენებინა სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი ინტერესებისათვის; ე) არსებობდა ახლად აღმოჩენილი ან ახლად გამოვლენილი გარემოება, აგრეთვე შესაბამისი სამეცნიერო ტექნიკური აღმოჩენა ან გამოგონება, რაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ართმევდა შესაძლებლობას გამოეცა ასეთი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ადმინისტრაციული აქტის მოქმედებას შეეძლო მნიშვნელოვანი ზიანი მიეყენებინა სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი ინტერესებისათვის.

საქალაქო სასამართლომ აღნიშნა, რომ განსახილველ შემთხვევაში სადავო არ იყო ის გარემოება, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით დაკმაყოფილდა ინდივიდუალურ ბინათმენაშენეთა ამხანაგობა „...“ და შპს „...“ განცხადება და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტი ჩამოყალიბდა შემდეგი რედაქციით: „კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის თაობაზე ბინათმენაშენეთა ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმი წარმოდგენილ იქნეს 2011 წლის 20 დეკემბრამდე“. დანარჩენ ნაწილში ბრძანება დარჩა უცვლელი.

საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 63-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ აქტში ცვლილება ან დამატება შეიტანებოდა ამ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადებისა და გამოცემისათვის დადგენილი წესით. საქალაქო სასამართლოს განმარტებით ცვლილების შეტანის გადაწყვეტი-

ლებით ცვლილება იქცეოდა იმ აქტის შემადგენელ ნაწილად, რომელშიც ის იქნა შეტანილი. ამდენად, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტით განისაზღვრა, რომ კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის თაობაზე ბინათმენაშენეთა ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმის წარდგენის ბოლო ვადას 2011 წლის 20 დეკემბერი წარმოადგენდა. შესაბამისად, საქალაქო სასამართლოს მოსაზრებით, დაინტერესებულ მხარეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით დადგენილი ვალდებულების შესასრულებლად მიცემული ჰქონდა ვადა, რომელიც არ იყო ამონაწერი და ამ საფუძველზე ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობა არ შეესაბამებოდა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მოთხოვნებს.

საქალაქო სასამართლომ განმარტა, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი იყო ბათილი, თუ იგი ეწინააღმდეგებოდა კანონს ან არსებითად დარღვეული იყო მისი მომზადების ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები. განსახილველ შემთხვევაში საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების და მის საფუძველზე გაცემული სანებართვო მოწმობის ძალადაკარგულად ცნობის საფუძველი არ არსებობდა. აღნიშნულის გარდა, სასამართლოს მსჯელობით სადავო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობის დამოუკიდებელი საფუძველი მოსარჩელის მიერ არ მითითებულა და საქმის არსებითი განხილვის შედეგადაც არ გამოვლენილა. ამდენად, საქალაქო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულება იყო კანონშესაბამისი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ნ. ს-მა, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 22 მაისის განჩინებით ნ. ს-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კო-

ლეგის 2011 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება.

სააპელაციო სასამართლომ სრულად გაიზიარა საქალაქო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები და სასამართლებრივი შეფასებები და დამატებით განმარტა, რომ მოცემულ შემთხვევაში ნ. ს-ისთვის სარჩელის დაკმაყოფილების იურიდიულ ინტერესს სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების (რომლითაც შეთანხმდა ქ. თბილისში, ვაკე-საბურთალოს რაიონში, ... ქ. №8-ში ინდივიდუალური მენაშენეთა ამხანაგობა „...“ თანასაკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მშენებარე მრავალფუნქციური (საცხოვრებელი, საოფისე, სავაჭრო) შენობის კორექტირებული არქიტექტურული პროექტი) ძალადაკარგულად ცნობა წარმოადგენდა.

მოსარჩელე მხარე როგორც სარჩელში ასევე, სააპელაციო საჩივარში სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადების მართებულობას უკავშირებდა იმ გარემოებებს, რომ ბრძანება გამოიცა შესაბამისი კანონმდებლობის დარღვევით, გასაჩივრებული 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების გამოცემას საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების 99-ე მუხლთან ერთად საფუძვლად ედო ძალადაკარგული საქართველოს მთავრობის 2005 წლის 11 მაისის №140 დადგენილება და უფრო მეტიც, „ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, ნებართვის გაუქმება ნიშნავდა ნებართვის გაცემის თაობაზე გადაწყვეტილების საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის შესაბამისად ძალადაკარგულად გამოცხადებას, რომლის საფუძველი სზაკ-ის 61-ე მუხლით გათვალისწინებული გარდა იყო კანონით დადგენილი პირობების შეუსრულებლობა („ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-7 ნაწილის „გ“ პუნქტი).

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ადმინისტრაციული სამართლის ზოგადი მატერიალური ნორმები ერმანეთისაგან აცალკევებდნენ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გაუქმების ფორმას თავისი იურიდიული შედეგების და გამომწვევი პირობების მიხედვით. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსი იცნობდა ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გაუქმებას, რაც გამოიხატებოდა ასეთი აქტების ბათილად ან ძალადაკარგულად ცნობაში. იგივე საკანონმდებლო აქტით იყო განსაზღვრული, რომ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის

ბათილად ცნობის ძირითად პირობებს წარმოადგენდა ასეთი აქტის საფუძვლების კანონინაალმდეგობრიობა მისი ფორმალური და მატერიალური გაგებით. შედეგად ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა შესაძლებელი იყო მაშინ, როცა ასეთი აქტი ეწინააღმდეგებოდა მოქმედ კანონმდებლობას, ანუ აქტი იყო უკანონო.

სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი არ იყო ძალადაკარგულად გამოეცხადებინა კანონის შესაბამისად გამოცემული აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, გარდა იმ შემთხვევისა, თუ: ა) ეს პირდაპირ იყო მითითებული კანონში ან მის საფუძველზე გამოცემული ზემდგომი ორგანოს კანონქვემდებარე აქტში; ბ) კანონმდებლობის შესაბამისად ეს პირდაპირ იყო მითითებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტში; გ) დაინტერესებულმა მხარემ არ შეასრულა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით დადგენილი ვალდებულება, რომლის შეუსრულებლობაც კანონმდებლობის შესაბამისად, შეიძლება გამხდარიყო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველი; დ) გაუქმდა ან შეიცვალა შესაბამისი ნორმატიული აქტი, რაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ართმევდა შესაძლებლობას გამოეცა ასეთი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ადმინისტრაციული აქტის მოქმედებას შეეძლო მნიშვნელოვანი ზიანი მიეყენებინა სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი ინტერესებისათვის; ე) არსებობდა ახლად აღმოჩენილი ან ახლად გამოვლენილი გარემოება, აგრეთვე შესაბამისი სამეცნიერო ტექნიკური აღმოჩენა ან გამოგონება, რაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ართმევდა შესაძლებლობას გამოეცა ასეთი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ადმინისტრაციული აქტის მოქმედებას შეეძლო მნიშვნელოვანი ზიანი მიეყენებინა სახელმწიფო ან საზოგადოებრივი ინტერესებისათვის. აღნიშნული მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, ძალადაკარგულად გამოცხადება ნიშნავდა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მოქმედების შეწყვეტას მისი ძალადაკარგულად გამოცხადების დღიდან. ამ მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული საფუძვლით ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების შემთხვევაში შესაძლებელი იყო განსაზღვრულიყო მისი ძალაში შესვლიდან წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგების გაუქმება. მე-7 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად

გამოცხადება არ იწვევდა ძალადაკარგულად გამოცხადებამდე წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგების გაუქმებას.

აღნიშნული დანაწესებიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ განსხვავებული იყო ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად ცნობის პირობები, სადაც ასეთის გამოყენება შესაძლებელი იყო, მხოლოდ კანონიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტებზე შესაბამისი პირობების დადგომის შემთხვევაში.

სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტის არგუმენტები გასაჩივრებული სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადების მართებულობაზე. ის არგუმენტი, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანება დაეყრდნო ძალადაკარგულ ნორმატიულ აქტს, არ ქმნიდა გასაჩივრებული აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების პირობას. სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, თუნდაც, რომ კანონით განსაზღვრულიყო ასეთი შემთხვევა, „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების 99-ე მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, იმ ობიექტებზე, რომელთა მიმართაც დადგენილების ძალაში შესვლამდე დაწყებული იყო მშენებლობის ნებართვის გაცემის პროცედურა ან გაცემული იყო მშენებლობის ნებართვა, მაგრამ შენობა-ნაგებობა არ იყო ვარგისად აღიარებული გავრცელებოდა განაცხადის შეტანის მომენტიდან მოყოლებული კანონმდებლობა. ამდენად, მშენებლობის გამცემი ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებული იყო ემოქმედა სწორედ, „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2005 წლის 11 აგვისტოს №140 დადგენილებით.

სააპელაციო სასამართლომ ასევე არ გაიზიარა აპელანტის მიერ „ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-6 ნაწილზე მითითება, ვინაიდან, სამშენებლო საქმიანობაზე ნებართვის გაცემის წესს და პირობებს ადგენდა და არეგულირებდა 2010 წლის 8 აპრილს მიღებული საქართველოს კანონი „ტექნიკური საფრთხის კონტროლის შესახებ“, რომლის ამოქმედებამ ძალადაკარგულად გამოაცხადა „საპროექტო-სამშენებლო საქმიანობის ლიცენზირების შესახებ“ 1999 წლის 9 სექტემბრის საქართველოს კანონი, ამასთან, მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესს და პირობებს ასევე არეგულირებდა „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესის და სანე-

ბართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის №57 დადგენილება (მანამდე – „მშენებლობის ნებართვის გაცემის წესისა და სანებართვო პირობების შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2005 წლის 11 აგვისტოს №140 დადგენილება). შესაბამისად, სამართლებრივი ურთიერთობის სპეციალური მარეგულირებელი ნორმების არსებობის პირობებში, დაუშვებელი იყო უპირატესობა მინიჭებოდა ზოგად სამართლებრივ ნორმებს.

სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ ზემოაღნიშნული გარემოებების გარდა, გასათვალისწინებელი იყო ის ფაქტი, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით დაკმაყოფილდა ინდივიდუალურ ბინათმენაშენეთა ამხანაგობა „...“ და შპს „...“ განცხადება და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტი ჩამოყალიბდა შემდეგი რედაქციით: „კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის თაობაზე ბინათმენაშენეთა ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმი წარმოდგენილ იქნას 2011 წლის 20 დეკემბრამდე“. დანარჩენ ნაწილში ბრძანება დარჩა უცვლელი.

შესაბამისად, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტით, რითიც დადგინდა, რომ კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის თაობაზე ბინათმენაშენეთა ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმი 2011 წლის 20 დეკემბრამდე უნდა წარდგენილიყო, ნიშნავდა, რომ თვით ამ აქტით დადგენილი პირობა აქტის ძალადაკარგულად ცნობისათვის არ დამდგარა. ამდენად, ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობა არ შეესაბამებოდა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მოთხოვნას.

ამასთან, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ვინაიდან, არ არსებობდა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების და მის საფუძველზე გაცემული სანებართვო მოწმობის ძალადაკარგულად ცნობის საფუძველი, შესაბამისად, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება და ქ. თბილისის მე-1 რაიონის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულება იყო კანონშესაბამისი და არ არსებობდა მათი ბათილად ცნობის საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ მუხლით დადგენილი პირობები.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 22 მაისის განჩინება საკასაციო

წესით გაასაჩივრა ნ. ს-მა.

კასატორის განმარტებით, მოცემულ საქმეზე დავის საგანს წარმოადგენს სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობა, ხოლო ამავე ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობაზე უარის თქმის შესახებ სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის ბრძანებისა და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულების ბათილად ცნობა. სსიპ ქ. თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანებით განხორციელდა ქ. თბილისში, ... ქ. №8-ში, ი.მ.ა „...“-ის თანასაკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მშენებარე მრავალფუნქციური შენობის კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის შეთანხმება და ახალი მშენებლობის ნებართვის – მშენებლობის სანებართვო მოწმობა №6/1040-1-ს გაცემა; აღნიშნული ბრძანებით ი.მ.ა „...“-ის მიერ დადგენილი ვალდებულებების შეუსრულებლობის შემთხვევაში უნდა მომხდარიყო არქიტექტურის სამსახურის მიერ ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობა, რაზედაც ნ. ს-მა წარადგინა მოთხოვნა, ხოლო მოთხოვნის დაუკმაყოფილებლობის გამო, მის მიერ წარდგენილ იქნა საჩივარი ზემდგომ ადმინისტრაციულ ორგანოში – ქ. თბილისის მერიაში, რომელმაც 2011 წლის 1 ივლისს მიღებული №1422 განკარგულებით არ დააკმაყოფილა მოთხოვნა – ქ. თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობის შესახებ.

კასატორი სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადების სამართლებრივ საფუძვლად მიუთითებს შემდეგ გარემოებებზე: 1) გასაჩივრებული ბრძანების სათაურის მიხედვით ქ. თბილისში, ... ქ. №8-ში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მშენებარე მრავალფუნქციური შენობა წარმოადგენდა ი.ბ.ა. „...“-ის თანასაკუთრებას. აღნიშნული გარემოების დამადასტურებელი იყო გასაჩივრებული ბრძანების სამართლებრივი საფუძველი – ამონაწერი საჯარო რეესტრიდან (რეგისტრაციის №...; საკადასტრო №...). აღნიშნულის შესაბამისად, კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის შეთანხმება საჭიროებდა ამხანაგობის ყველა წევრის – როგორც მესაკუთრეების თანხმობის წარდგენას არქიტექტურის სამსახურში ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემამდე; 2) შენობის სართულიანობისა და საერთო ფართობის გაზრდით პროექტის კორექტირებასთან დაკავშირებით საკითხის ამხანაგობის საერთო კრებაზე განხილვის შედეგად მიღებულ გადაწყვეტილებაზე შედგა სხდომის ოქ-

მი, აგრეთვე საჯარო რეესტრის ამონაწერში, ნაკვეთის საკუთრების გრაფაში მითითებული, „თანასაკუთრებად“ განსაზღვრული შესაბამისი პირის თანხმობა სართულიანობის გაზრდით კორექტირებაზე წარმოადგენდა არქიტექტურის სამსახურის სავალდებულო მოთხოვნას, რომლის წარდგენაზე სამსახურის 2010 წლის 17 მარტის №12/26013 პასუხით დადგინდა 15 სამუშაო დღე. დადგენილ ვადაში დამკვეთის მიერ ხარვეზების გამოუსწორებლობის და სრულყოფილი დოკუმენტაციის წარუდგენლობის შემთხვევაში, სამსახურის 2010 წლის 17 მარტის პასუხის მიხედვით, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 83-ე მუხლის თანახმად, განცხადება კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის შეთანხმების და ახალი მშენებლობის ნებართვის მოთხოვნით უნდა დარჩენილიყო განუხილველი. აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით არქიტექტურის სამსახურის სადავო №930 ბრძანებაშიც ასეთივე პოზიცია იყო დაფიქსირებული. ბრძანების თანახმად, სამსახურმა იმსჯელა აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით და დაადგინა, რომ პროექტის კორექტირების თაობაზე საჭირო იყო ამხანაგობის დამფუძნებელ წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილება; 3) სიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურიდან 2011 წლის 10 თებერვლის (12/11644-13) და 2011 წლის 18 თებერვლის (12/15204-13) განცხადებებით მოსარჩელემ გამოითხოვა სამშენებლო დოკუმენტაცია, სადაც არ იყო კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის და მშენებლობის ნებართვის გასაცემად სავალდებულო დადებითი საინჟინრო-გეოლოგიური დასკვნა. თუმცა აღსანიშნავი იყო ის გარემოება, რომ 2009 წლის და 2010 წლის კონსტრუქციული ნაწილის საექსპერტო დასკვნებში მითითებული იყო შემდეგი, „ექსპერტიზაზე წარმოდგენილი პროექტის კონსტრუქციული ნაწილის დამუშავებას წინ უძღოდა შპს „ბ...“ მიერ ჩატარებული ფუძე-გრუნტების საინჟინრო-გეოლოგიური კვლევები“. საგულისხმო იყო ის გარემოება, რომ დადებითი საინჟინრო გეოლოგიური დასკვნა წარმოადგენდა კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის შეთანხმების და ახალი მშენებლობის ნებართვის გაცემის სამართლებრივ საფუძველს. ანალოგიურად, მეორედ, სადავო – არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების გაცემის სავალდებულო პირობას წარმოადგენდა პროექტის კორექტირებით (სართულიანობის გაზრდით) გათვალისწინებული სამშენებლო სამუშაოების განხორციელების შესაძლებლობის შესახებ საინჟინრო-გეოლოგიური დასკვნა; 4) სამშენებლო დოკუმენტში დამკვეთის მიერ წარდგენილი იყო 2009 წლის და 2010 წლის საქე-

სპერტო დასკვნები. ორივე დასკვნას ხელს აწერდა ექსპერტი, მეცნიერებათა დოქტორი ზ.პ-შვილი. 2009 წლის საექსპერტო დასკვნა დათარიღებული იყო 2009 წლის 17 სექტემბრით. შესაბამისად, აღნიშნული დასკვნა დადებითიც რომ ყოფილიყო, კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის შეთანხმების სამართლებრივი საფუძველი ვერ გახდებოდა, რადგან პროექტი აღნიშნულ თარიღამდე – 2009 წლის 4 სექტემბერს შეთანხმდა. ამასთან, კასატორის მოსაზრებით, ექპერტიზის დასკვნები დადებითი არ ყოფილა.

კასატორის მითითებით, სრულ სამშენებლო დოკუმენტაციაში არ მოიპოვებოდა დამკვეთების 2010 წლის 11 მაისის განცხადება; განმცხადებლების მიერ არ იყო განმარტებული და არგუმენტირებული განაშენიანების ინტენსივობის კოეფიციენტის კ2-6,2-ით განსაზღვრის აუცილებლობა; კ2 კოეფიციენტის გაზრდის მოთხოვნის გარდა, არ იყო მითითებული მშენებარე ობიექტის სივრცით-ტერიტორიული დაგეგმვისა და არქიტექტურული, აგრეთვე ტერიტორიის განვითარებასთან დაკავშირებული, რომელი განსაკუთრებული მიზეზებით იყო განპირობებული სპეციალური (ზონალური) შეთანხმების აუცილებლობა; ამხანაგობა „...“ რა ინტერესის გამო იღებდა გადაწყვეტილებას, შეეთანხმებინა არქიტექტურის სამსახურთან მშენებლობის ნებართვის მოქმედების ვადის გაგრძელება, მაშინ, როცა თავდაპირველი შეთანხმებული პროექტით შენობის მშენებლობა 2008 წლის 1 ივლისამდე უნდა დასრულებულიყო და რატომ იღებდა სპეციალური შეთანხმების მოსაკრებლის – 131 308.80 ლარის გადახდის ვალდებულებას; რომელი ღონისძიებებით კომპენსირდებოდა არქიტექტურული პროექტის კორექტირებით განსაზღვრული ისეთი ცვლილებები, რომლებიც უპირისპირდებოდა საზოგადოებრივ ინტერესებს. სამშენებლო დოკუმენტის და მისი სავალდებულო ნაწილის, კორექტირებული პროექტის კონსტრუქციულ ნაწილზე ზ.პ-შვილის მიერ 2010 წლის აპრილში ხელმოწერილი საექსპერტო დასკვნის და ამ დასკვნის წინამორბედი ამავე ექსპერტის მიერ დასამტკიცებლად რეკომენდირებული 2009 წლის 17 სექტემბრის დასკვნის, აგრეთვე, შპს „ნ...“ 22.02.10წ. №117 და №118 ოქმების გაანალიზების შედეგად იყო საფუძვლიანი ეჭვი, რომ ქ. თბილისში, ... ქ. №8-ში მშენებარე ნაგებობა დღეის მდგომარეობით იყო უკვე ავარიული, შეუძლებელი იყო ადამიანებისთვის ჯანსაღი და უსაფრთხო საცხოვრებელი და სამოღვაწეო გარემოს შექმნა.

ამასთან, კასატორის განმარტებით, გასაჩივრებული №01/930 ბრძანების საფუძველი – 2006 წლის 13 სექტემბრის ქალაქ-

თმშენებლობითი პირობები №კოლ-70 იყო ძალადაკარგული, რადგან აღნიშნული აქტი ძალაში იყო მისი გაცემიდან ორი წლის განმავლობაში – 2008 წლის 13 სექტემბრამდე, მითუმეტეს, რომ ორჯერ, ქ. თბილისის მერის 2009 წლის 1 მაისის №379 და შემდგომში 2010 წლის 15 თებერვლის №453 განკარგულებებით განაშენიანების ინტენსივობის კოეფიციენტის (კ2) გადამეტების მიზნით გაიცა აღნიშნული შენობისთვის სპეციალური (ზონალური) შეთანხმება, რაც სამშენებლო კოდექსის მოთხოვნების მიხედვით, მშენებლობის ნებართვის მისაღებად, სავალდებულოს ხდიდა I სტადიის გავლას – ქალაქთმშენებლობითი პირობების თავიდან განსაზღვრას.

კასატორის მოსაზრებით, საგულისხმო იყო ის გარემოება, რომ ქ. თბილისის მერის 2010 წლის 15 თებერვლის №453 განკარგულება გამოცემული იყო საქართველოს კონსტიტუციის, „სივრცითი მონყობისა და ქალაქთმშენებლობის საფუძვლების შესახებ“ საქართველოს კანონის, „საქართველოს დედაქალაქ – თბილისის შესახებ“ საქართველოს კანონის, 2003 წლის 5 ივნისის №6-17 საკრებულოს გადაწყვეტილების – დედაქალაქის პერსპექტიული განვითარების გენერალური გეგმის; „დასახლებათა ტერიტორიების გამოყენების და განაშენიანების რეგულირების ძირითადი დებულების და განაშენიანების ძირითადი წესების“ მოთხოვნების დარღვევით. ასევე არასწორი იყო არქიტექტურის სამსახურის მითითება ამხანაგობის კრების ოქმზე, რომლის საფუძველზეც დადგენილად იქნა მიჩნეული პროექტის კორექტირებაზე თანხმობის მისაცემად ამხანაგობის წევრთა 4/5-ის გადაწყვეტილება. აღნიშნული კრების ოქმი ეწინააღმდეგებოდა საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 170-172-ე და 630-640-ე მუხლის მოთხოვნებს, რის გამოც არამართებული იყო ამხანაგობა „...“-ის 2010 წლის 15 აპრილის წევრთა კრების №17 ოქმის სამართლებრივ საფუძვლად მითითება. ამხანაგობის სადამფუძნებლო ხელშეკრულების 6.7 მუხლის თანახმად, კრება უფლებამოსილი იყო, თუ მას ესწრებოდა დამფუძნებელთა 4/5. №17 კრების ოქმის მიხედვით კრება იყო არაუფლებამოსილი, რადგან მას ესწრებოდა 14 წევრი. მით უფრო, რომ ამგვარი გადაწყვეტილების მისაღებად – კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის შესათანხმებლად სავალდებულო იყო ყველა მესაკუთრის თანხმობა. ქვედა ინსტანციის სასამართლოების მტკიცებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველს წარმოადგენდა ის გარემოება, რომ გასაჩივრებულ ადმინისტრაციულ აქტში 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით ცვლილება განხორციელდა უკვე გაცემულ მშენებლო-

ბის ნებართვაში, რის შედეგადაც სადავო ბრძანების მეოთხე პუნქტი ჩამოყალიბდა ახლებური რედაქციით. ცვლილების შედეგად ამხანაგობას მიეცა დამატებითი ვადა 2011 წლის 20 დეკემბრამდე კრების ოქმის წარსადგენად. კასატორის განმარტებით, მენაშენე ორგანიზაციას ნ. ს-ისათვის არ მიუმართავს თხოვნით პროექტის კორექტირებაზე თანხმობის მისაცემად, ასეთი წინადადება მათგან არ გამჟღავნებულა არც სასამართლო პროცესის მიმდინარეობის დროს, რადგან ისინი დემონსტრაციულად არ ესწრებოდნენ საქმის განხილვებს. გაუგებარი იყო, რა მიზნით ითხოვა ვადის გადაწევა მენაშენემ ან რა მოტივზე დაყრდნობით დააკმაყოფილა ეს მოთხოვნა არქტიქტურის სამსახურმა, თუ ვადის გადაწევის წანამძღვრები არცერთი გარემოებით ან მტკიცებულებით არ დასტურდებოდა.

კასატორმა მიუთითა საქართველოს ზოგად ადმინისტრაციულ კოდექსსა და „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონზე და განმარტა, რომ გასაჩივრებული 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების გამოცემას საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების 99-ე მუხლთან ერთად საფუძვლად ედო ძალადაკარგული საქართველოს მთავრობის 2005 წლის 11 აგვისტოს №140 დადგენილება. ამდენად, „ნორმატიული აქტების შესახებ“ საქართველოს კანონის 51-ე მუხლის დანაწესის თანახმად, ძალადაკარგულად უნდა გამოცხადებულიყო საქართველოს მთავრობის 2005 წლის 11 აგვისტოს №140-ე დადგენილების საფუძველზე გამოცემული არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანება.

კასატორმა მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე და განმარტა, რომ სასამართლოს მტკიცებით აქტში განხორციელებული ცვლილება განაპირობებდა გასაჩივრებული აქტის ძალადაკარგულად ცნობაზე უარს, რა დროსაც მხედველობაში არ მიიღებოდა თუ რა ფორმით განხორციელდა ცვლილება გასაჩივრებულ აქტში, დაცული იყო თუ არა იმ ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტის მოთხოვნები, რომელსაც უნდა ეფუძნებოდა როგორც გასაჩივრებული აქტი, ასევე მასში განხორციელებული ცვლილება. კასატორმა აღნიშნა, რომ სასამართლოს მსჯელობით აქტში ცვლილების განხორციელებისას არ გამოიყენებოდა სპეციალური სამართალურთიერთობის მარეგულირებელი ნორმები, როგორც იყო საქართველოს მთავრობის №57 დადგენილება.

კასატორის მსჯელობით უსაფუძვლო იყო მოსაზრება იმის შესახებ, რომ მშენებლობის დამკვეთს მშენებლობის ნებართვა

არა თუ უნდა გაუქმებოდა არქიტექტურის სამსახურის მიერ განსაზღვრულ ვადაში ვალდებულების შეუსრულებლობის გამო, არამედ ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი იყო დამკვეთისათვის ვალდებულების შესასრულებლად განესაზღვრა დამატებითი ვადა.

„ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ“ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, ნებართვის გაუქმება ნიშნავდა ნებართვის გაცემის თაობაზე გადაწყვეტილების საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის შესაბამისად ძალადაკარგულად გამოცხადებას, რომლის საფუძველი სზაკ-ის 61-ე მუხლით გათვალისწინებული საფუძვლების გარდა იყო: კანონით დადგენილი პირობების შეუსრულებლობა (ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ საქართველოს კანონის 34-ე მუხლის მე-7 ნაწილის „გ“ პუნქტი).

„ლიცენზიებისა და ნებართვების შესახებ“ საქართველოს კანონის 26-ე მუხლის მე-3 პუნქტის თანახმად, ნებართვის გაცემის, მის გაცემაზე უარის თქმის ან მისი გაუქმების შესახებ გადაწყვეტილება იყო ადმინისტრაციული აქტი. საქართველოს მთავრობის 2009 წლის 24 მარტის №57 დადგენილების 39-ე მუხლის მე-6 ნაწილის შესაბამისად, თუ ობიექტის მშენებლობა დაკავშირებული იყო დასამუშავებელი საპროექტო დოკუმენტაციის დიდ მოცულობასთან და შემჭიდროებულ ვადებში შესასრულებელ მასშტაბურ სამუშაოებთან, აგრეთვე გართულებული იყო დაპროექტებისათვის საჭირო გარემოებათა ან/და საპროექტო დოკუმენტაციის ცალკეული ნაწილების დაზუსტება-შეთანხმება, რის გამოც ნებართვის მაძიებელი ვერ წარადგენდა სრულყოფილ დოკუმენტაციას, ნებართვის მაძიებლის დასაბუთებული შუამდგომლობის საფუძველზე, ნებართვის გამცემი ორგანო უფლებამოსილი იყო გაეცა მშენებლობის ნებართვა წარსადგენი დოკუმენტაციის პირობებისა და ვადების გათვალისწინებით. ნებართვის გამცემი ორგანოს მიერ დადგენილი პირობებით და განსაზღვრულ ვადაში წარმოდგენილი დოკუმენტაცია იყო საპროექტო დოკუმენტაციის განუყოფელი ნაწილი და დაემატებოდა მას. ნებართვის გამცემის მიერ განსაზღვრულ ვადაში დადგენილი დოკუმენტაციის წარუდგენლობა მშენებლობის ნებართვის ძალადაკარგულად ცნობის საფუძველს წარმოადგენდა.

კასატორის განმარტებით, სასამართლომ სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველად მიუთითა ის გარემოება, რომ გასაჩივრებულ 2010 წლის 13 მაისის №930 ბრძანებაში შევიდა ცვლილება. გაუგებარი იყო რა შეიცვალა ამ ცვლილე-

ბით, ასეთი თანხმობა მშენებლობის დამკვეთს ხომ მაინც არ წარუდგენია, გარდა ამისა გაუგებარი იყო, რომელი ნორმატიულ-სამართლებრივი აქტის ან კანონის საფუძველზე ხდებოდა ჯერ მშენებლობის ნებართვის და პროექტის შეთანხმება ან/და მათში ცვლილების შეტანა, ხოლო ერთი-ორი წლის შემდეგ შეთანხმებულ პროექტზე საცხოვრებელი ბინის მესაკუთრეთა თანხმობების წარდგენა.

ამდენად, ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორმა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის მიერ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული ნ. ს-ის საკასაციო საჩივარი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 იანვრის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, დასაშვებლად იქნა ცნობილი ნ. ს-ის საკასაციო საჩივარი და მისი განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრებით 2013 წლის 28 თებერვალს 12:30 საათზე.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, მხარეთა ახსნა-განმარტებების მოსმენის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობის შესწავლის, გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ნ. ს-ის საკასაციო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ; სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანებისა და მშენებლობის №6/1040-1 საწარმოო მოწმობის ძალადაკარგულად გამოცხადების მოთხოვნის ნაწილში უნდა შეწყდეს საქმის წარმოება, ამ ნაწილში სარჩელის დაუშვებულობის გამო და აღნიშნულ ნაწილში უნდა გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 22 მაისის განჩინება და თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება; დანარჩენ ნაწილში, კერძოდ, სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანების და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულების ბათილად ცნობაზე უარის

თქმის ნაწილში უცვლელად უნდა დარჩეს გასაჩივრებული განჩინება.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებში არსებულ შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე: სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანებით შეთანხმდა ქ. თბილისში, ვაკე-საბურთალოს რაიონში, ... ქ. №8-ში ინდივიდუალური მენაშენეთა ამხანაგობა „...“ თანასაკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე მშენებარე მრავალფუნქციური (საცხოვრებელი, საოფისე, სავაჭრო) შენობის კორექტირებული არქიტექტურული პროექტი. მშენებლობის ვადად განისაზღვრა 2010 წლის 17 მაისიდან 2012 წლის 17 იანვრამდე პერიოდი, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2009 წლის 21 სექტემბრის №6/1389 ბრძანების მე-4 და მე-6 პუნქტები და 2009 წლის 29 დეკემბრის №4563 ბრძანების მე-2 პუნქტი კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის ამხანაგობის საერთო კრებაზე დამატებით განხილვისა და ამხანაგობის მიერ მხოლოდ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმის 2011 წლის 1 იანვრამდე წარდგენის ნაწილში დარჩა ძალაში. ბრძანების მე-5 პუნქტით განისაზღვრა, რომ ამ ბრძანების მე-4 პუნქტით გათვალისწინებული მოთხოვნის შეუსრულებლობის ან ვადის გადაცილების შემთხვევაში ამავე ბრძანებით ძალადაკარგულად ჩაითვლებოდა მშენებლობის ნებართვა და სანებართვო მოწმობა. აღნიშნული ბრძანების საფუძველზე გაიცა №6/1040 სამშენებლო ნებართვა.

საკასაციო სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს იმ გარემოებას, რომ 2011 წლის 2 მარტს ნ. ს-მა განცხადებით მიმართა ქ. თბილისის მერიას (ქ. თბილისის მერიის იურიდიული სამსახურის მიერ განცხადება განსახილველად გადაეგზავნა უფლებამოსილ ადმინისტრაციულ ორგანოს – სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურს) და სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადება მოითხოვა, იმ საფუძველზე, რომ დაინტერესებული მხარის მიერ ინდივიდუალურ-ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტით განსაზღვრული ვალდებულებები (ამხანაგობის მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმი 2011 წლის 1 იანვრამდე არ წარდგენილა) დადგენილ ვადაში არ შესრულებულა, რაც აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველს წარმოადგენდა.

სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანებით ნ. ს-ის განცხადება სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძან-

ნების ძალადაკარგულად გამოცხადების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა, იმ საფუძველით, რომ ამხანაგობა „...“ მიერ ვალდებულების შესრულების ვადა არ დასრულებულა, რადგან სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით დაკმაყოფილდა ინდივიდუალურ ბინათმენაშენეთა ამხანაგობა „...“ და შპს „...“ განცხადება და ცვლილება შევიდა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტში, კერძოდ, ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმის წარდგენის ბოლო თარიღად მიეთითა 2011 წლის 20 დეკემბერი, დანარჩენ ნაწილში ბრძანება დარჩა უცვლელად. ამასთან, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 10 თებერვლის №433 ბრძანებით მიზანშეწონილად ჩაითვალა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ი.პ.ა. „...“ 2011 წლის 20 დეკემბრამდე – ამხანაგობის წევრთა მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმის ნაცვლად, ამხანაგობის წევრთა 4/5 თანხმობისა და ნ. ს-ის თანხმობის წარდგენა დაევალა. 2011 წლის 1 აპრილს ამხანაგობა „...“ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურს წარუდგინა ამხანაგობის 2011 წლის 18 თებერვლის №01-2011 სხდომის ოქმი, რომლის თანახმადაც ამხანაგობის წევრთა ნახევარზე მეტი თანხმობას აცხადებდა პროექტის კორექტირებაზე, რაც შეეხება ნ. ს-ს, იგი აღნიშნულ სხდომას არ ესწრებოდა. ამხანაგობას ნ. ს-ის თანხმობის წარდგენის ვადა 2011 წლის 20 დეკემბრამდე ჰქონდა მინიჭებული.

სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება ადმინისტრაციული წესით გასაჩივრდა ნ. ს-ის მიერ. ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულებით ნ. ს-ის ადმინისტრაციული საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება.

საკასაციო სასამართლო თავდაპირველად განმარტავს, რომ მოცემული დავის სწორად გადაწყვეტისათვის არსებითი მნიშვნელობა ენიჭება სასარჩელო მოთხოვნის ფორმულირების და იმ გარემოების ზუსტ დადგენას, კონკრეტულად ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის რომელი მუხლის საფუძველზე არის ნ. ს-ის მიერ სარჩელი აღძრული.

საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ ნ. ს-ის როგორც სასარჩელო, ისე საკასაციო საჩივრის მოთხოვნას (კასატორის მიერ აღნიშნული საკითხი სა-

სამართლო პროცესზე არაერთხელ იქნა დადასტურებული) სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანებისა და მშენებლობის №6/1040-1 სანებართვო მოწმობის ძალადაკარგულად გამოცხადება, ხოლო სადავო აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადებაზე უარის თქმის შესახებ სსიპ არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანების და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულების ბათილად ცნობა წარმოადგენს და მოსარჩელის მიერ სარჩელი აღძრული არის საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის შესაბამისად.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ რა ფორმის სარჩელი უნდა იქნას აღძრული, დამოკიდებულია იმაზე, თუ რა მიზნის მიღწევა სურს მოსარჩელეს. პირმა, რომელიც საჭიროებს სამართლებრივ დაცვას, პირველ რიგში, თვითონ უნდა შეარჩიოს იმ ფორმის სარჩელი, რომელიც ესაჭიროება მიზნის მისაღწევად. მართალია, ადმინისტრაციული საქმის განმხილველი სასამართლო უფლებამოსილია პირს გაუწიოს სათანადო დახმარება (დაეხმაროს სარჩელის ტრანსფორმირებაში), მაგრამ დავის საგნის განსაზღვრა მთლიანად მოსარჩელის კომპეტენციას მიეკუთვნება. მოსარჩელე თავად განსაზღვრავს სარჩელის შინაარსსა და მოცულობას, სასამართლო კი შეზღუდულია მოცემული სარჩელით და საქმეს იხილავს ამ სარჩელის ფარგლებში.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კანონმდებლობა ძირითადად განასხვავებს შეცვილებით, მავალდებულებელ და აღიარებით სარჩელებს.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოცემულ შემთხვევაში ნ. ს-ის მიერ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის შესაბამისად, აღძრული არის შეცვილებითი სარჩელი. ეს არის სარჩელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის ან ძალადაკარგულად გამოცხადების თაობაზე.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლზე და განმარტავს, რომ აღნიშნულ მუხლში მოცემულია ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძვლები და ამავე მუხლით დადგენილია, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების უფლება აქვს მხოლოდ აქტის გამომცემ ადმინისტრაციულ ორგანოს.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაცი-

ული სამართალწარმოების მიზანი არის სასამართლო კონტროლის განხორციელება ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობის კანონიერებაზე, რაც გამოიხატება მართლზომიერი (კანონიერი) აქტის სასამართლოს მიერ ძალადაკარგულად გამოცხადებას, რადგან მისი ძალადაკარგულად გამოცხადება დაკავშირებულია მხოლოდ ისეთ გარემოებებთან, რაც მოცემულია საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლში და არ უკავშირდება ძალადაკარგულად გამოცხადებამდე წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგების გაუქმებას, ანუ აღნიშნული აქტი არამართლზომიერი (უკანონო) არ არის. ამდენად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადება ადმინისტრაციული ორგანოს დისკრეციულ უფლებამოსილებას მიეკუთვნება და ეს მოთხოვნა არ შეიძლება წარმოადგენდეს სასარჩელო დავის საგანს სასამართლოში.

აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ თუ მხარეს აქვს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების ინტერესი, მან ამის თაობაზე ადმინისტრაციული წარმოების წესით უნდა მიმართოს აქტის გამომცემ ადმინისტრაციულ ორგანოს და მისგან უარის მიღების შემთხვევაში შეუძლია, მიმართოს სასამართლოს არა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველზე – აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების მოთხოვნით, არამედ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 23-ე მუხლის საფუძველზე – აქტის გამოცემის მოთხოვნით. ასეთ შემთხვევაში მართალია მოსარჩელე ითხოვს, იმ ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობასაც (ასკ-ის 22-ე მუხლის საფუძველზე), რომლითაც უარი ეთქვა აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადებაზე, მაგრამ რეალურად დავის საგანს წარმოადგენს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა (აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების თაობაზე), კერძოდ, თუ სახეზეა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლით გათვალისწინებული საფუძვლები და ადმინისტრაციული ორგანო არ იღებს შესაბამის გადაწყვეტილებას, სარჩელის საფუძველზე სასამართლო უფლებამოსილია დაავალოს მას ასეთი აქტის გამოცემა, ხოლო უარი – ცნოს ბათილად.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ იმ პირობებში, როდესაც სასამართლო არ არის უფლებამოსილი თავად გამოაცხადოს ძალადაკარგულად ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, მოსარჩელე (კასატორი) კი სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძა-

ნებისა და მშენებლობის №5/1040-1 სანებართვო მოწმობის და-
ლადაკარგულად გამოცხადებას ითხოვს საქართველოს ადმი-
ნისტრაციული საპროცესო კოდექსის 22-ე მუხლის საფუძველ-
ზე და სახეზე არ გვაქვს ამავე კოდექსის 23-ე მუხლით დადგე-
ნილი მავალდებულებელი სარჩელი (ადმინისტრაციული ორგა-
ნოსათვის შესაბამისი (აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების
შესახებ) ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის
დავალდებულების თაობაზე), აღნიშნულ ნაწილში ცალსახად არ-
სებობს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექ-
სის 26²-ე მუხლის მე-6 ნაწილით გათვალისწინებული საქმის
წარმოების შეწყვეტის საფუძველი, ამ ნაწილში სარჩელის და-
უშვებლობის გამო.

ამასთან, რაც შეეხება ნ. ს-ის სასარჩელო მოთხოვნას (საკა-
საციო საჩივრის მოთხოვნას) სსიპ არქიტექტურის სამსახურის
2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანების და ქ. თბილისის მერიის
2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულების ბათილად ცნობის
ნაწილში, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სადავო აქ-
ტების კანონიერების სათანადოდ შეფასებისათვის საჭიროა იმ
გარემოების დადგენა, ნ. ს-ის მიერ შესაბამისი განცხადების (სა-
ჩივრის) წარდგენის ეტაპზე, არსებობდა თუ არა სსიპ თბილი-
სის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930
ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადების სამართლებრივი
საფუძველი.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამარ-
თლოს განმარტებებს და აღნიშნავს, რომ ადმინისტრაციული
სამართლის ზოგადი მატერიალური ნორმები ერთმანეთისაგან
განასხვავებენ ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებ-
რივი აქტების გაუქმების ფორმას მისი იურიდიული შედეგების
და გამომწვევი პირობების მიხედვით. საქართველოს ზოგადი
ადმინისტრაციული კოდექსი იცნობს ინდივიდუალური ადმინის-
ტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გაუქმებას, რაც გამოიხა-
ტება ასეთი აქტების ბათილად ან ძალადაკარგულად ცნობაში.
ამავე საკანონმდებლო აქტით არის განსაზღვრული, რომ ინდი-
ვიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად
ცნობის ძირითად პირობებს წარმოადგენს ასეთი აქტის საფუძ-
ვლების კანონინააღმდეგობრიობა მისი ფორმალური და მატე-
რიალური გაგებით. შედეგად ინდივიდუალურ ადმინისტრაცი-
ულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობა შესაძლებელი არის
მაშინ, როცა ასეთი აქტი ეწინააღმდეგება მოქმედ კანონმდებ-
ლობას, ანუ აქტი უკანონოა.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს ზოგადი

ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილზე და განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული ორგანო უფლებამოსილი არ არის ძალადაკარგულად გამოაცხადოს კანონის შესაბამისად გამოცემული აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი, გარდა იმ შემთხვევისა, თუ: ა) ეს პირდაპირ არის მითითებული კანონში ან მის საფუძველზე გამოცემული ზემდგომი ორგანოს კანონქვემდებარე აქტში; ბ) კანონმდებლობის შესაბამისად ეს პირდაპირ არის მითითებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტში; გ) დაინტერესებულმა მხარემ არ შეასრულა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით დადგენილი ვალდებულება, რომლის შეუსრულებლობაც კანონმდებლობის შესაბამისად, შეიძლება გახდეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველი; დ) გაუქმდა ან შეიცვალა შესაბამისი ნორმატიული აქტი, რაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ართმევს შესაძლებლობას გამოსცეს ასეთი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ადმინისტრაციული აქტის მოქმედებას შეუძლია მნიშვნელოვანი ზიანი მიაყენოს სახელმწიფო ან საზოგადოებრივ ინტერესებს; ე) არსებობს ახლად აღმოჩენილი ან ახლად გამოვლენილი გარემოება, აგრეთვე შესაბამისი სამეცნიერო ტექნიკური აღმოჩენა ან გამოგონება, რაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ართმევს შესაძლებლობას გამოსცეს ასეთი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი და ადმინისტრაციული აქტის მოქმედებას შეუძლია მნიშვნელოვანი ზიანი მიაყენოს სახელმწიფო ან საზოგადოებრივ ინტერესებს. აღნიშნული მუხლის მე-6 ნაწილის თანახმად, ძალადაკარგულად გამოცხადება ნიშნავს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მოქმედების შეწყვეტას მისი ძალადაკარგულად გამოცხადების დღიდან. ამ მუხლის მეორე ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული საფუძვლით ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადების შემთხვევაში შესაძლებელი არის განისაზღვროს მისი ძალაში შესვლიდან წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგების გაუქმება. მე-7 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად გამოცხადება არ იწვევს ძალადაკარგულად გამოცხადებამდე წარმოშობილი სამართლებრივი შედეგების გაუქმებას.

ზემოაღნიშნული ნორმების შინაარსიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ განსხვავებული არის ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალადაკარგულად ცნობის პირობები, რადგან მისი გამოყენება შესაძლებელი არის, მხოლოდ კანონიერ ადმინისტრაციულ სამართლებრივ აქტებ-

ზე შესაბამისი პირობების დადგომის შემთხვევაში.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს იმ გარემოებაზე, რომ ნ. ს-ი – სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების ძალადაკარგულად გამოცხადებას ითხოვს, იმ საფუძველით, რომ დაინტერესებული მხარის მიერ ინდივიდუალურ-ადმინისტრაციულ სამართლებრივი აქტით განსაზღვრული ვალდებულებები (ამხანაგობის მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების სხდომის ოქმი 2011 წლის 1 იანვრამდე არ წარდგენილა) დადგენილ ვადაში არ შესრულებულა.

საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით დაკმაყოფილდა ინდივიდუალურ ბინათმენაშენეთა ამხანაგობა „...“ და შპს „...“ განცხადება და ცვლილება შევიდა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტში, კერძოდ, ამხანაგობის წევრთა ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმის წარდგენის ბოლო თარიღად მიეთითა 2011 წლის 20 დეკემბერი, დანარჩენ ნაწილში ბრძანება დარჩა უცვლელად. ამასთან, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 10 თებერვლის №433 ბრძანებით მიზანშეწონილად ჩაითვალა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტში ცვლილების შეტანა, კერძოდ, ი.მ.ა. „...“ 2011 წლის 20 დეკემბრამდე – ამხანაგობის წევრთა მიერ ერთხმად მიღებული გადაწყვეტილების ამსახველი კრების ოქმის ნაცვლად, ამხანაგობის წევრთა 4/5 თანხმობისა და ნ. ს-ის თანხმობის წარდგენა დაევალა. საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს ქვედა ინსტანციის სასამართლოების პოზიციას და განმარტავს, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 63-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ადმინისტრაციულ აქტში ცვლილება ან დამატება შეიტანება ამ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადებისა და გამოცემისათვის დადგენილი წესით. ცვლილების შეტანის გადაწყვეტილებით ცვლილება იქცევა იმ აქტის შემადგენელ ნაწილად, რომელშიც ის იქნა შეტანილი.

საკასაციო სასამართლო განსაკუთრებულ ყურადღებას მიაქცევს იმ გარემოებას, რომ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანება ამხანაგობის მიერ ვალდებულების შესრულების თარიღის გაგრძელების თაობაზე კანონიერ ძალაში არის შესული (თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის

22 ნოემბრის გადაწყვეტილებით ნ. ს-ის სარჩელი – სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანების, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 16 თებერვლის №12/11659-13 გადაწყვეტილების და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 21 მარტის №489 განკარგულების ბათილად ცნობის, ასევე მოპასუხეებისათვის ამხანაგობის კრების ოქმის წარდგენის ვადის შემცირების თაობაზე ახალი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალდებულების შესახებ არ დაკმაყოფილდა. აღნიშნული გადაწყვეტილება უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 10 თებერვლის და საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 14 ივნისის განჩინებებით).

ამდენად, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების მე-4 პუნქტში 2010 წლის 31 დეკემბრის №6423 ბრძანებით შეტანილი ცვლილება მის განუყოფელ ნაწილს წარმოადგენს. მე-4 პუნქტით ცალსახად განისაზღვრა, რომ კორექტირებული არქიტექტურული პროექტის თაობაზე ბინათმენაშენეთა ამხანაგობის წევრთა 4/5-ის თანხმობის (რომელიც ამხანაგობის მიერ უკვე წარდგენილი იყო) და ნ. ს-ის თანხმობის წარდგენის ბოლო ვადას 2011 წლის 20 დეკემბერი წარმოადგენდა. შესაბამისად, ნ. ს-ის მიერ განცხადების (საჩივრის) წარდგენის ეტაპზე, თვით სადავო აქტით დადგენილი პირობა აქტის ძალადაკარგულად ცნობისათვის არ იყო დამდგარი. დაინტერესებულ მხარეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტით დადგენილი ვალდებულების შესასრულებლად მიცემული ჰქონდა ვადა, რომელიც არ იყო ამონურული და ამ საფუძველზე ბრძანების ძალადაკარგულად ცნობა არ შეესაბამებოდა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 ნაწილის მოთხოვნებს.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო იზიარებს ქვედა ინსტანციის სასამართლოების შეფასებას და მიიჩნევს, რომ ვინაიდან, ნ. ს-ის მიერ შესაბამისი განცხადების (საჩივრის) წარდგენის ეტაპზე არ არსებობდა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების და მის საფუძველზე გაცემული სანებართვო მოწმობის ძალადაკარგულად გამოცხადების საფუძველი, სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2011 წლის 7 აპრილის №1279 ბრძანება და ქ. თბილისის მერიის 2011 წლის 1 ივლისის №1422 განკარგულება კანონშესაბამისია და არ არსებობს

მათი ბათილად ცნობის სამართლებრივი საფუძველი. საგულის-
ხმოა ასევე ის გარემოებაც, რომ საკასაციო სასამართლოს მიერ
საქმის არსებითად განხილვის ეტაპზე – 2013 წლის მაისში ნ. ს-
მა განცხადებით მიმართა სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამ-
სახურს და კვლავ სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის
2010 წლის 13 მაისის №01/930 ბრძანების და მის საფუძველზე
გაცემული სანებართვო მოწმობის ძალადაკარგულად ცნობა მო-
ითხოვა. სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2013 წლის
10 მაისის ბრძანებით ნ. ს-ის განცხადება არ დაკმაყოფილდა.
ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ განცხადების დაკმაყოფილე-
ბაზე უარის თქმის ერთ-ერთ საფუძველად მითითებულ იქნა ის
გარემოება, რომ ნ. ს-ი ამხანაგობა „...“ წევრი აღარ არის (აღნიშ-
ნულ გარემოებას არ ეთანხმება კასატორი – ნ. ს-ი).

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-
9 მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საქმის წარმოების შეწყვე-
ტის შემთხვევაში სახელმწიფო ბაჟის ოდენობა ნახევრდება. სა-
კასაციო სასამართლო განმარტავს, გამომდინარე იქიდან, რომ
მოცემულ საქმეზე ერთი სასარჩელო მოთხოვნის ნაწილში (აქ-
ტის ძალადაკარგულად გამოცხადების მოთხოვნის ნაწილში)
შეწყდა საქმის წარმოება, ხოლო მეორე სასარჩელო მოთხოვნა
(აქტების ბათილად ცნობის თაობაზე) სასამართლოს მიერ არ-
სებითად იქნა განხილული, კასატორის სახელმწიფო ბიუჯეტი-
დან უნდა დაუბრუნდეს მის მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით გა-
დახდილი თანხის ნახევრის ნახევარი – 137.5 ლარის ოდენობით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს
ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-
2 ნაწილით, ამავე კოდექსის მე-9 მუხლის მე-3 ნაწილით, 22-ე,
23-ე, 26²-ე, ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-60¹ და 61-
ე მუხლებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექ-
სის 410-ე მუხლით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ნ. ს-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობ-
რივ;
2. სსიპ თბილისის არქიტექტურის სამსახურის 2010 წლის 13
მაისის №01/930 ბრძანებისა და მშენებლობის №6/1040-1 სანე-
ბართვო მოწმობის ძალადაკარგულად გამოცხადების მოთხოვ-
ნის ნაწილში შეწყდეს საქმის წარმოება, ამ ნაწილში სარჩელის

დაუშვებლობის გამო და აღნიშნულ ნაწილში გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 22 მაისის განჩინება და თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 12 დეკემბრის გადაწყვეტილება;

3. დანარჩენ ნაწილში უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 22 მაისის განჩინება;

4. ნ. ს-ს სახელმწიფო ბიუჯეტიდან დაუბრუნდეს მის მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი თანხა – 137.5 ლარის ოდენობით;

5. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ სჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობა

განჩინება

№ბს-443-436(კ-15)

15 ოქტომბერი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),

მ. ვაჩაძე,

პ. ქათამაძე

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლისა და 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის და საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, ზეპირი განხილვის გარეშე, განიხილა სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საფუძველები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 05.05.2015წ. განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

ი. კ-ემ 14.11.14წ. სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხე სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის მიმართ სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 07.10.2014წ. №143 ოქმით მიღებული გადაწყვეტილების ი.კ-

ის განევრიანების შესახებ განცხადების დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში ბათილად ცნობის და მოპასუხისათვის ი.კ-ის ადვოკატთა ასოციაციაში განევრიანების შესახებ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების მოთხოვნით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 23.12.2014წ. გადაწყვეტილებით ი.კ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 07.10.2014წ. №143 ოქმით მიღებული გადაწყვეტილება ი.კ-ის განევრიანებაზე უარის თქმის ნაწილში და მოპასუხე სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციას დაევალა სასამართლოს გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ი.კ-ის ადვოკატთა ასოციაციაში განევრიანების თაობაზე. აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციამ.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 05.05.2015წ. განჩინებით სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული გადაწყვეტილება, რაც საკასაციო წესით გასაჩივრდა სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის მიერ, რომელმაც ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

კასატორმა აღნიშნა, რომ სასამართლოს არგუმენტაცია ეწინააღმდეგება „ადვოკატთა შესახებ“ კანონს, არის დისკრიმინაციული, ტენდენციური და ცდება სასამართლოს უფლებამოსილებას. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა კანონიერ ძალაში შესულ გადაწყვეტილებაში ასახული დასაბუთება და ყურადღება გაამახვილა ი. კ-ის იურისტად მუშაობის სტატუსზე, თუმცა არ გაითვალისწინა, რომ დავა ეხება პირის სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციაში განევრიანებას და ასოციაციაში განევრიანების წესი რეგულირდება „ადვოკატთა შესახებ“ კანონით. ყველა თანასწორია კანონის წინაშე, შესაბამისად ნებისმიერი ადვოკატობის მსურველი პირი, მისი წარსული საქმიანობის მიუხედავად (პროკურორი, მოსამართლე), უნდა დაემორჩილოს „ადვოკატთა შესახებ“ კანონით დადგენილ მოთხოვნებს და გამოცდის ჩაბარებიდან 7 წლის ვადაში უნდა დაინყოს საადვოკატო საქმიანობა, წინააღმდეგ შემთხვევაში ადვოკატთა კორპუსი აღმორჩნდება დისკრიმინაციულ მდგომარეობაში. კასატორმა მიუთითა, რომ ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბ-

ბებისას, სასამართლო მართალია იღებდა შედეგობრივად მსგავს გადაწყვეტილებებს, თუმცა სხვადასხვა მოტივაციით, ერთ-ერთ საქმეზე სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ადვოკატთა ტესტირების ჩაბარების დამადასტურებელ მოწმობაზე დადგენილი ვადა არ შეიძლება უპირობოდ გავრცელდეს პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარების დამადასტურებელ სერტიფიკატზეც, ხოლო სხვა საქმეზე უთითებს, რომ პროკურატურის გამოცდა უვადოა. კასატორი თვლის, რომ დადგენილი სასამართლო პრაქტიკა კანონსაწინააღმდეგო და დისკრიმინაციულია.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო გასაჩივრებული განჩინების და საქმის მასალების გაცნობის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოყენებული საპროცესო და მატერიალური სამართლის ნორმების განმარტებისა და სამართლის განვითარების მიზნით საკასაციო სასამართლოს მიერ ზოგადი მნიშვნელობის მქონე სახელმძღვანელო და სარეკომენდაციო გადაწყვეტილების გამოტანის საჭიროება.

საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, აღნიშნულ საქმეს არ გააჩნია პრინციპული მნიშვნელობა სასამართლო პრაქტიკისათვის, ხოლო საკასაციო საჩივარს – წარმატების პერსპექტივა.

საკასაციო პალატა თვლის, რომ მოცემული საკითხის მიმართ ჩამოყალიბებულია ერთიანი სასამართლო პრაქტიკა. საკასაციო სასამართლო არაერთი განჩინებით (მაგ. სუს 16.05.2013წ. №ბს-211-203(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-199-191(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-251-243(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-174-167(კ-13), 27.05.2013წ. №ბს-198-190(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-189-182(კ-13), 27.06.2013წ. №ბს-225-217(კ-13) განჩინებები) დაეთანხმა სასამართლო გადაწყვეტილებებს, რომლითაც უქმდებოდა განვერთანებაზე უარის თქმის შესახებ ადვოკატთა ასოციაციის გადაწყვეტილებები, ამ საკითხის ირგვლივ არ არსებობს სასამართლოს ურთიერთსაწინააღმდეგო გადაწყვეტილებები, კოლიზიები გადაწყვეტილებებს შორის, დავები ერთგვაროვნად არის გადაწყვეტილი, არ არის დივერგენციის, ამ კატე-

გორიის საქმეებზე ჩამოყალიბებული სასამართლო პრაქტიკი-საგან განსხვავებული გადაწყვეტილებების მიღების შემთხვე-ვეები (ასეთად არ მიიჩნევა ცალკეული სხვაობა სასამართლო გა-დანწყვეტილებებში მოყვანილ არგუმენტაციაში). შესაბამისად, საქმე არ არის მნიშვნელოვანი სამართლის განვითარებისთვის, ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის, არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დაშვების, სასამართლო პრაქ-ტიკის კორექტირების საფუძველი. არსებული სასამართლო პრაქტიკით კასატორის უკმაყოფილება თავისთავად არ ქმნის საკასაციო საჩივრის დაშვების საფუძველს. ახლებური განმარ-ტების მიცემის, სასამართლო პრაქტიკის შეცვლის საჭიროებას არ ქმნის „დისკრიმინაციის ყველა ფორმის აღმოფხვრის შესა-ხებ“ 02.05.14წ. კანონი, რომლის მიღება არანაირად არ ადასტუ-რებს მანამდე არსებული სასამართლო პრაქტიკის უსწორობას, სასამართლო ორგანოების მხრიდან დისკრიმინაციულ, ტენდენ-ციურ დამოკიდებულებას. „დისკრიმინაციის ყველა ფორმის აღ-მოფხვრის შესახებ“ კანონის 2.8 მუხლის თანახმად, დისკრიმი-ნაციად არ მიიჩნევა ნებისმიერი განსხვავება განსაზღვრულ საქმიანობასთან ან სფეროსთან დაკავშირებით, რომელიც სპე-ციფიკურ მოთხოვნებს ემყარება.

სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის აღმასრულე-ბელი საბჭოს 07.10.14წ. გადაწყვეტილების მიღების სამართლებ-რივ საფუძველს წარმოადგენს „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-10 მუხლის 1-ლი პუნქტი, რომელიც ადგენს ადვოკატთა ასო-ციაციაში განწევრიანებისათვის აუცილებელ წინაპირობებს და ამავე კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტი, რომლითაც დად-გენილია ადვოკატთა სერტიფიკატის მოქმედების ვადა. ხსენე-ბულ ნორმებზე დაყრდნობით საბჭომ მიუთითა, რომ ადვოკატ-თა ტესტირების გავლის დამადასტურებელი მონმობა ძალას კარგავს, თუ პირი ტესტირების გავლიდან 7 წლის განმავლობა-ში არ დაინყებს საადვოკატო საქმიანობას. საკასაციო სასამარ-თლო აღნიშნავს, რომ „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-10 მუხ-ლის 1-ლი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ადვოკატი შეიძ-ლება გახდეს არა მხოლოდ ადვოკატთა ტესტირებაგავლილი პი-რი, არამედ აგრეთვე მოსამართლეთა, პროკურატურის მუშაკ-თა საკვალიფიკაციო გამოცდაჩაბარებული პირი. საკასაციო სა-სამართლო არ იზიარებს კასატორის მოსაზრებას იმის შესახებ, რომ, თუ პირის ტესტირების გავლიდან 7 წლის განმავლობაში საადვოკატო საქმიანობის დაწყების შესახებ დებულება არ გავ-რცელდება პროკურატურის მუშაკებზე და მოსამართლეებზე, ადვოკატები აღმოჩნდებიან დისკრიმინაციულ მდგომარეობა-

ში. საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ადგილი აქვს არა დისკრიმინაციულ დამოკიდებულებას, არამედ საადვოკატო, საპროკურორო, სამოსამართლო საქმიანობის სფეროს თავისებურებების გათვალისწინებას საკანონმდებლო მოწესრიგებაში, რომელიც სავალდებულოა სასამართლოსათვის დავის გადანყვეტისას. სასამართლო გადანყვეტილების კანონიერება ფასდება მოქმედი კანონმდებლობის მოთხოვნებთან მიღებული გადანყვეტილების შესაბამისობის და არა მიზანშეწონილობის, საადვოკატო საქმიანობის დაწყების მსურველის მენტალობის და სხვა ფაქტორების გათვალისწინებით. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტი უნდა განიმარტოს ამავე კანონის სხვა ნორმებთან და უპირველეს ყოვლისა მე-10 მუხლის 1-ლი პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტთან სისტემურ კავშირში, რომლის თანახმად საპროკურორო და სასამართლო საქმიანობის განმახორციელებელი პირი უფლებამოსილია დაიწყოს საადვოკატო საქმიანობა. ამდენად, კანონმდებელი სამივე იურიდიულ ფაქტს – ადვოკატთა ტესტირების გავლას, მოსამართლის საკვალიფიკაციო გამოცდის ან პროკურორის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარებას უკავშირებს საადვოკატო საქმიანობის დაწყების შესაძლებლობას, რაც განპირობებულია ადვოკატის, პროკურორის, მოსამართლის მაღალი ფუნქციური დანიშნულებით მართლმსაჯულების განხორციელების პროცესში. პროკურატურის მუშაკთა, მოსამართლეთა საკვალიფიკაციო გამოცდის შედეგების გავრცელების შესაძლებლობა საადვოკატო საქმიანობის დაწყებაზე თავისთავად ადასტურებს საპროკურორო, სამოსამართლო პრაქტიკის მნიშვნელობას საადვოკატო საქმიანობის დაწყების მაკვალიფიცირებელი მოთხოვნებისათვის, კერძოდ „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტით დადგენილი საადვოკატო საქმიანობის დაწყების 7-წლიანი ვადისათვის. ამ ვადაში მოსარჩელემ დაიწყო საპროკურორო საქმიანობა, რომლის განხორციელების უფლებაც მას მიენიჭა პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარებამ. პროკურატურის ორგანოებში საქმიანობის შეწყვეტიდან 7 წლის განმავლობაში ი. კ-ემ მიმართა ასოციაციას განცხადებით ასოციაციაში განევრიანების მოთხოვნით, რაც გამორიცხავს ხსენებული ვადის გასვლის გამო ადვოკატთა ასოციაციაში განევრიანებაზე უარის თქმას „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტის, აგრეთვე 21-ე მუხლის მე-3 პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე. ხსენებულ ნორმებში მითითებული 7-წლიანი ვადა ასეთ შემთხვევაში აითვლება არა გამოც-

დის ჩაბარებიდან, არამედ პროკურატურის ორგანოებში საქმიანობის შეწყვეტიდან. ამდენად, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო პალატის მოსაზრებას, რომ სახეზე არ არის მოსარჩელის მხრიდან საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარებიდან შვიდი წლის განმავლობაში პროფესიული საქმიანობის განუხორციელებლობა. პრაქტიკის დაწყება არა ადვოკატთა ასოციაციაში, არამედ პროკურატურის ორგანოებში არ ადასტურებს საადვოკატო საქმიანობის დაწყებაზე პრეტენდენტის არასათანადო კვალიფიკაციას, ვინაიდან პროკურატურის ორგანოებში სამსახური უკავშირდება პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის დროს გამოვლენილი თეორიული ცოდნის პრაქტიკულ საქმიანობაში ინტენსიურ გამოყენებას, შესაბამისად ადგილი არ აქვს კვალიფიკაციის არაადეკვატურობას.

საქართველოს ადვოკატთა ასოციაცია პირთა წევრობაზე დაფუძნებული კანონით შექმნილი საჯარო სამართლის იურიდიული პირია, რომელიც ატარებს ტესტირებას. საადვოკატო საქმიანობა საჯარო საქმიანობის ერთ-ერთ მნიშვნელოვან გამოვლინებად მიიჩნევა (საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 30.11.05წ. №1/5/323 გადაწყვეტილება). საქართველოს კონსტიტუციის 42-ე მუხლი გულისხმობს ადამიანის არა მხოლოდ ადვოკატით უზრუნველყოფას, არამედ კვალიფიციური და ეფექტური დაცვის განხორციელებას. ადვოკატთა ტესტირების და ადვოკატთა ასოციაციაში განწევრიანების ვადის სავალდებულობის დადგენა ემსახურება ერთ კონკრეტულ მიზანს – საადვოკატო საქმიანობის განხორციელებას შესაბამისი ცოდნის და კვალიფიკაციის მქონე იურისტების მიერ. ამასთანავე, უკეთეს ტესტირების შემდეგ 7 წლის განმავლობაში საადვოკატო საქმიანობის დაწყებით უზრუნველყოფილია საადვოკატო საქმიანობის კვალიფიციური პირის მიერ განხორციელების კანონიერი მიზნის მიღწევა, მართლმსაჯულების განხორციელებაში ადვოკატის მსგავსად პროკურორის, მოსამართლის მაღალი ფუნქციური დანიშნულების გათვალისწინებით, თავის მხრივ დისკრიმინაციული იქნებოდა იმის მტკიცება, რომ იგივე მიზანი არ მიიღწევა შესაბამისი გამოცდის ჩაბარების შემდეგ საპროკურორო ან სამოსამართლო საქმიანობის დაწყების შემთხვევაში, მით უფრო, რომ ადვოკატის ტესტირებაგავლილი პირი თავისუფლდება პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარებისგან („პროკურატურის შესახებ“ კანონის 31.2 მუხლი). პროკურატურის მუშაკის საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარების შემდეგ, რომელიც ასევე ტესტური მეთოდით ტარდება და მიზნად ისახავს მაღალკვალიფიციური იურისტების

შერჩევას (საქართველოს პრეზიდენტის 01.10.026. №422 ბრძანებულებით დამტკიცებული „საქართველოს პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩატარების წესი და საკვალიფიკაციო გამოცდის პროგრამის“ 1-ლი, მე-6 მუხ.), პროკურატურის ორგანოთა სისტემაში საქმიანობის დაწყება ადასტურებს, რომ სპეციალისტი პრაქტიკულ საქმიანობაში აქტიურად იყენებს გამოცდის წარმატებით ჩაბარებისათვის გამოვლენილ საჭირო ცოდნას, სისტემატიურად იმაღლებს კვალიფიკაციას, იძენს გამოცდილებას, სრულყოფს პროფესიულ უნარ-ჩვევებს, პერიოდულად გადის სავალდებულო საატესტატო პროცედურებს („პროკურატურის შესახებ“ კანონის 31.7 მუხ.). ამდენად, პრაქტიკული საქმიანობის კვალდაკვალ უზრუნველყოფილია პროფესიული ცოდნის და კვალიფიკაციის სტანდარტული დონის შენარჩუნება. საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო პალატის მოსაზრებას იმასთან დაკავშირებით, რომ ი. კ-ის შემთხვევაში აღნიშნული მიზანი მიღწეულია. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ ი. კ-ეს, როგორც პროკურატურის გამოცდაჩაბარებულ და ადვოკატთა ტესტირებაგავლილ, პროკურატურის ორგანოებში 5-წლიანი გამოცდილების მქონე პირს, ასევე იურიდიული დახმარების სამსახურში ანუ იურისტად მუშაობის სამ წელზე მეტი სტაჟის მქონე პირს აქვს საადვოკატო საქმიანობის განხორციელების უფლება. აღნიშნულს არ ცვლის „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის 21-ე მუხლის მე-3 პუნქტში ადვოკატთა ასოციაციაში განწევრიანებაზე პირისათვის უარის თქმის პირობად ტესტირების ჩაბარებიდან 7-წლიანი ვადის გავლის მითითება. აღნიშნული ნორმა არ ადასტურებს განწევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ ასოციაციის სადავო აქტის კანონიერებას.

კასაციის დაკმაყოფილების პერსპექტივას არ ქმნის აგრეთვე სადავო აქტში მითითებული „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის 21² მუხლი, რადგან „საჯარო სამსახურში ინტერესთა შეუთავსებლობისა და კორუფციის შესახებ“ კანონის მე-2 მუხლით გათვალისწინებული თანამდებობის პირი და სხვა პირი, რომელსაც საადვოკატო საქმიანობის განხორციელება ეკრძალება, კოლიზიური საქმიანობის განხორციელების პერიოდში უფლებამოსილია და არა ვალდებული მიმართოს ადვოკატთა ასოციაციას განწევრიანების მოთხოვნით (21^{2.4} მუხლი). აღნიშნული ნორმა არ გამორიცხავს უფლებამოსილების დასრულების შემდეგ კანონით განსაზღვრულ 7-წლიან ვადაში ასოციაციაში განწევრიანების შესაძლებლობას.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სასამართლო განმარტე-

ბას აქვს არა აბსტრაქტული, არამედ კაზუალური ხასიათი, იგი გაიცემა კონკრეტულ დავასთან დაკავშირებით. ამდენად, განსახილველი დავის ფარგლებს ცდება კასატორის მითითება იმასთან დაკავშირებით, რომ სააპელაციო სასამართლოს ერთ-ერთ განჩინებაში ასოციაციის საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძვლად მიეთითა პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარების დამადასტურებელი დოკუმენტის უვალობა. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმაზე, რომ მოცემულ საქმეში ხსენებული ვადა საპროკურორო საქმიანობის დასრულებიდან ი. კ-ის მიერ საადვოკატო საქმიანობის განხორციელების დაწყების შესახებ განცხადების შეტანამდე დაცულია (საქმის მასალების მიხედვით ი. კ-ემ 2002 წელს დაამთავრა თსუ იურიდიული ფაკულტეტის სრული კურსი, სამართალმცოდნეობის სპეციალობით, სახელმწიფო საგამოცდო კომისიის 28.05.02წ. გადაწყვეტილებით ი. კ-ეს მიენიჭა იურისტის კვალიფიკაცია, 2003 წელს ი. კ-ემ ჩააბარა პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდა, 18.09.04წ. ჩააბარა ადვოკატთა ტესტირება საერთო სპეციალობით, 18.09.04წ. – 25.05.09წ. მუშაობდა პროკურატურის ორგანოებში სხვადასხვა თანამდებობებზე, 25.05.09წ.-08.11.12წ. მუშაობდა საქართველოს სასჯელაღსრულების, პრობაციის და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროში სხვადასხვა თანამდებობებზე, 17.12.12წ.-11.01.13წ. მუშაობდა საქართველოს მუნიციპალური განვითარების ფონდის იურიდიული განყოფილების უფროსის მოვალეობის შემსრულებლად). ამდენად, პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარების დამადასტურებელი სერტიფიკატის უვალობის საკითხი ცდება მოცემული საქმის ფარგლებს.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა არსებითი პროცესუალური დარღვევების გარეშე და საქმეზე არსებითად სწორი გადაწყვეტილება მიღებული. მოცემული საქმე არ არის მნიშვნელოვანი სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით განსაზღვრული არც ერთი საფუძველი, რის გამოც სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის საკასაციო საჩივარი არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნეს დაუშვებლად;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 05.05.2015წ. განჩინება;
3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

კერძო საჩივარი სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობაზე

განჩინება

№ბს-683-669(კს-14)

16 იანვარი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ლ. მურუსიძე,
ნ. სხირტლაძე**

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2013 წლის 19 ნოემბერს სს „ი-მა“ სარჩელი აღძრა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში, მოპასუხე – სახელმწიფო შესყიდვების სააგენტოს დავების განხილვის საბჭოს მიმართ.

მოსარჩელემ მოითხოვა სახელმწიფო შესყიდვების სააგენტოს დავების განხილვის საბჭოს 2013 წლის 18 ოქტომბრის განწყვეტილების ბათილად ცნობა.

2014 წლის 8 იანვარს სს „ი-მა“ დაზუსტებული სარჩელი წარადგინა საქალაქო სასამართლოში, მოპასუხეებად მიუთითა წყალტუბოს მუნიციპალიტეტის საკრებულო და სახელმწიფო

შესყიდვების სააგენტოს დავების განხილვის საბჭო და მოითხოვა სს „ი-ის“ დისკვალიფიკაციის შესახებ წყალტუბოს მუნიციპალიტეტის საკრებულოს სატენდერო კომისიის 2013 წლის 1 ოქტომბრის №962 გადაწყვეტილებისა და სახელმწიფო შესყიდვების სააგენტოს დავების განხილვის საბჭოს 2013 წლის 18 ოქტომბრის გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 9 იანვრის განჩინებით სს „ი-ის“ სარჩელი განსჯადობით განსახილველად გადაეგზავნა ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს.

ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილებით სს „ი-ის“ სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სს „ი-მა“, რომელმაც ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 მაისის განჩინებით სახელმწიფო ბაჟის გადაუხდელობის გამო აპელანტს დაუდგინდა ხარვეზი.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 20 ივნისის განჩინებით სს „ი-ის“ სააპელაციო საჩივარი დარჩა განუხილველი, ხარვეზის შეუსებლობის გამო.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა სს „ი-მა“, რომელმაც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 20 ივნისის განჩინების გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმების სტადიიდან განსახილველად საქმის იმავე სასამართლოსათვის დაბრუნება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით, სს „ი-ა“ მოკლებული იყო შესაძლებლობას შეეხსო ხარვეზი, რამდენადაც საწარმოში შემოწმებაზე იმყოფებოდა შემოსავლების სამსახურის აუდიტის დეპარტამენტის სარევიზიო ჯგუფი, რომელმაც 2008 წლიდან დღემდე პერიოდის საბუღალტრო მასალებთან ერთად ამოიღო ხელშეკრულებები, საზოგადოებაში შესული წერილები და სხვა დოკუმენტები, მათ შორის, სააპელაციო სასამართლოსაგან მიღებული ხარვეზის შესახებ განჩინება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 6 ნოემბრის განჩინებით სს „ი-ის“ კერძო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შემოწმების შედეგად მივიდა დასკვნამდე, რომ სს „ი-ის“ კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრების განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ კანონის სწორად გამოყენებისა და განმარტების შედეგად საქმეზე არსებითად სწორი განჩინება დაადგინა, კერძო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების კანონშეუსაბამობის შესახებ, რის გამოც არ არსებობს სსსკ-ის 393-394-ე მუხლების შესაბამისად, მისი გაუქმების საფუძველი.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებში ასახულ შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე: ქუთაისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 21 მარტის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ სააპელაციო წესით გაასაჩივრა სს „ი-ა“. აპელანტმა წარდგენილი სააპელაციო საჩივრით ასევე იშუამდგომლა სახელმწიფო ბაჟის გადახდის გადავადების შესახებ იმ საფუძველით, რომ საწარმო იმყოფებოდა მძიმე ეკონომიურ მდგომარეობაში.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 მაისის განჩინებით სს „ი-ის“ შუამდგომლობა სახელმწიფო ბაჟის გადახდის გადავადების შესახებ არ დაკმაყოფილდა გადახდისუუნარობის დამადასტურებელი მტკიცებულებების წარუდგენლობის გამო, აპელანტს სააპელაციო საჩივარზე დაუდგინდა ხარვეზი, განესაზღვრა 10-დღიანი საპროცესო ვადა მის შესავსებად და სახელმწიფო ბაჟის – 150 ლარის გადახდის დამადასტურებელი დოკუმენტის წარსადგენად.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლო აქტების ჩაბარების წესის მარეგულირებელი ნორმები მოცემულია სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის VIII თავში, რომელიც ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1-ლი მუხლის მე-2

ნაწილის დანაწესის შესაბამისად, ასევე გამოიყენება ადმინისტრაციული სამართალწარმოების დროს.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის მე-8 ნაწილი განსაზღვრავს, რომ ფოსტით ან კურიერის მეშვეობით მოქალაქისათვის გაგზავნილი სასამართლო უწყება მას უნდა ჩაჰბარდეს პირადად, ხოლო მოქალაქის სამუშაო ადგილზე, ასევე ორგანიზაციისათვის გაგზავნილი უწყება უნდა ჩაჰბარდეს კანცელარიას ან ასეთივე დანიშნულების სტრუქტურულ ერთეულს ანდა პირს, ხოლო ასეთის არყოფნის შემთხვევაში – ორგანიზაციის შესაბამის უფლებამოსილ პირს, რომელიც უწყებას ადრესატს გადასცემს. მოქალაქეს ან ორგანიზაციას სასამართლო უწყება შესაძლოა ასევე გადაეცეს მხარეთა შეთანხმებით გათვალისწინებული ჩაბარების განსხვავებული წესით. ამ ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევებში უწყების ჩაბარება დასტურდება მის მეორე ეგზემპლარზე უწყების მიმღების ხელმოწერით.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 63-ე მუხლის შესაბამისად, საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება გაქარწყლდება კანონით დადგენილი ან სასამართლოს მიერ დანიშნული ვადის გასვლის შემდეგ, საჩივარი (განცხადება) რომელიც შეტანილია საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ, განუხილველი დარჩება.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 მაისის განჩინება 2014 წლის 6 ივნისს ჩაბარდა სს „ი-ის“ ოფისის მენეჯერს, რაც დასტურდება გზავნილზე პირის ხელმოწერით. შესაბამისად, ხარვეზის შევსების 10-დღიანი ვადა 2014 წლის 16 ივნისს 24 საათზე იწურებოდა. აპელანტმა ხარვეზი არ შეავსო, რის გამოც ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 20 ივნისის განჩინებით სს „ი-ის“ სააპელაციო საჩივარი დარჩა განუხილველი.

აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებები კერძო საჩივრის ავტორს სადავოდ არ გაუხდია. ხარვეზის შეუფასებლობის მიზეზად იგი უთითებს იმ გარემოებაზე, რომ სანარმოში ტარდებოდა საგადასახადო შემოწმება, რა მიზნითაღ შესაბამისი ორგანოს მიერ ამოღებულ იქნა დოკუმენტები, რომელთა შორისაც იყო ხარვეზის დადგენის შესახებ სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 27 მაისის განჩინებაც. შესაბამისად, აპელანტმა ვერ შეძლო ხარვეზის შევსება. აღნიშნულის დასადასტურებლად, კერძო საჩივრის ავტორმა წარმოადგინა მხოლოდ სსიპ შემოსავლების სამსახურის 2014 წლის 28 აპრილის საგადასახადო

შეტყობინება, რომლის თანახმად, სს „ი-ს“ ეცნობა, რომ იგეგმებოდა სანარმოს საქმიანობის საგადასახადო შემონმება, კერძოდ, შემონმება დაინყებოდა მინიმუმ 10 სამუშაო დღეში, მაგრამ არა უგვიანეს აღნიშნული შეტყობინების გაცემიდან 30 დღისა. ამავე შეტყობინებით საზოგადოებას ეთხოვა საგადასახადო შემონმებლებისათვის ელექტრონული ფორმით ინფორმაციისა და ბუღალტრული აღრიცხვის მასალების მიწოდება.

წარმოდგენილი დოკუმენტით არ დგინდება ის ფაქტობრივი გარემოება, რაზეც აპელირებს კერძო საჩივრის ავტორი, ანუ რეალურად როდის დაიწყო საგადასახადო შემონმება, მოხდა თუ არა დოკუმენტების ამოღება და მათ შორის ამოღებულ იქნა თუ არა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 მაისის განჩინება, ან ასეთ ვითარებაშიც, თუ საგადასახადო შემონმება მიმდინარეობდა სასამართლოს განჩინების მხარისათვის ჩაბარების დროს, აღნიშნული გამორიცხავდა თუ არა სს „ი-ის“ მიერ მისი გაცნობის შესაძლებლობას. საქმის მასალებით დგინდება, რომ ხარვეზის დადგენის შესახებ სასამართლოს განჩინება უფლებამოსილ პირს – სს „ი-ის“ ოფისის მენეჯერს ჩაბარდა. შესაბამისად, მხარეს შესაძლებლობა ჰქონდა გასცნობოდა მას, ხოლო ხარვეზის შევსების დამაბრკოლებელი სხვა რაიმე გარემოების არსებობის პირობებში, მხარეს შეეძლო ესარგებლა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 64-ე მუხლით მინიჭებული უფლებით და ეშუამდგომლა სასამართლოს წინაშე ხარვეზის შევსების საპროცესო ვადის გაგრძელების შესახებ, რაც მას არ განუხორციელებია.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ კერძო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას გასაჩივრებული განჩინების კანონშეუსაბამობის შესახებ, კერძო საჩივრის ავტორმა ვერ მიუთითა ისეთ ობიექტურ გარემოებაზე, რომელიც მისგან დამოუკიდებელი მიზეზით შეუძლებელს ხდიდა ხარვეზის შევსებას ან შესაბამისი შუამდგომლობით სასამართლოსათვის მიმართვას.

შესაბამისად, სს „ი-ის“ კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად უნდა დარჩეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 20 ივნისის განჩინება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. სს „ი-ის“ კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 20 ივნისის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკასაციო საჩივრის დასაშვებობა

განჩინება

№ბს-565-558(კ-15)

28 იანვარი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

**შემადგენლობა: ნ. სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
ვ. როინიშვილი**

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლისა და 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, ზეპირი განხილვის გარეშე, განიხილა სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საფუძველები თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 08.07.2015წ. განჩინებაზე.

აღწერილობითი ნაწილი:

სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.2015წ. გადაწყვეტილებით რ. გ-ის განცხადება ასოციაციაში განწევრიანების შესახებ არ დაკმაყოფილდა. აღმასრულებელმა საბჭომ მიიჩნია, რომ „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტის მოთხოვნა (ადვოკატის

ტესტირების გავლის დამადასტურებელი მოწმობა ძალას კარგავს, თუ პირი ტესტირების გავლიდან 7 წლის განმავლობაში არ დაინყებს საადვოკატო საქმიანობას) უნდა გავრცელდეს იმ პირებზეც, რომლებიც პროკურატურის მუშაკთა ან მოსამართლეთა გამოცდის საფუძველზე აპირებს ადვოკატთა ასოციაციაში განევრიანებას. საბჭომ მიუთითა, რომ მნიშვნელობა არა აქვს რა ვადაში კარგავს სერთიფიკატი ძალას ანდა საერთოდ ვადიანია თუ უვადოა იგი, კანონი არა სერთიფიკატის ვადის გასვლაზე უთითებს, არამედ მოთხოვნაზე, რომ პირს საადვოკატო საქმიანობა უნდა დაეწყოს ტესტირების ჩაბარებიდან 7 წლის განმავლობაში. რ.გ-ის მიერ პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარებიდან (07.12.03წ.) საადვოკატო საქმიანობის დაწყების 7-წლიანი ვადა 07.12.10წ. დასრულდა. რ.გ-ის მიერ მოსამართლეობის საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარებიდან (07.10.06წ.) 7 წელი 07.10.13წ. გავიდა. ის გარემოება, რომ რ.გ-ს აქვს საქართველოს პროკურატურაში სხვადასხვა თანამდებობებზე მუშაობის გამოცდილება (08.11.05წ. – 09.01.15წ.წ.), მინიჭებული აქვს იუსტიციის უმცროსი მრჩევლის (30.12.05წ.) და იუსტიციის მრჩევლის (25.12.09წ.) სპეციალური წოდებები, საბჭოს აზრით არ არის „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-10 მუხლით დაწესებული პირობების დაკმაყოფილების საფუძველი, რადგანაც კანონის 11.11 მუხლის თანახმად ადვოკატთა ტესტირების (ან მასთან გათანაბრებული გამოცდის) ჩაბარებიდან პირი ადვოკატთა ასოციაციაში 7 წლის განმავლობაში უნდა განევრიანებულიყო. თუ კანონის ეს მოთხოვნა არ გავრცელდება პროკურორებზე და მოსამართლეებზე, ადვოკატები აღმოჩნდებიან აშკარა დისკრიმინაციულ მდგომარეობაში და ადვოკატთა მიმართ დაირღვევა „ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის“ მე-14 მუხლი, „დისკრიმინაციის ყველა ფორმის აღმოფხვრის შესახებ“ კანონის და „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-3 მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის მოთხოვნები. საბჭომ აღნიშნა, რომ რ.გ-ს შეეძლო მიემართა საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოსთვის განევრიანების მოთხოვნით გამოცდის ჩაბარებიდან 7 წლის ვადაში და ამავდროულად უნდა მიეთითებინა, რომ ის არის საჯარო მოხელე და, ასეთ შემთხვევაში განევრიანებასთან ერთად მას შეუჩერდებოდა ასოციაციის წევრობა. განმცხადებელს ასეთი მოთხოვნით ასოციაციისათვის არ მიუმართავს. ვინაიდან აღნიშნული მოთხოვნები არ იქნა დაცული, რ.გ-ს შეუძლია ხელახლა ჩააბაროს გამოცდა, რის შემდეგ მიმართოს ასოციაციას განევრიანების მიზნით.

03.04.15წ. №5938 წერილით რ. გ-ს ეცნობა, რომ 24.03.15 წ. გადაწყვეტილებით მისი განცხადება ასოციაციაში განვერიანების შესახებ არ დაკმაყოფილდა. წერილში მოყვანილ იქნა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს სხდომის ოქმის ამონაწერის ის ნაწილი, რომელიც ეხებოდა რ. გ-ის განვერიანებაზე უარის თქმას.

რ. გ-მა 03.04.2015წ. სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხე სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ მიმართ რ. გ-ის განვერიანებაზე უარის თქმის შესახებ სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს 03.04.2015წ. №5938 ოქმით მიღებული გადაწყვეტილების (რ. გ-ის განვერიანებაზე უარის თქმის ნაწილში) ბათილად ცნობის და მოპასუხისათვის რ. გ-ის ადვოკატთა ასოციაციაში განვერიანების შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების მოთხოვნით.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ აკმაყოფილებს „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-10 მუხლის მოთხოვნებს, აღმასრულებელ საბჭოს თავისი გადაწყვეტილება არ უნდა დაეფუძნებინა „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტზე, რომელშიც საუბარია მხოლოდ ადვოკატთა ტესტირებაზე. „ნორმატიული აქტების შესახებ“ კანონის მე-5 მუხლის შესაბამისად, საჯარო სამართლებრივ ურთიერთობებში კანონის ანალოგიის გამოყენება დასაშვებია მხოლოდ კანონით პირდაპირ გათვალისწინებულ შემთხვევებში და დადგენილი წესით. ანალოგიის გამოყენების შემთხვევაშიც კი, ადვოკატურის ტესტირების დამატურებული სერთიფიკატის მსგავსად, პროკურატურის მუშაკთა საკვალიფიკაციო გამოცდის სერთიფიკატის ძალის 7-წლიანი ვადა არ ვრცელდება იმ პერიოდზე, როდესაც პირი სამართალდამცავ ორგანოებში მუშაობდა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 28.04.2015წ. გადაწყვეტილებით რ. გ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.2015წ. საოქმო გადაწყვეტილება რ. გ-ის ასოციაციაში განვერიანებაზე უარის თქმის შესახებ და მოპასუხე სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციას“ დაევალა ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა რ. გ-ის ადვოკატთა ასოციაციაში განვერიანების თაობაზე. სასამართლომ არ გაიზიარა მოპასუხის მოსაზრება, რომ რ. გ-ი გამოცდის ჩაბარებიდან 7 წლის განმავლობაში უნდა განვერიანე-

ბულიყო ასოციაციაში. სასამართლომ მიუთითა, რომ რ.გ-ი 2005 წლის ნოემბრიდან 2015 წლის იანვრამდე უწყვეტად მუშაობდა პროკურატურის სისტემაში სპეციალობით, სხვადასხვა თანამდებობებზე. „ადვოკატთა შესახებ“ კანონით ტესტირებისა და ადვოკატთა ასოციაციაში განწევრიანების სავალდებულობის დადგენა ემსახურება საადვოკატო საქმიანობის კვალიფიციური, შესაბამისი ცოდნის და კვალიფიკაციის მქონე იურისტის მიერ განხორციელების მიზანს. სასამართლომ აღნიშნა, რომ თუკი პირის მიერ ადვოკატის ტესტირების გავლით (ან გამოცდის ჩაბარებით) და ადვოკატთა ასოციაციაში განწევრიანებით უზრუნველყოფილია ხსენებული მიზნის მიღწევა, დაუშვებელი და დისკრიმინაციულია იმის მტკიცება, რომ იგივე მიზანი ვერ მიიღწევა იმ შემთხვევაში, როდესაც პირი საკვალიფიკაციო გამოცდის ჩაბარების შემდეგ ხდება არა ადვოკატთა ასოციაციის, არამედ პროკურატურის მუშაკი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 28.04.15წ. გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გასაჩივრდა სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ მიერ. აპელანტმა აღნიშნა, რომ რ. გ-ი სარჩელით ითხოვდა 03.04.15წ. №5938 ოქმით მიღებული გადაწყვეტილების ბათილად ცნობას. სასამართლომ არ დააზუსტებინა მოსარჩელის სასარჩელო მოთხოვნა, სასამართლო გასცდა სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებს, ვინაიდან მოსარჩელე ითხოვდა 03.04.15წ. №5938 ოქმით მიღებული გადაწყვეტილების ბათილად ცნობას. გადაწყვეტილება გამოტანილია სსკ-ის 248-ე და 249.3 მუხლების მოთხოვნების დარღვევით. აღნიშნულის საფუძველზე აპელანტმა მოითხოვა საქალაქო სასამართლოს 28.04.15წ. გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 08.07.2015წ. განჩინებით სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, უცვლელად დარჩა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 28.04.15წ. გადაწყვეტილება. სააპელაციო პალატამ გაანალიზა რა საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება მთლიანობაში და მისი შემადგენელი ნაწილები ცალ-ცალკე, მიიჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ დაუშვა ტექნიკური ხასიათის უსწორობები, რაც არ შეიძლება გახდეს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველი. სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა ასოციაციის 03.04.15წ. №5938 ნერილზე, რომელიც შეიცავს ამონაწერს ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.15წ. სხდომის ოქმიდან, თავად ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს

24.03.156. საოქმო გადაწყვეტილებაზე და მიუთითა, რომ აღნიშნული დოკუმენტები შინაარსობრივად იდენტურია. „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის 23.1 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის, 26.7 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის, 21-ე მუხლის საფუძველზე სასამართლომ დაასკვნა, რომ პირის განევრიანების შესახებ გადაწყვეტილების მიღების კანონისმიერი ვალდებულება გააჩნია მხოლოდ ასოციაციის აღმასრულებელ საბჭოს. სამართლებრივი შედეგი დადგა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.156. საოქმო გადაწყვეტილებით, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა მოთხოვნა ასოციაციაში განევრიანებაზე. პალატის მოსაზრებით, მოცემულ დავაში ცხადი და ნათელია მოთხოვნის შინაარსი, რის გამოც უსაფუძვლოა აპელანტის მოსაზრება სსკ-ის 248-ე მუხლის დარღვევის შესახებ. მხარისათვის დადგა ზუსტად ის შედეგი, რასაც ის მოითხოვდა. პალატამ მიიჩნია, რომ მიუხედავად ტექნიკური ხარვეზით ფორმულირებული სასარჩელო მოთხოვნისა, გონივრული დაკვირვების და შეფასების გზით მოსარჩელის მოთხოვნის დადგენა სასამართლოს მიერ სრულიად შესაძლებელი იყო, ხოლო ის გარემოება, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ საქმის ზეპირი მოსმენის ფარგლებში არ გამოიყენა სსკ-ის 83-ე მუხლით მინიჭებული უფლებამოსილება და არ დააზუსტებინა მოსარჩელეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის რეკვიზიტები, არ არის სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველი. პალატამ მიუთითა, რომ ტექნიკური ხასიათის შეუსაბამობა დაფიქსირებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების ეტაპზე, უკავშირდება ტექნიკური ხარვეზით ფორმულირებულ სასარჩელო მოთხოვნას, ხოლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში მითითებულ იქნა გასაჩივრებული აქტის სწორი რეკვიზიტები. მითითებული უსწორობანი წარმოადგენდა სსკ-ის 260-ე მუხლის მოთხოვნათა შესაბამისად განჩინების გამოტანის გზით გადაწყვეტილებაში შესწორების შეტანის საფუძველს. თუმცა აღნიშნული პალატის აზრით არ ქმნის გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველს.

უსაფუძვლობის გამო არ იქნა გაზიარებული აგრეთვე აპელანტის მოსაზრება, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ დაარღვია თანასწორობის პრინციპი, გამოავლინა მიკერძოებულ და დისკრიმინაციული მიდგომა ასოციაციის მიმართ. პალატამ აღნიშნა, რომ ადგილი არ ჰქონდა სასარჩელო მოთხოვნის შინაარსისა და დავის საგნის ფაქტობრივი საფუძველების შეცვლას, გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით მოსარჩელისათვის დადგა ზუსტად ის შედეგი, რასაც ის მოითხოვდა. პალატამ აპე-

ლანტის ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს სამართლებრივი დასკვნა გასაჩივრებული აქტის უკანონობაზე, მას სადავოდ არ გაუხდია და ობიექტური შეფასებით გასაჩივრებული გადაწყვეტილება სამართლებრივად დასაბუთებული და საფუძვლიანია, რაც კიდევ უფრო აზრს მოკლებულს ხდის მის კრიტიკას ფორმალური უსწორობის მიზეზით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 08.07.2015წ. განჩინება საკასაციო წესით გასაჩივრდა სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ მიერ. კასატორი აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით მხოლოდ აღმასრულებელი საბჭოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება ასოციაციაში განვერიანებაზე შეიძლება გასაჩივრდეს სასამართლოში დადგენილ ვადაში. აღნიშნულის მიუხედავად სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ საკითხი ენება ტექნიკური ხარვეზით ფორმულირებულ სასარჩელო მოთხოვნას. პალატამ მიუთითა იმ გარემოებაზე, რომ ტექნიკური ხასიათის შეუსაბამობაა დაფიქსირებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების ეტაპზე, რაც უკავშირდება ტექნიკური ხარვეზით ფორმულირებულ სასარჩელო მოთხოვნას, ხოლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში მითითებულ იქნა გასაჩივრებული აქტის სწორი რეკვიზიტები. კასატორი თვლის, რომ სააპელაციო პალატამ ვერ მოახდინა გადაწყვეტილების შემოწმება, მხედველობაში არ მიიღო საქმის როგორც ფაქტობრივი, ასევე სამართლებრივი გარემოებები. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაში მიეთითა, რომ რ. გ-ის მიერ გასაჩივრდა ასოციაციის 03.04.2015წ. №5938 წერილი, რომელიც პირველი ინსტანციის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებისას ბათილად იქნა ცნობილი. სააპელაციო სასამართლოს ლოგიკის მიხედვით 03.04.15წ. №5938 წერილი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტია, ისევე როგორც ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.15წ. საოქმო გადაწყვეტილება. კასატორი აღნიშნავს, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს ე.წ. ტექნიკური შეცდომა არ შემოიფარგლება მხოლოდ სხვადასხვა რეკვიზიტების მითითებით. საინფორმაციო წერილის ბათილად ცნობასა და ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობას შორის არსებითი სხვაობაა, ვინაიდან ერთ-ერთის ბათილად ცნობის შემთხვევაში სულ სხვა სამართლებრივი შედეგი დგება. ამ გარემოების გათვალისწინებით კასატორი თვლის, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ უგულვებლყო საკუთარი გამოცხადებული გადაწყვეტილება და

დასაბუთებულ გადაწყვეტილებაში სულ სხვა რამ მიუთითა, ხოლო სააპელაციო სასამართლომ ეს კანონსაწინააღმდეგო ქმედება სამართლებრივ ჩარჩოებში მოაქცია. კასატორი თვლის, რომ სააპელაციო სასამართლომ უგულვებლყო თანასწორობის უმნიშვნელოვანესი პრინციპი. რ. გ-ი ითხოვდა 03.04.15წ. წერილის ბათილად ცნობას, მოთხოვნა არ იქნა დაზუსტებული არც მოსარჩელისა და არც სასამართლოს მიერ, სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებისას სასამართლომ ბათილად ცნო 03.04.15წ. გადაწყვეტილება, ამის საწინააღმდეგოდ მხარისათვის ჩაბარებულ დასაბუთებულ გადაწყვეტილებაში ბათილად იქნა ცნობილი სრულიად სხვა გადაწყვეტილება, რომელზეც დავა საერთოდ არ მიმდინარეობდა. სააპელაციო სასამართლოს არ დაუდგენია საქმეზე ობიექტური ჭეშმარიტება, ვინაიდან პირველი ინსტანციის სასამართლომ მიკერძოებული და დისკრიმინაციული გადაწყვეტილების გამოტანით დაარღვია სსკ-ის 248-ე და 249-ე მუხლების მოთხოვნები. კასატორი არ ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას იმის შესახებ, რომ გადაწყვეტილებაში დაშვებული ფორმალური, ტექნიკური ხასიათის უსწორობები არ წარმოადგენს გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ საფუძველს, ვინაიდან პირველი ინსტანციის სასამართლომ საქმის ზეპირი მოსმენის ფარგლებში არ გამოიყენა სსკ-ის 83-ე მუხლით მინიჭებული უფლებამოსილება. კასატორი აღნიშნავს, რომ საქალაქო სასამართლოს 28.04.15წ. გადაწყვეტილებაში შეტანილი ცვლილება არ არის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების ეტაპზე ტექნიკური ხასიათის უსწორობა, სასამართლოს მიერ დასაბუთებულ გადაწყვეტილებაში შეტანილი ცვლილება სცილდება სსკ-ის 260-ე მუხლის მოთხოვნებს, ვინაიდან გადაწყვეტილებაში დაშვებული უსწორობის გასწორება ნიშნავს სასამართლოს მიერ დაშვებული მექანიკური შეცდომის გასწორებას და არა გადაწყვეტილებაში არსებითი სახის ცვლილების შეტანას (სუს განჩინება №ას-636-597-2011, 24.06.11წ.). მოცემულ შემთხვევაში სახეზეა გადაწყვეტილებაში არსებითი სახის ცვლილების შეტანა, ვინაიდან დასაბუთებულ გადაწყვეტილებაში იმავე გადაწყვეტილების ასახვის შემთხვევაში, რაც სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებისას დაფიქსირდა, მხარეებისათვის დადგებოდა სხვაგვარი სამართლებრივი შედეგი, რაც ადასტურებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ უფლებამოსილების ფარგლების გაცდენას. მოსამართლე ვალდებული იყო დასაბუთებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი ჩამოეყალიბებინა მანამდე გამოცხადებული გადაწყვეტილების სარეზოლუ-

ციო ნაწილის შეუცვლელად. ორ განსხვავებულ სარეზოლუციო ნაწილებთან დაკავშირებით სააპელაციო პალატის განმარტება, რომ ადგილი ჰქონდა ტექნიკურ შეცდომას არასწორია, სასამართლო ვალდებული იყო ემსჯელა მოსარჩელის მოთხოვნის ირგვლივ. საქმის მასალების მიხედვით დღის წესრიგში არ დამდგარა უსწორობათა და აშკარა არითმეტიკული შეცდომების გასწორების ან დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი. სასამართლომ თვითნებურად შეცვალა გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი ისე, რომ არ მიიღო განჩინება უსწორობის გასწორების შესახებ.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კასატორი მოითხოვს სააპელაციო სასამართლოს 08.07.15წ. განჩინების გაუქმებას და რ. გ-ის სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას.

20.11.15წ. განცხადებით კასატორმა სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციამ“ მოითხოვა საქმის დიდი პალატისათვის გადაცემა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო გასაჩივრებული განჩინების გაცნობის, საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ საკასაციო საჩივარი დაუშვებლად უნდა იქნეს ცნობილი შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქმის მასალების მიხედვით რ. გ-ი სასარჩელო განცხადებაში, ასევე სასამართლო სხდომებზე ასაბუთებდა მის ასოციაციაში განწევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ მიღებული გადაწყვეტილების უკანონობას და მოითხოვდა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს გადაწყვეტილების გაუქმებას და ასოციაციაში განწევრიანების შესახებ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემას. მოსარჩელის მიერ არასწორად იქნა მითითებული გასაჩივრებული აქტის რეკვიზიტები, სარჩელში აღინიშნა, რომ რ. გ-ი ითხოვს ასოციაციაში განწევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს 03.04.2015წ. №5938 საოქმო გადაწყვეტილების (რ.გ-ის განწევრიანებაზე უარის თქმის ნაწილში) ბათილად ცნობას მაშინ, როდესაც გადაწყვეტილება აღმასრულებელი საბჭოს მიერ 24.03.2015წ. იქნა მიღებული, 03.04.2015წ. №5938 წერილით რ. გ-ს ეცნობა 24.03.2015წ. გადაწყვეტილების შესახებ. 03.04.2015წ. წერილი იყო საინფორმაციო ხასიათის დოკუმენტი, კოლეგიური ორგანოს – ასო-

ციაციის აღმასრულებელი საბჭოს საოქმო გადაწყვეტილება რ.გ-ს ცალკე დოკუმენტის სახით არ ჩაბარებია, რ. გ-ის სახელზე გაგზავნილ 03.04.15წ. წერილში სრულად იყო გადატანილი რ. გ-ის ასოციაციაში განვერიანებაზე უარის თქმის შესახებ სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.2015წ. საოქმო გადაწყვეტილება.

საქალაქო სასამართლოს 28.04.15წ. სხდომაზე სსკ-ის 257.1 მუხლით დადგენილი წესით რ.გ-ის სარჩელთან დაკავშირებით გადაწყვეტილება გამოცხადდა სათათბირო ოთახში გაუსვლელად, გამოცხადებული გადაწყვეტილებით რ.გ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ 03.04.15წ. №5938 საოქმო გადაწყვეტილება რ.გ-ის ადვოკატთა ასოციაციაში განვერიანებაზე უარის თქმის შესახებ და სსიპ ადვოკატთა ასოციაციას დაევალა ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა რ.გ-ის ასოციაციაში განვერიანების შესახებ. ამდენად, მოსარჩელემაც და სასამართლომაც არასწორად მიუთითეს სადავო აქტის რეკვიზიტები (24.03.15წ. გადაწყვეტილების ნაცვლად გამოცხადდა 03.04.15წ. №5938 გადაწყვეტილება). ვინაიდან რ. გ-ისათვის სამართლებრივი შედეგი დადგა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.2015წ. საოქმო გადაწყვეტილებით და არა წერილით, საჭირო იყო დავის საგნის დაზუსტება (სსკ-ის 83-ე მუხ.). გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების შემდეგ, ვინაიდან ტექნიკური ხასიათის შეუსაბამობა დაფიქსირებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების ეტაპზე, სასამართლოს უნდა მოეხდინა სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული მექანიკური შეცდომის გასწორების თაობაზე განჩინების მიღება (სსკ-ის 260-ე მუხ.), რადგან სახეზე იყო ხარვეზი, რომლის უსწორობის გასწორება შესაძლებელი იყო გადაწყვეტილების შინაარსის შეუცვლელად. ამასთანავე, ადგილი არა აქვს სსკ-ის 248-ე მუხლის მოთხოვნის დარღვევას, რომლის მიხედვით სასამართლოს უფლება არა აქვს მიაკუთვნოს თავისი გადაწყვეტილებით ის, რაც მას არ უთხოვია ან იმაზე მეტი, ვიდრე ის მოითხოვდა. სასკ-ის 28¹ მუხლის თანახმად სასამართლო არ არის უფლებამოსილი გაცდეს სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებს, მაგრამ იგი არ არის შეზღუდული სასარჩელო მოთხოვნის ფორმულირებით. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მოსარჩელე შინაარსობრივად მოითხოვდა სახელდობრ აღმასრულებელი საბჭოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობას, რომლითაც მას უარი ეთქვა ასოციაციაში განვერიანებაზე, გადაწყვეტილებით დადგა ის შედეგი,

რომელსაც მოსარჩელე ითხოვდა, კერძოდ, ადმინისტრაციულ ორგანოს ერთი თვის ვადაში დაევალა მოსარჩელის ასოციაციაში განევერიანების შესახებ გადანყვეტილების მიღება.

სასამართლოს მიერ გამოცხადებული გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილით სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად გამოცხადდა მოსარჩელის ადვოკატთა ასოციაციაში განევერიანებაზე უარის თქმის შესახებ გადანყვეტილება, ასოციაციას დაევალა ახალი აქტის გამოცემა. ამდენად, აქტის რეკვიზიტის არასწორი დასახელების მიუხედავად, დავის საგანს შეადგენდა განევერიანებაზე უარის თქმის შესახებ გადანყვეტილების ბათილად ცნობა, განევერიანების შესახებ აქტის გამოცემის დავალება და შესაბამისად სახეზეა მექანიკური, რედაქციული და არა არსებითი უსწორობა. სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციაში“ პირის განევერიანების შესახებ გადანყვეტილების მიღების უფლებამოსილება გააჩნია მხოლოდ ასოციაციის აღმასრულებელ საბჭოს, მხოლოდ საბჭოს მიერ მიღებული გადანყვეტილება ასოციაციაში განევერიანებაზე უარის თქმის შესახებ შეიძლება გასაჩივრდეს სასამართლოში კანონით განსაზღვრულ ერთთვიან ვადაში („ადვოკატთა შესახებ“ კანონის 21-ე მუხ.). რ. გ-ის ასოციაციაში განევერიანების საკითხზე არსებობს მხოლოდ ერთი გადანყვეტილება – ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 24.03.15წ. გადანყვეტილება, შესაბამისად, სხვა აქტი ვერ გასაჩივრდებოდა მოსარჩელის მიერ. დაუსაბუთებელია კასატორის მოსაზრება იმასთან დაკავშირებით, რომ სასამართლოს მიერ ბათილად იქნა ცნობილი სრულიად სხვა გადანყვეტილება, რომელზეც დავა საერთოდ არ მიმდინარეობდა. ის გარემოება, რომ სარჩელი სასკ-ის 26-ე მუხლის საფუძველზე ცნობილ იქნა დასაშვებად და არსებითად იქნა განხილული, თავისთავად ადასტურებს იმას, რომ დავის საგანი იყო ასოციაციაში განევერიანების შესახებ ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს გადანყვეტილება და არა წერილი, რომლითაც რ.გ-ს ეცნობა ამ გადანყვეტილების შესახებ. საფუძველს არის მოკლებული კასატორის მოსაზრება იმის შესახებ, რომ წერილის ბათილად ცნობის შემთხვევაში დადგებოდა სხვა სამართლებრივი შედეგი. წერილი ინფორმაციული ხასიათის დოკუმენტია, ის არ ინვესტირებს რაიმე სამართლებრივ შედეგს, არ იკვეთება რაიმე უფლება ან კანონიერი ინტერესი, რომლის შელახვასაც ინვესტირებს წერილი, შესაბამისად, წერილი ვერ იქნებოდა სასამართლო განხილვის საგანი, არ არსებობს მისი სასამართლოში გასაჩივრების რაიმე ინტერესი, წერილის სასამართლოში გასაჩივრება გამოიწვევდა არა მის ბათილად ცნობას, არამედ სარჩელის დაუშვებლად ცნო-

ბას.

სასარჩელო განცხადების ტექსტით დასტურდება, რომ მოსარჩელემ სარჩელით მოითხოვა აღმასრულებელი საბჭოს საოქმო გადაწყვეტილების მის ნაწილში ბათილად ცნობა, რ. გ-ის მიმართ საბჭოს მიღებული აქვს მხოლოდ ერთი – 24.03.15წ. გადაწყვეტილება, რომლითაც რ. გ-ის განცხადება ასოციაციაში განევრიანების შესახებ არ დაკმაყოფილდა. აღმასრულებელი საბჭოს განევრიანების შესახებ გადაწყვეტილების უფლებამოსილების გათვალისწინებით, არაზუსტი რეკვიზიტის მითითების მიუხედავად, სავსებით ნათელია, რომ მოსარჩელე მოითხოვდა განევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ გადაწყვეტილების ბათილად ცნობას, ამასთანავე, მოსარჩელის მოთხოვნა ამით არ შემოიფარგლებოდა, ის მოითხოვდა აგრეთვე ასოციაციაში განევრიანების შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალებას, რაც დაკმაყოფილდა. მოსარჩელის განევრიანების თაობაზე ახალი აქტის გამოცემის დავალება თავისთავად გულისხმობდა განევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ აქტის და არა წერილის ბათილად ცნობას. ის, რომ დავის საგანს შეადგენდა სახელდობრ განევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ გადაწყვეტილება და არა ინფორმაციული წერილი ცხადად დასტურება სასარჩელო განცხადების შინაარსით. სასარჩელო განცხადებაში მოსარჩელე მართალია არასწორად აღნიშნავს გადაწყვეტილების რეკვიზიტს, მაგრამ ცხადად უთითებს, რომ დავის საგანი არის სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს გადაწყვეტილება, მოსარჩელე აზუსტებს აგრეთვე, რომ ასაჩივრებს ოქმის იმ ნაწილს, რომლითაც მას უარი უთხრეს ასოციაციაში განევრიანებაზე. მოსარჩელე სარჩელში არ ეთანხმებოდა ასოციაციაში განევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ აღმასრულებელი საბჭოს გადაწყვეტილების დაფუძნებას „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტზე და აღნიშნავდა, რომ მას წარდგენილი ჰქონდა ასოციაციაში განევრიანებისთვის საჭირო ყველა საბუთი, რის გამოც აღმასრულებელი საბჭოს ოქმით მიღებული გადაწყვეტილება მოსარჩელის აზრით არ შეესაბამება „ადვოკატთა შესახებ“ კანონის მე-10 მუხლის დანაწესს. საკასაციო პალატა თვლის, რომ სასარჩელო განცხადების ტექსტიდან სავსებით ნათელია, რომ მოსარჩელის სამართლებრივი მოთხოვნა ეხება განევრიანებაზე უარის თქმას, მისი ასოციაციაში განევრიანებაზე გადაწყვეტილების მიუღებლობას. იმ მოსაზრების გაზიარება, რომ მოსარჩელე გააზრებულად მოითხოვდა არა ასოციაციაში განევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ გა-

დანყვეტილების ბათილად ცნობას, არამედ ასეთი გადაწყვეტილების მიღების შესახებ საინფორმაციო წერილის ბათილად ცნობას, გამოიწვევს სარჩელის შინაარსის, მასში მოყვანილი არგუმენტაციის სრულ იგნორირებას.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კანონმდებლობა მოსარჩელის უფლებისა და კანონიერი ინტერესების დაცვის მიზნით ითვალისწინებს სხვადასხვა პროცესუალურ საშუალებებს. ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსით გათვალისწინებული შესაბამისი სარჩელის სახეების გამოყენება დამოკიდებულია იმ მიზანზე, რომელსაც ისახავს მოსარჩელე. სასკ-ის 23-ე მუხლი განსაზღვრავს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის თაობაზე სარჩელის დასაშვებობის, ხოლო 33-ე მუხლი მავალდებულებელი სარჩელის საფუძვლიანობის პირობებს. სარჩელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გაუქმების თაობაზე (შეცილებითი სარჩელი, სასკ-ის 22-ე მუხ.) და სარჩელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის მოთხოვნით (მავალდებულებელი სარჩელი, სასკ-ის 23-ე მუხ.) განსხვავებულ მიზანს ისახავენ. სარჩელის ეს ორი სახეობა არის უფლების დაცვის ალტერნატიული საშუალებები. სარჩელის სახეობის შერჩევასა გადაწყვეტი მნიშვნელობა ენიჭება მიზანს. ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გაუქმების მოთხოვნის მიზანია აღმოფხვრას ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემით დამდგარი მდგომარეობა ანუ აღდგეს აქტის გამოცემამდე არსებული მდგომარეობა (სასკ-ის 22-ე მუხ.), მოსარჩელეს მოცემულ შემთხვევაში ასეთი მიზანი არ ჰქონდა. იმ შემთხვევაში, თუ მოსარჩელის მიზანია არსებული მდგომარეობის შეცვლა და მისთვის ხელსაყრელი მდგომარეობის მიღწევა სარჩელის დასაშვები სახეობაა – სარჩელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალების თაობაზე (სასკ-ის 23-ე მუხ.). ასეთი აღმჭურველი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემაზე უარის შემთხვევაშიც სარჩელის მიზანი არის არა აქტის გამოცემაზე უარის გაუქმება, არამედ აქტის გამოცემა. მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელის მიზანს შეადგენდა სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციაში“ განწევრიანება, რაც მან არაერთგზის დაადასტურა საქმის განხილვის პროცესში. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ რ. გ-ი სასარჩელო განცხადებით მოითხოვდა არა მხოლოდ მის განწევრიანებაზე უარის თქმის შესახებ სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ აღმასრულებელი საბჭოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობას, არამედ აგრეთვე რ. გ-ის

ასოციაციაში განწევრიანების შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალებას. ამდენად, სახეზეა სასკ-ის 23-ე მუხლით გათვალისწინებული სარჩელის სახეობა (სარჩელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის თაობაზე). მოთხოვნილი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემაზე უარის თქმისას, აქტის გამოცემის სასარჩელო მოთხოვნა უმეტესად იმავდროულად მოიცავს უარის თქმის შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობასაც, თუმცა გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს აღმჭურველი აქტის გამოცემის დავალებას, ორგანოს მოვალეობის შესრულების დავალებას. სარჩელი ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის თაობაზე უფრო მეტად დაკავშირებულია ნებართვის მოპოვებასთან, ამდენად აქტის გამოცემაზე უარის კანონიერების დასადგენად მონშდება არა იმდენად უარის თქმის სამართლებრივი საფუძველი, არამედ აქტის გამოცემაზე მოსარჩელის უფლების სამართლებრივი საფუძველი, ვინაიდან აქტის გამოცემაზე უარი არის უკანონო, როდესაც მოსარჩელეს აქვს აქტის გამოცემაზე კანონიერი უფლება. ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემაზე კანონიერი უფლების ან ინტერესის დადგენის შემთხვევაში ფაქტობრივად დგინდება მოსარჩელის უფლების ხელყოფის ფაქტი. აღნიშნულის მიუხედავად ასოციაცია არც სააპელაციო და არც საკასაციო საჩივრებში არ ეხება დავის მატერიალურ-სამართლებრივ ასპექტებს, მოსარჩელის მიერ საადვოკატო საქმიანობის განხორციელების შესაძლებლობების სამართლებრივი პირობების, ასოციაციაში მისი განწევრიანების უფლების არსებობის საკითხებს. ამდენად, სასამართლოს მიერ ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს საოქმო გადაწყვეტილების რეკვიზიტების უსწორო მითითება არ ცვლის მიღებული გადაწყვეტილების არსს, სასამართლოს მიერ აქტის გამოცემის დავალებას. ამდენად, ადგილი არ აქვს გადაწყვეტილების გაყალბებას, გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული ხარვეზი, მექანიკური შეცდომა აღმოფხვრილი იქნა არა ცალკე განჩინებით (სსკ-ის 260-ე მუხ.), არამედ მოტივირებული გადაწყვეტილების გამოტანით. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის რეკვიზიტის არასწორი დასახელება არ ქმნის მოსარჩელის უფლების და კანონიერი ინტერესების დაცვაზე უარის თქმის საფუძველს.

სსკ-ის 393.3 მუხლის თანახმად, საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევა მხოლოდ მაშინ შეიძლება გახდეს გადან-

ყვეტილების გაუქმების საფუძველი, თუ ამ დარღვევის შედეგად საქმეზე არასწორი გადაწყვეტილება იქნა გამოტანილი. განსახილველ შემთხვევაში, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ არსებული პროცესუალური დარღვევა არ ქმნიდა საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველს, რადგან პროცესუალურ დარღვევას შედეგად არ მოჰყოლია გადაწყვეტილების უსწორობა. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილებაში ასახული იყო შინაარსობრივი მსჯელობა რ.გ. ის ასოციაციაში განევრიაანებაზე უარის თქმის შესახებ ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს გადაწყვეტილების კანონიერებასთან დაკავშირებით. გასაჩივრებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის რეკვიზიტის შესწორება მოხდა საამისოდ დადგენილი პროცესუალური წესის დაუცველად, თუმცა სასამართლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში გამოცხადებული გადაწყვეტილების რეკვიზიტი შესაბამისობაში იქნა მოყვანილი გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილთან. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ გადაწყვეტილებაში დაშვებული ტექნიკური ხარვეზი ვერ გახდება მოსარჩელის უფლების დაცვაზე უარის თქმის საფუძველი. საკასაციო პალატა ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ ადგილი აქვს სახელდობრ ტექნიკური და არა არსებითი ხასიათის შეცდომას, საკასაციო პალატა თვლის, რომ საქმე განხილულია არსებითი პროცესუალური დარღვევების გარეშე და საქმეზე არსებითად სწორი გადაწყვეტილებაა მიღებული. საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს სააპელაციო სასამართლოს მიერ გამოყენებული საპროცესო და მატერიალური სამართლის ნორმების განმარტებისა და სამართლის განვითარების მიზნით, საკასაციო სასამართლოს მიერ ზოგადი მნიშვნელობის მქონე სახელმძღვანელო და სარეკომენდაციო გადაწყვეტილების გამოტანის ფაქტობრივი საჭიროება. საკასაციო სასამართლოს მოსაზრებით, აღნიშნულ საქმეს არ გააჩნია პრინციპული მნიშვნელობა სასამართლო პრაქტიკისათვის, ხოლო საკასაციო საჩივარს – წარმატების პერსპექტივა.

რაც შეეხება საკითხის მატერიალურ-სამართლებრივ მხარეს, საკასაციო პალატა თვლის, რომ მოცემული საკითხის მიმართ ჩამოყალიბებულია ერთიანი სასამართლო პრაქტიკა. საკასაციო სასამართლო არაერთი განჩინებით (მაგ. სუს 16.05.2013წ. №ბს-211-203(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-199-191(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-251-243(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-174-167(კ-13), 27.05.2013წ. №ბს-198-190(კ-13), 16.05.2013წ. №ბს-189-182(კ-13), 27.06.2013წ. №ბს-225-217(კ-13), 15.10.2015წ.

№ბს-443-436(კ-15) განჩინებები) დაეთანხმა სასამართლო გადაწყვეტილებებს, რომლითაც უქმდებოდა განვერიანებაზე უარის თქმის შესახებ ადვოკატთა ასოციაციის გადაწყვეტილებები, ამ საკითხის ირგვლივ არ არსებობს სასამართლოს ურთიერთსანიანალმდეგო გადაწყვეტილებები, კოლიზიები გადაწყვეტილებებს შორის, დავები ერთგვაროვნად არის გადაწყვეტილი, არ არის დივერგენციის, ამ კატეგორიის საქმეებზე ჩამოყალიბებული სასამართლო პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილებების მიღების შემთხვევები. შესაბამისად, საქმე არ არის მნიშვნელოვანი სამართლის განვითარებისთვის, ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებისათვის, არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დაშვების, სასამართლო პრაქტიკის კორექტირების საფუძველი. აღსანიშნავია, რომ კასატორი ამ მიმართებით არ იყენებს რაიმე არგუმენტს, რაც დამატებით ადასტურებს საკასაციო საჩივრის დაშვების საფუძველის არ არსებობას.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის სასკ-ის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით განსაზღვრული არც ერთი საფუძველი, რის გამოც სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ საკასაციო საჩივარი არ უნდა იქნეს დაშვებული განსახილველად.

რაც შეეხება საქმის განსახილველად დიდი პალატისათვის გადაცემას, საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 39¹.1 მუხლის თანახმად, საქმის საკასაციო წესით განმხილველ სასამართლოს შეუძლია მოტივირებული განჩინებით საქმე განსახილველად გადასცეს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატას, თუ: საქმე თავისი შინაარსით წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას, საკასაციო პალატა არ იზიარებს სხვა საკასაციო პალატის მიერ ადრე ჩამოყალიბებულ სამართლებრივ შეფასებას (ნორმის განმარტებას), საკასაციო პალატა არ იზიარებს დიდი პალატის მიერ ადრე ჩამოყალიბებულ სამართლებრივ შეფასებას (ნორმის განმარტებას). საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ საქმისადმი დიდი ინტერესის, ერთგვაროვანი პრაქტიკის ჩამოყალიბების საჭიროების, იშვიათი სამართლებრივი პრობლემის არსებობის საფუძველით საქმის დიდი პალატისათვის განხილვისათვის გადაცემის მიზანშეწონილობის საკითხის განხილვა განეკუთვნება საქმის განმხილველი საკასაციო სასამართლოს განსაკუთრებულ, დისკრეციულ უფლებამოსილებას, რომლის მიხედვით სასამართლო თავისი შეხედულებით განსაზღვრავს საქმის საქართველოს უზენაესი სა-

სამართლოს დიდი პალატისათვის გადაცემის საკითხს. საკასაციო პალატა დიდი პალატისათვის საქმის განსახილველად გადაცემის საჭიროებას წყვეტს არა მხარის შუამდგომლობის საფუძველზე, არამედ დამოუკიდებლად. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სსიპ „საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის“ შუამდგომლობა არ აკმაყოფილებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391¹ მუხლის მოთხოვნებს და საქმე განსახილველად არ უნდა გადაეცეს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდ პალატას.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, სსკ-ის 391¹ მუხლით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნეს დაუშვებლად;
2. სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის შუამდგომლობა საქმის დიდი პალატისთვის გადაცემის შესახებ არ დაკმაყოფილდეს;
3. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 08.07.2015წ. განჩინება;
4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ქვედაბის განსორციელების თაობაზე სარჩელის დასაშვებობა

განჩინება

№ბს-338-334(კს-16)

23 ივნისი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ვ. როინიშვილი

დავის საგანი: საქმის წარმოების შეწყვეტის კანონიერება

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 12 სექტემბერს ი. ს-ამ სასარჩელო განცხადებით მიმართა ახალციხის რაიონულ სასამართლოს, მოპასუხის – ბორჯომის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს მიმართ.

მოსარჩელემ ბორჯომის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2014 წლის 25 აგვისტოს №1698 წერილის ბათილად ცნობა და მოპასუხისთვის ახალი აქტის გამოცემის დავალება მოითხოვა.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 31 ოქტომბრის განჩინებით შეწყდა ადმინისტრაციული საქმის წარმოება, ი. ს-ას სარჩელზე მოპასუხე ბორჯომის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს მიმართ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის შესახებ, სარჩელის დაუშვებლობის გამო.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 31 ოქტომბრის განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ი. ს-ამ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და საქმის ხელახლა განსახილველად იმავე სასამართლოსათვის დაბრუნება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციული საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 თებერვლის განჩინებით ი. ს-ას კერძო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 31 ოქტომბრის განჩინება და საქმე სარჩელის საფუძვლიანობის შემოწმების სტადიიდან განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 29 აპრილის სხდომაზე ი. ს-ამ დააზუსტა სასარჩელო მოთხოვნა და ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობისთვის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის დავალება მოითხოვა, რომლითაც მოსარჩელეს საკუთრებაში გადაეცემოდა ქ. ბორჯომი, ... ქ. №123-ში მდებარე უძრავი ქონება, არასაც-

ხოვრებელი ფართი 28 კვ.მ. ოდენობით.

მოსარჩელემ საბოლოოდ ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობისთვის თბილისის საოლქო სასამართლოს 2002 წლის 22 აპრილის გადაწყვეტილების აღსრულების დავალეზა მოითხოვა.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 1 მაისის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 16.2 მუხლის საფუძველზე, საქმეში მესამე პირად ჩაება აღსრულების ეროვნული ბიუროს სამცხე-ჯავახეთის სააღსრულებო ბიურო.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 30 ივნისის გადაწყვეტილებით ი. ს-ას სარჩელი დაკმაყოფილდა; ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობას თბილისის საოლქო სასამართლოს 2002 წლის 22 აპრილის გადაწყვეტილების აღსრულება დაევალა.

ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 30 ივნისის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობამ, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 30 მარტის განჩინებით ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა; გაუქმდა ახალციხის რაიონული სასამართლოს 2015 წლის 30 ივნისის გადაწყვეტილება; შეწყდა საქმის წარმოება ი. ს-ას სარჩელზე, მოპასუხე ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მიმართ, მესამე პირი – სსიპ აღსრულების ეროვნული ბიუროს სამცხე-ჯავახეთის სააღსრულებო ბიურო, ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობისათვის თბილისის საოლქო სასამართლოს 2002 წლის 22 აპრილის გადაწყვეტილების აღსრულების დავალების თაობაზე.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ მოცემულ საქმეზე სარჩელის საგანს წარმოადგენდა კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულება; კერძოდ, მოსარჩელე ი. ს-ა ითხოვდა მის სასარგებლოდ გამოტანილი თბილისის საოლქო სასამართლოს 2002 წლის 22 აპრილის გადაწყვეტილების აღსრულება დავალეზოდ ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობას. ამასთან, ი. ს-ა წარმოადგენდა თბილისის საოლქო სასამართლოს 2002 წლის 22 აპრილის გადაწყვეტილების კრედიტორს, ხოლო ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობა – მოვალეს. დადგინდა, რომ თბილისის საოლქო სასამართლოს 2002 წლის გადაწყვეტილებით ი. ს-ას სარჩელი დაკმაყოფილდა: ქ. ბორჯომის გამგეობას დაევა-

ლა ქ. ბორჯომში, ... ქ. №123-ში მდებარე ფართის 28 კვ.მ-ს ოდე-ნობით ი. ს-ასთვის გადაცემა; აღნიშნული გადაწყვეტილება შე-ვიდა კანონიერ ძალაში და მის აღსასრულებლად გაიცა სააღსრუ-ლებო ფურცელი; ასევე დადგინდა, რომ თბილისის საოლქო სა-სამართლოს 2002 წლის 22 აპრილის გადაწყვეტილების აღსას-რულებლად სააღსრულებო საქმე იმყოფებოდა სამცხე-ჯავახე-თის სააღსრულებო ბიუროს წარმოებაში და საქმის განხილვის მოცემულ ეტაპზე საქმის წარმოება იყო შეჩერებული.

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ადმინისტრაციუ-ლი საპროცესო კოდექსის მე-2 და მე-6 მუხლები იძლევა სასა-მართლოს განსჯადი ადმინისტრაციული საქმეების ჩამონათ-ვალს, რომელთა შორის არ არის გათვალისწინებული დავა გა-დანყვეტილების მიღებაში მონაწილე მხარეებს შორის სასამარ-თლოს გადაწყვეტილების აღსრულების თაობაზე; კერძოდ, და-სახელებული ნორმების მიხედვით ადმინისტრაციული დავის სა-განი შესაძლებელია ყოფილიყო სასამართლოს კანონიერ ძალა-ში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებასთან დაკავშირებით წარმოშობილი დავა, რა დროსაც მხარეებად გვევლინებიან ერთ მხარეს აღსასრულებელი გადაწყვეტილების კრედიტორი ან მო-ვალე, ხოლო მეორე მხარეს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყ-ვეტილების იძულებით აღსრულებაზე უფლებამოსილი ორგა-ნო – აღსრულების ეროვნული ბიურო; სააპელაციო სასამარ-თლოს ამგვარი პოზიცია ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექ-სის მე-6 მუხლის „დ“ პუნქტთან ერთად ეფუძნება „სააღსრუ-ლებო წარმოებათა შესახებ“ კანონის მე-2 და მე-3 მუხლებს, რომელთა თანახმად, ამ კანონით დადგენილი წესით აღსრულე-ბას ექვემდებარება სამოქალაქო და ადმინისტრაციულ საქმე-ებზე კანონიერ ძალაში შესული სასამართლო გადაწყვეტილე-ბა, განჩინება და დადგენილება და მათ იძულებით აღსრულე-ბას ახორციელებს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში შემავალი საჯარო სამართლის იური-დიული პირი – აღსრულების ეროვნული ბიურო.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ მოცემულ საქმე-ში კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების კრედიტორი ი. ს-ა სარჩელის საფუძველზე ითხოვდა კანონიერ ძალაში შესუ-ლი გადაწყვეტილებით მოვალეს ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დავალებოდა აღნიშნული გადაწყვეტილების აღსრუ-ლება, რაც ნიშნავდა იმას, რომ სასამართლოს გადაწყვეტილე-ბის მოვალესათვის ხელახლა უნდა დავებებინა იმ ვალდებუ-ლების შესრულება, რაც მას უკვე ეკისრა კანონიერ ძალაში შე-სული და აღსასრულებლად მიქცეული სასამართლოს გადაწყვე-

ტილებით.

სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ მოცემულ სარჩელს არ აქვს არათუ პროცესუალურ-სამართლებრივი საფუძველი, არამედ, არ აქვს არც მატერიალურ-სამართლებრივი საფუძველი და შესაბამისად, არ არსებობს დავის (სარჩელის) საგანი, იმდენად, რამდენადაც, სარჩელის საგანი შეიძლება იყოს მხოლოდ მატერიალურ-სამართლებრივი მოთხოვნა ანუ ის მოთხოვნა, რომელიც ეფუძნება მატერიალურ-სამართლებრივ კანონმდებლობას.

სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, მიუხედავად ი. ს-ას სასარჩელო მოთხოვნის ფორმულირებისა, შინაარსობრივად მოცემული დავა მიმდინარეობს იმავე მხარეებს შორის, იმავე საგანზე და იმავე საფუძველით, რაც კიდევ ერთ დაუშვებლობის წინაპირობას უქმნის მოცემულ სარჩელს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 30 მარტის განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ი. ს-ამ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით, სააპელაციო სასამართლოს განჩინება უკანონო და დაუსაბუთებელია. მიღებულ გადაწყვეტილებაში სასამართლომ მიუთითა, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კანონმდებლობა არ განსაზღვრავს მოცემული დავის კატეგორიას და შესაბამისად, შეუძლებელია ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობას გადაწყვეტილების აღსრულება დავალებოდა. კერძო საჩივრის ავტორი თვლის, რომ მოცემული მსჯელობა ემყარება კანონის არასწორ აღქმას, რადგან საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 24-ე მუხლი ცალსახად განსაზღვრავს მოცემული კატეგორიის დავის საგნის არსებობას.

ამასთან, კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით, სასამართლოს მიერ მითითებული ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-6 მუხლი განსაზღვრავს მაგისტრატი მოსამართლის მიერ განსჯად საქმეთა ჩამონათვალს, მაგრამ იმის გამო, რომ შეუძლებელია ზუსტად განისაზღვროს ყველა შესაძლო დავის საგანი, ადმინისტრაციულ საპროცესო კოდექსში ჩადებულია 24-ე მუხლი, რომელიც განსაზღვრავს ქმედების განხორციელების დავალებულების სამართლებრივ წინაპირობას.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 5 მაისის განჩინებით ი. ს-ას კერძო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში და კერძო საჩივრის განხილვა დაინიშნა მხარეთა დასწრების გარეშე.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ი. ს-ას კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრის განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის პოზიციას გასაჩივრებული განჩინებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მხრიდან კანონის არასწორი განმარტების თაობაზე. საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას და დამატებით აღნიშნავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-2 და მე-6 მუხლებით განსაზღვრულია სასამართლოს განსჯადი ადმინისტრაციული საქმეების ჩამონათვალი. ამასთან, მე-6 მუხლის „დ“ პუნქტი ეხება სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებასთან დაკავშირებით წარმოშობილ დავას. თუმცა, აღსანიშვანია არსებითი სხვაობა აღნიშნული ნორმით განსაზღვრულ დავასა და განსახილველ დავას შორის. კერძოდ, მოსარჩელე ი. ს-ა თბილისის საოლქო სასამართლოს გადაწყვეტილების თანახმად, წარმოადგენს – კრედიტორს, ხოლო მოპასუხე ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობა – მოვალეს. საქართველოს ადმინისტრაციულ საპროცესო კოდექსში სასამართლოს განსჯადი ადმინისტრაციული საქმეების ჩამონათვალი კი არ ითვალისწინებს დავას სასამართლოს გადაწყვეტილების მიღებაში მონაწილე მხარეებს შორის სასამართლოს გადაწყვეტილების აღსრულების თაობაზე. მე-6 მუხლის „დ“ პუნქტის თანახმად, დავის ერთ მხარეს გვევლინება აღსასრულებელი გადაწყვეტილების მოვალე ან კრედიტორი, ხოლო მეორე მხარეს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების იძულებით აღსრულებაზე უფლებამოსილი ორგანო – აღსრულების ეროვნული ბიურო.

საკასაციო სასამართლოს მითითებით, მოცემულ საქმეზე კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების კრედიტორი ი. ს-

ა მოვალისაგან – ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობისაგან ითხოვს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებას. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ბორჯომის მუნიციპალიტეტის გამგეობას აღნიშნული მოვალეობა უკვე აკისრია კანონიერ ძალაში შესული და აღსასრულებლად მიქცეული სასამართლოს გადაწყვეტილებით.

კერძო საჩივრის ავტორის მიერ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 24-ე მუხლზე მითითება, რომელიც ითვალისწინებს საჩივრის დასაშვებობას ადმინისტრაციული ორგანოსათვის ისეთი ქმედების დავალების ან მისგან თავის შეკავების მოთხოვნით, რომელიც არ გულისხმობს ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემას, არ წარმოადგენს შესაბამის სამართლებრივ დასაბუთებას, ვინაიდან, მოცემული ნორმა გულისხმობს ისეთ მოცემულობას, როდესაც დავის ერთ მხარეს წარმოადგენს აღსასრულებელი გადაწყვეტილების კრედიტორი ან მოვალე, ხოლო მეორე მხარეს – იძულებით აღსრულებაზე უფლებამოსილი ორგანო აღსრულების ეროვნული ბიურო. საკასაციო სასამართლოს მოსაზრება საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-6 და 24-ე მუხლებთან ერთად ემყარება „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-2 და მე-3 მუხლებს, რომელთა თანახმადაც, ამ კანონით დადგენილი წესით აღსრულებას ექვემდებარება სამოქალაქო და ადმინისტრაციულ საქმეებზე კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილება, განჩინება და დადგენილება და მათ იძულებით აღსრულებას ახორციელებს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში შემავალი საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – აღსრულების ეროვნული ბიურო. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში ი. ს-ას მოთხოვნას არ გააჩნია მატერიალურ-სამართლებრივი საფუძველი და შესაბამისად, არ არსებობს დავის საგანი, რადგანაც სარჩელის საგანს წარმოადგენს მხოლოდ მატერიალურ-სამართლებრივი მოთხოვნა ანუ ის მოთხოვნა, რომელიც ეფუძნება მატერიალურ-სამართლებრივ კანონმდებლობას.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას და მიიჩნევს, რომ მოცემული დავა მიმდინარეობს იმავე მხარეებს შორის, იმავე საგანზე და იმავე საფუძვლით, რაზეც სასამართლოს უკვე აქვს ნამსჯელი, გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში შესული და იმყოფება სააღსრულებო ბიუროს წარმოებაში. მოსარჩელის მიერ სარჩელის სხვაგვარი ფორმულირებითა და განსხვავებულ საკანონმდებლო ნორმებზე მითითებით კი საქმის არსი არ იცვლება.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ი. ს-ას კერძო საჩივარი არ არის დასაბუთებული და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რადგან გასაჩივრებული განჩინება არსებითად სწორია და არ არსებობს მისი გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-2, მე-6 და 24-ე მუხლებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე და 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ი. ს-ას კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 30 მარტის განჩინება;
3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

პენიტენციურ დაწესებულებაში დისციპლინურ ღონისძიებათა გამოყენების თაობაზე სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

განჩინება

№ბს-278-276(კს-16)

14 ივლისი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
ვ. როინიშვილი

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის წარმოებაში მიღება

აღწერილობითი ნაწილი:

13.05.2015წ. დ. ხ-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხის – საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და

პრობაციის სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის №7 პატიმრობისა და დახურული ტიპის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების მიმართ საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის №7 პატიმრობისა და დახურული ტიპის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების დირექტორის 04.05.2015წ. ... განკარგულების ბათილად ცნობის მოთხოვნით.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 07.12.2015წ. გადაწყვეტილებით დ. ხ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა, რაც სააპელაციო წესით გასაჩივრდა დ. ხ-ის მიერ.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 21.03.2016წ. განჩინებით დ. ხ-ის სააპელაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 07.12.2015წ. გადაწყვეტილებაზე, დაუშვებლობის გამო დარჩა განუხილველი. სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ პატიმრობის კოდექსის 86.1 მუხლის ჩანაწერი ერთჯერადად გასაჩივრების უფლების შესახებ, როგორც სამართალწარმოების სპეციალური ნორმა, უშვებს დისციპლინური ღონისძიების გამოყენების შესახებ განკარგულების კანონიერების მხოლოდ პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ შემოწმების შესაძლებლობას, იმავე ნორმიდან გამომდინარე, დაუშვებელია პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების გასაჩივრება ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოებში. აღნიშნული განჩინება კერძო საჩივრით გასაჩივრდა დ. ხ-მა, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სააპელაციო სასამართლოსთვის მისი სააპელაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობის დავალება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორი აღნიშნავს, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული და საპროცესო კოდექსები მხარეს უფლებამოსილებას ანიჭებს გაასაჩივროს პირველი ინსტანციის სასამართლოების გადაწყვეტილებები ზემდგომ ინსტანციებში, მით უმეტეს მაშინ, როდესაც დავა ეხება ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობას. კერძო საჩივრის ავტორი მიუთითებს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლზე და თვლის, რომ მხარეს უნდა მიეცეს სადავო აქტის ორჯერ გასაჩივრების შესაძლებლობა მაინც, რათა არ დაირღვეს ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციით გარანტირებული სამართლიანი სასამართლო განხილვის უფლება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 15.04.2016წ. განჩინებით დ. ხ-ის კერძო საჩი-

ვარი წარმოებაში იქნა მიღებული.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ დ. ხ-ის კერძო საჩივარი უნდა დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის მოტივით შემდეგ გარემოებათა გამო:

დადგენილია, რომ 03.05.2015წ. საქართველოს სასჯელაღსრულებისა და პრობაციის სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის №7 პატიმრობისა და დახურული ტიპის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების სამართლებრივი რეჟიმის განყოფილების ინსპექტორის – ლ. ჩ-ისა და დაწესებულების სამართლებრივი რეჟიმის განყოფილების ინსპექტორ-კონტროლიორის – გ. წ-ას მიერ შედგენილ იქნა ბრალდებულის/მსჯავრდებულის მიერ ჩადენილი დისციპლინური დარღვევის ოქმი, რომლის მიხედვით ირკვევა, რომ 03.05.2015წ. დაახლოებით 11:50 საათზე №11 საკანში განთავსებული მსჯავრდებული დ. ხ-ი სასაქონლო ეზოში ყოფნის დროს გადაძახილის მეშვეობით დაუკავშირდა სხვა საკანში მყოფ პატიმრებს. დაწესებულების თანამშრომელთა მხრიდან არაერთგზისი გაფრთხილების მიუხედავად, მსჯავრდებულმა დ. ხ-მა გააგრძელა ხმაური და გადაძახილი. აღნიშნული ქმედებით მან დაარღვია თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების დებულება, ზიანი მიადგა წესრიგსა და უსაფრთხოებას.

საქართველოს სასჯელაღსრულების, პრობაციისა და იურიდიული დახმარების საკითხთა სამინისტროს სასჯელაღსრულების დეპარტამენტის №7 პატიმრობისა და დახურული ტიპის თავისუფლების აღკვეთის დაწესებულების დირექტორის მიერ 04.05.2015წ. გამოიცა №... განკარგულება ბრალდებულისათვის/მსჯავრდებულისათვის დისციპლინარული ღონისძიების გამოყენების შესახებ, რომლის თანახმად, ზემოაღნიშნული ქმედებისათვის დ. ხ-ის მიმართ პატიმრობის კოდექსის 85-ე მუხლის შესაბამისად, გამოყენებულ იქნა დისციპლინური სახდელი – მომდევნო 2 თვის განმავლობაში მისი კუთვნილი ხანმოკლე პაემნის უფლების შეზღუდვა. მსჯავრდებულმა დ. ხ-მა სადავოდ გახადა დისციპლინური ღონისძიების გამოყენების შესახებ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს კონსტიტუციის 42-ე მუხლის თანახმად, ყოველ ადამიანს უფლება

აქვს თავის უფლებათა და თავისუფლებათა დასაცავად მიმართოს სასამართლოს (პირველი პუნქტი), დაცვის უფლება გარანტირებულია (მე-3 პუნქტი). „ნორმატიული აქტების შესახებ“ კანონის მე-7 მუხლის მე-3 პუნქტით დადგენილია ნორმატიული აქტების იერარქია, რომლის მიხედვით, საქართველოს კონსტიტუციას უნდა შეესაბამებოდეს ყველა სხვა საკანონმდებლო და კანონქვემდებარე ნორმატიული აქტი. პატიმრობის კოდექსი არის საქართველოს კანონი, რომელიც არ უნდა ეწინააღმდეგებოდეს საქართველოს კონსტიტუციასა და საერთაშორისო-სამართლებრივ აქტებს.

დისციპლინური გადაცდომების სახეები, გადაცდომების (დარღვევების) ამომწურავი ჩამონათვალი ანუ ჩამონათვალი იმ გადაცდომებისა, რომლებიც შესაძლებელია ჩაიდინოს საპატიმრო დაწესებულების ტერიტორიაზე მყოფმა ბრალდებულმა/მსჯავრდებულმა, აგრეთვე დისციპლინური დარღვევის თანამდევი დისციპლინური პასუხისმგებლობის სახეები, დისციპლინური დარღვევის საქმის წარმოების, დისციპლინური სახდელის დაკისრების შესახებ საკითხის გადაწყვეტისა და ასეთი გადაწყვეტილების გასაჩივრების პროცედურული წესები დადგენილი არის სპეციალური საკანონმდებლო აქტით – პატიმრობის კოდექსით. პატიმრობის საკანონმდებლო აქტით – პატიმრობის წესის მიხედვით, დისციპლინური ღონისძიების გამოყენების შესახებ განკარგულების გამოცემის უფლებამოსილება აქვს დაწესებულების დირექტორს ან მის მიერ უფლებამოსილ პირს. ამავე კოდექსის 86-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ბრალდებულს/მსჯავრდებულს უფლება აქვს, დისციპლინური ღონისძიების გამოყენების შესახებ განკარგულების გადაცემიდან 10 სამუშაო დღის ვადაში ერთჯერადად გაასაჩივროს სასამართლოში მის მიმართ გამოყენებული დისციპლინური სახდელი, გასაჩივრება არ აჩერებს დისციპლინური ღონისძიების გამოყენების შესახებ განკარგულების აღსრულებას.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას იმასთან დაკავშირებით, რომ მოქმედი კანონმდებლობით განსაზღვრული რეგულაციები შესაბამისობაშია საერთაშორისო სამართლის საყოველთაოდ აღიარებულ პრინციპებთან და ნორმებთან. ზემდგომ სასამართლოში გასაჩივრების უფლება არ არის გათვალისწინებული ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლით. გასაჩივრების უფლებას განსაზღვრავს კონვენციის მე-7 ოქმის მე-2 მუხლი, რომლის მე-2 პუნქტი მსუბუქ დისციპლინურ დარღვევათა მიმართ გასაჩივრების უფლების რეგულირე-

ბის საკითხს სახელმწიფოთა დისკრეციას განაკუთვნებს (იხ. სუს 11.05.2016წ. №ბს-127-126(კს-16) განჩინება).

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ მართებულად არ დაუშვა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 07.12.2015წ. გადაწყვეტილებაზე წარდგენილი სააპელაციო საჩივარი, რადგან პატიმრობის კოდექსის 86.1 მუხლი ცალსახად ადგენს პენიტენციურ დაწესებულებებში დისციპლინურ ღონისძიებათა გამოყენების შესახებ განკარგულების სასამართლოში მხოლოდ ერთჯერადად გასაჩივრების შესაძლებლობას. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ დ. ხ-ის კერძო საჩივარი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 21.03.2016წ. განჩინების გაუქმების თაობაზე უნდა დარჩეს განუხილველი დაუშვებლობის გამო, ვინაიდან არ არსებობს განსახილველად მისი დაშვების პროცესუალური წინაპირობა.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ ვინაიდან ე. ხ-ს (პ/ნ ...) დ. ხ-ის კერძო საჩივარზე გადახდილი აქვს სახელმწიფო ბაჟი – 150 ლარის ოდენობით, მას უნდა დაუბრუნდეს აღნიშნული თანხა სრულად.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. განუხილველად დარჩეს დ. ხ-ის კერძო საჩივარი დაუშვებლობის გამო;
2. ე. ხ-ს (პ/ნ ...) დაუბრუნდეს დ. ხ-ის კერძო საჩივარზე 06.04.2016წ. №1 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 150 ლარი;
3. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დავის საგნის შეცვლის ან გაზრდის დაუშვებლობა სააპელაციო სასამართლოში

განჩინება

№ბს-459-454(კს-16)

14 ივლისი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ვ. როინიშვილი

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2015 წლის 26 მარტს ა. ნ-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების – სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოსა და სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს დუშეთის სარეგისტრაციო სამსახურის მიმართ.

მოსარჩელემ დაზუსტებული სარჩელით საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2015 წლის 19 თებერვლის №39185 გადაწყვეტილების ა. ნ-ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში ბათილად ცნობა და სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს დუშეთის სარეგისტრაციო სამსახურისათვის ახალი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის (რომლითაც განხორციელდება მოთხოვნილ უძრავ ნივთზე ა. ნ-ის საკუთრების უფლების რეგისტრაცია) გამოცემის დავალება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 4 ნოემბრის გადაწყვეტილებით ა. ნ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 4 ნოემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ა. ნ-მა. აპელანტმა სააპელაციო საჩივრით სააგენტოს მიერ ყველა დაუკმაყოფილებელ ნაწილში საკუთრების უფლების რეგისტრაცია, დარეგისტრირებული საკადასტრო კოდის ... არარად ცნობა და ასევე მიყენებული მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ

საქმეთა პალატის 2016 წლის 8 იანვრის განჩინებით ა. ნ-ის სააპელაციო საჩივარი მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურების ნაწილში თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 4 ნოემბრის გადაწყვეტილებაზე დარჩა განუხილველად.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში ა. ნ-ი დაზუსტებული სარჩელით ითხოვდა საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2015 წლის 19 თებერვლის №39185 გადაწყვეტილების ა. ნ-ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში ბათილად ცნობას და სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს დუშეთის სარეგისტრაციო სამსახურისათვის ახალი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის (რომლითაც განხორციელდება მოთხოვნილ უძრავ ნივთზე ა. ნ-ის საკუთრების უფლების რეგისტრაცია) გამოცემის დავალებას. თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 4 ნოემბრის გადაწყვეტილებაზე წარდგენილ სააპელაციო საჩივარში კი ა. ნ-მა ასევე მოითხოვა მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურება.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, იმ პირობებში, როდესაც სააპელაციო სასამართლოს განხილვის საგანს წარმოადგენდა პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების კანონიერების შემოწმება ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით, სააპელაციო სასამართლოს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 381-ე მუხლის თანახმად, არ გააჩნდა შესაძლებლობა, ამგვარი მოთხოვნის პირველი ინსტანციის სასამართლოში არარსებობის გამო, ემსჯელა სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში.

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ ადმინისტრაციული სამართალწარმოების ინკვიზიციური ხასიათის მიუხედავად სარჩელზე უფლებას დისპოზიციური ხასიათი აქვს, სასამართლო შეზღუდულია მხარის მიერ დაყენებული სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებით. აპელანტის მიერ მითითებული მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურების თაობაზე სასარჩელო მოთხოვნის არსებობა გამორიცხავდა სასამართლოს მხრიდან აღნიშნულ მოთხოვნაზე მსჯელობის შესაძლებლობას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 8 იანვრის განჩინება გაასაჩივრა ა. ნ-მა, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება მოითხოვა.

ა. ნ-ის განმარტებით, მას არასდროს არ უთქვამს უარი მა-

ტერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურების მოთხოვნაზე, მისთვის სასამართლო სხდომაზე ამგვარი კითხვა არავის არ დაუსვამს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 23 ივნისის განჩინებით ა. ნ-ის კერძო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ა. ნ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრის განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო არ იზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის პოზიციას გასაჩივრებული განჩინებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მხრიდან ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შესწავლის თაობაზე და აღნიშნავს, რომ საქმის მასალების თანახმად, ა. ნ-მა საქალაქო სასამართლოში რამდენჯერმე დააზუსტა სასარჩელო მოთხოვნა და საბოლოოდ საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეგისტრის ეროვნული სააგენტოს 2015 წლის 19 თებერვლის №39185 გადაწყვეტილების ა. ნ-ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში ბათილად ცნობა და სსიპ საჯარო რეგისტრის ეროვნული სააგენტოს დუშეთის სარეგისტრაციო სამსახურისათვის ახალი ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის (რომლითაც განხორციელდება მოთხოვნილ უძრავ ნივთზე ა. ნ-ის საკუთრების უფლების რეგისტრაცია) გამოცემის დავალება მოითხოვა (დაზუსტებული სასარჩელო მოთხოვნა იხ.: 16.09.2015წ. 16:35:06).

სააპელაციო სასამართლოში წარდგენილი სააპელაციო საჩივრით კი ა. ნ-მა სააგენტოს მიერ ყველა დაუკმაყოფილებელ ნაწილში საკუთრების უფლების რეგისტრაცია, დარეგისტრირე-

ბული საკადასტრო კოდის ... არარად ცნობა და ასევე მიყენებული მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურება მოითხოვა.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურება ა. ნ-ს სარჩელით არ მოუთხოვია და ამგვარი მოთხოვნა მას არც დაზუსტებული სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებში დაუყენებია.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს სამართლებრივ შეფასებას ა. ნ-ის სააპელაციო საჩივრის მატერიალური და მორალური ზიანის ანაზღაურების ნაწილში და დამატებით აღნიშნავს, რომ სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობის შემომნების პროცედურა რეგლამენტირებულია საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 374-ე მუხლში, რომლის შესაბამისად, „სააპელაციო საჩივრის შემოსვლიდან 10 დღის განმავლობაში სააპელაციო სასამართლომ უნდა შეამოწმოს, დასაშვებია თუ არა სააპელაციო საჩივარი. თუ შემომნების შედეგად აღმოჩნდება, რომ სააპელაციო საჩივარი დასაშვებია, სასამართლოს გამოაქვს განჩინება სააპელაციო საჩივრის განსახილველად მიღების შესახებ. თუ სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობის ესა თუ ის პირობა არ არსებობს, სასამართლოს გამოაქვს განჩინება სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვების შესახებ, რომელზედაც შეიძლება კერძო საჩივრის შეტანა“, სააპელაციო საჩივარი დაუშვებლად მიიჩნევა ასევე პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ განხილული მოთხოვნის საგნის ან საფუძვლის შეცვლის შემთხვევაშიც, კერძოდ, ამავე კოდექსის 381-ე მუხლის შესაბამისად, დავის საგნის შეცვლა ან გადიდება, აგრეთვე შეგებებული სარჩელის შეტანა სააპელაციო სასამართლოში დაუშვებელია.

აღნიშნული მუხლის დანაწესიდან გამომდინარე, სააპელაციო საჩივრით არ უნდა იქნეს დაყენებული ის მოთხოვნები, რომლებიც არ ყოფილა აღძრული პირველი ინსტანციის სასამართლოში. სააპელაციო საჩივრის არსი მდგომარეობს იმაში, რომ სააპელაციო სასამართლო გასაჩივრებული გადაწყვეტილების კანონიერებასა და დასაბუთებულობას ამოწმებს, როგორც ფაქტობრივი, ისე სამართლებრივი თვალსაზრისით, ანუ საქმეს განიხილავს, როგორც ფაქტობრივი გარემოებების დადგენის, ისე მათი სამართლებრივი შეფასების კუთხით. სააპელაციო სასამართლოს უფლება აქვს დაადგინოს ახალი ფაქტები, ხოლო საქმის მონაწილე პირებს უფლება აქვთ პირველ ინსტანციაში უკვე განხილულთან ერთად სააპელაციო სასამართლოში წარად-

გინონ ახალი მტკიცებულებები ანუ განხილული საქმე განიხილონ ხელმეორედ, აღნიშნული არ გულისხმობს იმას, რომ მხარეს უფლება აქვს შეცვალოს მოთხოვნის საგანი და საფუძველი. მიუხედავად ადმინისტრაციული სამართალწარმოების ინკვიზიციურობის ბუნებისა, სააპელაციო სასამართლოში არ შეიძლება დავის საგანს წარმოადგენდეს ის მოთხოვნა, რომელიც განხილვის საგანი არ ყოფილა პირველ ინსტანციაში. საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას, რომ სააპელაციო სასამართლო საქმის განხილვისას შეზღუდულია სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებით.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ა. ნ-ის კერძო საჩივარი არ არის დასაბუთებული და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რადგან გასაჩივრებული განჩინება არსებითად სწორია და არ არსებობს მისი გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ ა. ნ-ს კერძო საჩივარზე გადახდილი აქვს სახელმწიფო ბაჟი 300 ლარის ოდენობით. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 39-ე მუხლის პირველი ნაწილის „დ“ ქვეპუნქტის მიხედვით კი სახელმწიფო ბაჟის ოდენობა კერძო საჩივარზე შეადგენს 50 ლარს. ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ა. ნ-ს უნდა დაუბრუნდეს 2016 წლის 21 ივნისს კერძო საჩივარზე ზედმეტად გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი – 250 ლარი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ა. ნ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 8 იანვრის განჩინება;
3. ა. ნ-ს დაუბრუნდეს კერძო საჩივარზე 2016 წლის 21 ივნისს ზედმეტად გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი – 250 ლარი;
4. საქართველოს უზენაესი სასამართლო განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

2. გადაწყვეტილების განმარტება

სარეზოლუციო ნაწილის პუნდოვანების გამო გადაწყვეტილების განმარტების საფუძველი

განმარტება

№ბს-291-283(კს-13)

30 იანვარი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა
შემადგენლობა: ნ. სხირტლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ლ. მურუსიძე,
მ. ვაჩაძე

დავის საგანი: გადაწყვეტილების განმარტება

აღწერილობითი ნაწილი:

20.09.05წ. ა. ო-ემ, ი. ხ-ემ, მ. გ-ემ, რ. მ-ემ, ნ. ა-ამ, მ, ს-ამ, ნ. კ-ემ, მ. ქ-ამ, რ. ბ-მა, ა. თ-ემ, ვ. თ-ემ, ო. ფ-ემ, ი. ჯ-მა, ჯ. თ-ემ, ა. მ-ემ, ი. ო-ემ და რ. ჯ-ემ სარჩელი აღძრეს თბილისის საქალაქო სასამართლოში საქართველოს თავდაცვის სამინისტროსა და ფინანსთა სამინისტროს მიმართ და მოითხოვეს სახელფასო დავალიანების და სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურება. თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 14.11.05 წ. გადაწყვეტილებით ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა სრულად: თავდაცვის სამინისტროს დაეკისრა ი. ჯ-ის სასარგებლოდ 2311,54 ლარის გადახდა (სახელფასო დავალიანება 1349,98 ლარი, ხოლო 2000-2002 წლების სანივთე ქონების კომპენსაცია 961,56 ლარი). ვ. თ-ის სასარგებლოდ 1297,17 ლარის გადახდა, (სახელფასო დავალიანება 296,63 ლარი, ხოლო 2001-2003 წლების სანივთე ქონების კომპენსაცია 1000,54 ლარი).

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 14.11.05 წ. გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს თავდაცვის სამინისტრომ. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 12.03.08წ. გადაწყვეტილებით საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა. გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 14.11.05 წ. გადაწყვეტილება ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ისათვის სანივთე ქონების ანაზღაურების ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება, დანარ-

ჩენ ნაწილში გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად. თავდაცვის სამინისტროს დაეკისრა ი. ჯ-ის სასარგებლოდ 2002 წლის სანივთე ქონების კომპენსაციის, ხოლო ვ. თ-ის სასარგებლოდ 2002-2003 წლების სანივთე ქონების კომპენსაციის გადახდა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 07.05.2010წ. განჩინებით დაკმაყოფილდა ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ის წარმომადგენლის ნ. ს-ის განცხადება და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 12.03.08წ. გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი განიმარტა შემდეგნაირად: თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 14.11.05წ. გადაწყვეტილება დარჩეს უცვლელად ი. ჯ-ის სასარგებლოდ თავდაცვის სამინისტროსათვის 1349,98 ლარის (სახელფასო დავალიანების), ხოლო ვ. თ-ის სასარგებლოდ 296,63 ლარის (სახელფასო დავალიანების) ანაზღაურების ნაწილში. აღნიშნული განმარტების საფუძველზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ 16.07.10წ. გაცემული იქნა საალსრულებო ფურცელი.

ი. ჯ-მა და ვ. თ-ემ 28.02.13წ. განცხადებით მიმართეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და მოითხოვეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 12.03.08წ. გადაწყვეტილების განმარტება იმ ნაწილში, რომლითაც შეიცვალა პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება და თავდაცვის სამინისტროს დაეკისრა ი. ჯ-ისათვის 2002 წლის სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურება, ხოლო ვ. თ-ისათვის 2002-2003 წლების სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 15.04.13წ. განჩინებით ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ის განცხადება გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი, რომლის განმარტებასაც ითხოვენ განმცხადებლები, არ არის ბუნდოვანი. რაც შეეხება ასანაზღაურებელი თანხების ოდენობის გაანგარიშებას, სასამართლომ მიუთითა, რომ თავდაცვის სამინისტრომ უნდა მოახდინოს ასანაზღაურებელი თანხების ოდენობის გაანგარიშება, როგორც გადაწყვეტილების აღსრულებაზე ვალდებულმა პირმა. სააპელაციო პალატამ ასევე მიუთითა, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 12.03.08წ. გადაწყვეტილება არ შეიცავს მითითებას და კვლევას შესაბამისი მტკიცებულებების შესახებ ასანაზღაურებელი სანივთე ქონების კომპენსაციის ოდენობის თაობაზე, რის გა-

მოც სააპელაციო სასამართლო მოკლებულია შესაძლებლობას განმარტების გზით განსაზღვროს ასანაზღაურებლად დაკისრებული კომპენსაციის ოდენობა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 15.04.13.წ. განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრეს ი. ჯ-მა და ვ. თ-ემ, რომლებმაც მოითხოვეს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და განმარტების შესახებ განცხადების თბილისის სააპელაციო სასამართლოსათვის განსახილველად დაბრუნება.

სამოტივაციო ნაწილი:

საქმის მასალების გაცნობისა და კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შემომწმების შედეგად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ი. ჯ-ის და ვ. თ-ის კერძო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, ვინაიდან სასამართლო გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ აღნიშნული კოდექსით სხვა წესი არ არის დადგენილი, გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილი, რომლის თანახმად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს უფლება აქვს, მხარეთა ან აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად, მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია. ამდენად, გადაწყვეტილების განმარტების საფუძველი არის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანობა, ხოლო განმარტების მიზანი – მისი აღსრულების უზრუნველყოფა. გადაწყვეტილების განმარტება არის მისი ნაკლოვანების აღმოფხვრის ერთ-ერთი საშუალება.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 14.11.05წ. გადაწყვეტილებით ი. ჯ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა სრულად, საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს მის სასარგებლოდ დაეკისრა 2311,54 ლარის გადახდა, ხოლო ვ. თ-ის სასარგებლოდ 1297,17 ლარის გადახდა. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 12.03.08წ. გადაწყვეტილებით საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 14.11.05წ. გადაწყვეტილების სარეზოლუ-

ციო ნაწილის პირველი პუნქტი ი. ჯ-ის და ვ. თ-ისათვის სანივთე ქონების კომპენსაციის, შესაბამისად 961,56 ლარისა და 1000,54 ლარის ანაზღაურების ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება, სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს დაეკისრა ი. ჯ-ისათვის 2002 წლის სანივთე კომპენსაცია, ხოლო ვ. თ-ისათვის 2002-2003 წლების სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურება. 15.04.13წ. განჩინებაში სააპელაციო სასამართლომ აღნიშვნა, რომ სააპელაციო სასამართლოს 12.03.08წ. გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი არ არის ბუნდოვანი და მისი აღსრულების ხელშეწყობა არ მოითხოვს განმარტებას. სააპელაციო სასამართლოს 12.03.08წ. განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში სასამართლომ მიუთითა სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურების პერიოდი და არ მიუთითა ასანაზღაურებელი თანხის კონკრეტული ოდენობა. აღნიშნულმა გარემოებამ ბუნდოვანი გახადა სააპელაციო სასამართლოს განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი, რაც გადაწყვეტილების განმარტების საფუძველს ქმნის. გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველად სასამართლო უთითებს აგრეთვე იმას, რომ სააპელაციო სასამართლოს 12.03.08წ. გადაწყვეტილების შინაარსი არ შეიცავს მითითებას და კვლევას შესაბამისი მტკიცებულებების შესახებ ასანაზღაურებელი სანივთე კომპენსაციის ოდენობის თაობაზე. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ სააპელაციო პალატის ეს მოსაზრება დაუსაბუთებელია და არ ემყარება საქმის მასალებს. 12.03.08წ. გადაწყვეტილებით სააპელაციო სასამართლო დაეთანხმა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებს ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ის სასარჩელო მოთხოვნების იმ ნაწილთან მიმართებაში, რომელიც ეხება სანივთე ქონების კომპენსაციას, სააპელაციო პალატამ მხოლოდ ნაწილობრივ არ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასება და „სამხედრო მოსამსახურის სტატუსის შესახებ“ კანონის მე-12 მუხლის საფუძველზე მიიჩნია, რომ სანივთე ქონება არის პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულება და შესაბამისად, ის არ განეკუთვნება „საჯარო სამსახურის შესახებ“ კანონის 134¹ მუხლით რეგლამენტირებულ სფეროს, სასამართლომ არ მიუთითა, რომ პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულების მიმართ უნდა იქნეს გამოყენებული სსკ-ის 129.2 მუხლით განსაზღვრული სამწლიანი ვადა. იმის გათვალისწინებით, რომ ი. ჯ-მა და ვ. თ-ემ სასამართლოს სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურების მოთხოვნით მიმართეს 20.09.05წ.,

მოთხოვნის სამწლიანი ხანდაზმულობის გათვალისწინებით, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ი. ჯ-ს უნდა აუნაზღაურდეს 2000-2002 წ.წ., ხოლო ვ. თ-ეს 2001-2002 წ.წ. მიუღებელი სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურება. გადაწყვეტილებაში აღინიშნა, რომ შესაბამისი წლების ქონების კომპენსაცია უნდა ანაზღაურდეს საქმეში დაცული 45452 სამხედრო ნაწილის მეთაურის მიერ გაცემული ცნობის მიხედვით. საქმეში დაცულია საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს №45452 სამხედრო ნაწილის 18.03.05წ. №102, 13.04.05წ. №201 ცნობები ასანაზღაურებელი თანხების თაობაზე. ი. ჯ-ის მიერ სარჩელით მოთხოვნილი თანხიდან (2311,54ლ.) სანივთე კომპენსაციის თანხა შეადგენდა 961,56 ლარს, აღნიშნული თანხა ცნობის თანახმად არის 3 წლის (2000წ, 2001წ., 2002წ.) სანივთე კომპენსაციის ჯამი, სააპელაციო პალატის 12.03.08წ. გადაწყვეტილებით ი. ჯ-ს დაუკმაყოფილდა ერთი წლის (2002წ.) სანივთე ქონების კომპენსაცია ანუ მოთხოვნილი თანხის მესამედი. ვ. თ-ის მიერ სარჩელით მოთხოვნილი თანხიდან (1297,17ლ.) სანივთე კომპენსაციის თანხა შეადგენდა 1000,54 ლარს, აღნიშნული თანხა არის 3 წლის (2001წ., 2002წ., 2003წ.) სანივთე კომპენსაციის ჯამი, სააპელაციო პალატის 12.03.08წ. გადაწყვეტილებით ვ. თ-ეს დაუკმაყოფილდა ორი წლის (2002-2003 წ.წ.) სანივთე ქონების კომპენსაციის ანაზღაურების მოთხოვნა, შესაბამისად მოთხოვნილი თანხის ორი მესამედი.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სახეზეა სსსკ-ის 262-ე მუხლით გათვალისწინებული საფუძვლები, კერძოდ, სასამართლოს განმარტების თაობაზე მიმართა მხარემ, გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია, ამასთან მოთხოვნილ ნაწილში გადაწყვეტილება არ არის აღსრულებული, ასევე არ არის გასული ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება შეიძლება აღსრულდეს. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ მითითებული გარემოებების გამო, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, სააპელაციო სასამართლო უფლებამოსილი იყო განემარტა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 28.04.10წ. გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სახეზეა სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებელი განჩინების გაუქმების საფუძველი, რის გამოც ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ის კერძო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს, გაუქმდეს გასაჩივრებელი განჩინება და განცხადება ხელახალი განხილვისათვის დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ი. ჯ-ისა და ვ. თ-ის კერძო საჩივარი დაკმაყოფილდეს;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 15 აპრილის განჩინება და განცხადება ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

გადანყვეტილების განმარტების პროცესუალური ფარგლები

განჩინება

№ბს-129-126(კს-14)

6 მაისი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა
შემადგენლობა: ნ. ნკეპლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: გადანყვეტილების განმარტება

აღწერილობითი ნაწილი:

2004 წლის 2 ივლისს ზ. ო-მა სარჩელი აღძრა თბილისის კრწანისი-მთანმინდის რაიონულ სასამართლოში საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს მიმართ და მოითხოვა საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს 2004 წლის 31 მაისის №121-კ ბრძანების ბათილად ცნობა, საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს აპარატის უფროსის მოადგილის პირვანდელ თანამდებობაზე აღდგენა და 2004 წლის 1 ივნისიდან გა-

დანყვეტილების გამოტანამდე იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება თვეში 91 ლარის ოდენობით.

თბილისის კრწანისი-მთაწმინდის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილებით ზ. ო-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს 2004 წლის 31 მაისის №121-კ ბრძანება და ზ. ო-ი აღდგენილ იქნა საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს სისტემაში რანგით წინანდელის ტოლფას თანამდებობაზე. ზ. ო-ს აუნაზღაურდა თანამდებობაზე აღდგენამდე იძულებითი განაცდური დროის ხელფასი.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება.

თბილისის საოლქო სასამართლოს ადმინისტრაციული სამართლისა და საგადასახადო საქმეთა სააპელაციო პალატის 2005 წლის 2 ივნისის გადაწყვეტილებით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, თბილისის კრწანისი-მთაწმინდის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილების გაუქმებით მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება. ზ. ო-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ზ. ო-მა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და თბილისის კრწანისი-მთაწმინდის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილების ძალაში დატოვება.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატის 2005 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით ზ. ო-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; თბილისის საოლქო სასამართლოს ადმინისტრაციული სამართლისა და საგადასახადო საქმეთა სააპელაციო პალატის 2005 წლის 2 ივნისის გადაწყვეტილება გაუქმდა საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს 2004 წლის 31 მაისის №121-კ ბრძანების გაუქმებაზე უარის თქმის ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; ზ. ო-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; არაკანონიერად იქნა ცნობილი საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს 2004 წლის 31 მაისის №121-კ ბრძანება ზ. ო-ის სამსახურიდან დათხოვნის თაო-

ბაზე; სამსახურში აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში საქმე განსახილველად დაუბრუნდა თბილისის საოლქო სასამართლოს ადმინისტრაციული სამართლისა და საგადასახადო საქმეთა სააპელაციო სასამართლოს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილებით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; თბილისის კრწანისი-მთანმინდის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 6 დეკემბრის გადაწყვეტილების სამსახურში აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში შეცვლით ამ ნაწილში მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; ზ. ო-ის სარჩელი სამსახურში აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს დავალა ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ზ. ო-ის სამუშაოზე მოწყობის თაობაზე; ზ. ო-ს აუნაზღაურდა იძულებით გაცდენილი დროის ხელფასი დათხოვნის დღიდან საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიერ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემამდე.

აღნიშნული გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ზ. ო-მა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება, მის თანამდებობაზე დაუყოვნებლივ აღდგენა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება თვეში 1000 ლარის ოდენობით 2004 წლის 1 ივნისიდან სამუშაოზე აღდგენამდე.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატის 2006 წლის 31 ოქტომბრის განჩინებით ზ. ო-ის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნა დაუშვებლად.

2013 წლის 20 მაისს ზ. ო-მა სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას და მოითხოვა განმარტება როდის შედის ძალაში საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2012 წლის 29 მარტის №კ-1/169 ბრძანება და ეკუთვნის თუ არა ბრძანების ძალაში შესვლამდე განაცდურისა და ხელფასის დაგვიანებით გამოწვეული კომპენსაცია.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 23 მაისის განჩინებით ზ. ო-ის სარჩელი დატოვებულ იქნა ხარვეზზე, რათა მოსარჩელეს დაეზუსტებინა სასარჩელო მოთხოვნა.

2013 წლის 28 მაისს ზ. ო-მა ხარვეზის შევსების თაობაზე განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს იგივე საფუძვლებზე მითითებით და იშუამდგომლა სარჩელის წარმოებაში მიღება.

2013 წლის 3 ივნისის განჩინებით ზ. ო-ს ხარვეზის შესავსებად გაუგრძელდა საპროცესო ვადა დამატებით 10 დღით სასარჩელო მოთხოვნის ჩამოსაყალიბებლად.

2013 წლის 10 ივნისს ზ. ო-მა განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ხარვეზის აღმოფხვრის თაობაზე და მოითხოვა სასარჩელო განცხადება, თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 12 ივლისის გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე, სასამართლოს მიეჩნია განცხადებად, ხოლო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების განმარტებაზე გადაეგზავნოს დანიშნულებისამებრ შესაბამისად სააპელაციო სასამართლოში.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 14 ივნისის განჩინებით ზ. ო-ს სასარჩელო განცხადების წარმოებაში მიღებაზე ეთქვა უარი და სარჩელი, თანდართულ მასალებთან ერთად დაუბრუნდა უკან; ზ. ო-ის განცხადება თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 12 ივლისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

აღნიშნული განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ზ. ო-მა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სარჩელის წარმოებაში მიღება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 ივლისის განჩინებით ზ. ო-ის კერძო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 14 ივნისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის პირველი პუნქტი და ამ ნაწილში საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს; თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 14 ივნისის განჩინება დანარჩენ ნაწილში დარჩა უცვლელი.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 27 სექტემბრის განჩინებით ზ. ო-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის №33ბ/1095 გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე განსახილველად გან-

სჯადობით გადაეგზავნა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 28 იანვრის განჩინებით ზ. ო-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ კანონიერ ძალაში შესული თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის №33/1095 გადაწყვეტილებით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; თბილისის კრწანისი-მთაწმინდის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 06 დეკემბრის გადაწყვეტილების, სამსახურში აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში შეცვლით, ამ ნაწილში მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება. ზ. ო-ის სარჩელი სამსახურში აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს დაევალა, გამოსცეს ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ზ. ო-ის სამუშაოზე მოწყობის თაობაზე. ზ. ო-ს აუნაზღაურდა იძულებით გაცდენილი დროის ხელფასი დათხოვნის დღიდან საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიერ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემამდე (იხ. საქმე №33/1095-06).

სააპელაციო სასამართლომ საქმეში წარმოდგენილი კანონიერ ძალაში შესული თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 25 სექტემბრის განჩინებით და საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2013 წლის 30 დეკემბრის წერილითა და მოპასუხის ახსნა-განმარტების საფუძველზე ასევე დადგენილად მიიჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის №33/1095 გადაწყვეტილების აღსრულების მიზნით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ 2007 წლის 13 ივნისის №12/143 წერილით ზ. ო-ს შესთავაზა სამეგრელო-გურია-სვანეთის სამხარეო სამმართველოს (წალენჯიხა) სპეციალისტის თანამდებობაზე დანიშვნა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 14 ივლისის გადაწყვეტილებით,

მოსარჩელის გათავისუფლების შესახებ 2004 წლის 31 მაისის №121 ბრძანების ბათილად ცნობის შემდეგ, სამინისტროს მიერ შეთავაზებული თანამდებობის (სამეგრელო-გურია-სვანეთის სამხარეო სამმართველოს (წალენჯიხა) სპეციალისტის თანამდებობა) დაკავებაზე მოსარჩელემ უარი განაცხადა.

ამავე გადაწყვეტილებით, ზ. ო-ის სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა; საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს დაევალა ზ. ო-ის სამსახურიდან გათავისუფლების გაფორმება – ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა, გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში.

2010 წლის 23 თებერვალს, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 14 ივლისის გადაწყვეტილების აღსრულების მიზნით, საქართველოს ეკონომიკური განვითარების მინისტრმა 2010 წლის 23 თებერვალს გამოსცა №1-1/236 ბრძანება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 10 სექტემბრის გადაწყვეტილებით, ზ. ო-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა; ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს ეკონომიკური განვითარების მინისტრის 2010 წლის 23 თებერვლის №1-1/236 ბრძანება.

საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების მინისტრის 2012 წლის 29 მარტის №კ-1/169 ბრძანებით, ზ. ო-ი გათავისუფლდა საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს აპარატის უფროსის მოადგილის თანამდებობიდან 2007 წლის 22 ივნისიდან.

საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს საფინანსო, სახელმწიფო შესყიდვებისა და ლოჯისტიკის დეპარტამენტს დაევალა ზ. ო-ისათვის განაცდური ხელფასის ანაზღაურება 2007 წლის 13 ივნისიდან 2007 წლის 21 ივნისის ჩათვლით.

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ საქართველოს სა მოქალაქეო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს უფლება აქვს, მხარეთა ან სასამართლო აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია. განცხადების შეტანა გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ დასაშვებია, თუ გადაწყვეტილება ჯერ არ არის აღსრულებული და თუ არ გასუ-

ლა ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება შეიძლება აღსრულდეს. სასამართლო უფლებამოსილია გადაწყვეტილების განმარტების საკითხი გადაწყვიტოს ზეპირი მოსმენის გარეშე.

სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ მითითებული ნორმა მიზნად ისახავს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტებას იმ შემთხვევაში, როდესაც გადაწყვეტილების მითითებული ნაწილი არ არის ცალსახად, გარკვევით და ნათლად ჩამოყალიბებული, შეიცავს ურთიერთგამომრიცხავ ან შეუსაბამო დებულებებს. ამასთან, განმარტების ძირითად და მთავარ დანიშნულებას წარმოადგენს გადაწყვეტილების აღსრულების უზრუნველყოფა.

სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის გამოყენების შესაძლებლობა იქმნება მაშინ, როცა კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია და სრულყოფილად არ ასახავს სამოტივაციო ნაწილის დასკვნებს. აღნიშნული ნორმა მიმართულია იმ სამართლებრივი მიზნისაკენ, რომ კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებას არ შეექმნას წინააღმდეგობა, ანუ მოხდეს მისი აღსრულება.

შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლომ დადგინილი ფაქტობრივი გარემოებების მიხედვით მიაჩნია, რომ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი, მისი აღსრულების თვალსაზრისით, არ არის ბუნდოვანი და გაუგებარი, იგი აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით განმარტებას არ საჭიროებს, ასევე 2006 წლის 21 ნოემბერს გაცემული სააღსრულებო ფურცელი დღეის მდგომარეობით ნაწილობრივ აღსრულებულია. შესაბამისად, არ არსებობს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლით გათვალისწინებული საფუძვლით მისი განმარტების აუცილებლობა, რის გამოც განმცხადებლის მოთხოვნა გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე, არ უნდა დაკმაყოფილდეს, უსაფუძვლობის მოტივით.

სააპელაციო სასამართლოს აღნიშნული განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ზ. ო-მა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტება იმ მოტივით, რომ მასში ბუნდოვნად არის მითითებული, სამინისტრომ აქტი გამოსცეს მისი სამსახურში დანიშვნის თაობაზე, მის ყოფილ ან შესატყვის თანამდებობაზე, რომელზეც „თანახმა იქნება მოსარჩელე“ და არა ისე როგორც მოპასუხე ცრუობს

თითქოს მას უარი განეცხადებინოს სამინისტროს შეთავაზებებზე. იგი არის 2004 წლიდან დღემდე უკანონოდ გათავისუფლებული საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს აპარატის უფროსის მოადგილის თანამდებობიდან და დღემდე არ აღსრულებულა ზემოაღნიშნული კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება, რომლითაც საქართველოს ინფრასტრუქტურისა და განვითარების სამინისტროს უფლებამონაცვლე საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს დაევალა ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ზ. ო-ის სამუშაოზე მოწყობის თაობაზე.

კერძო საჩივრის ავტორის აღნიშვნით, არავის არ აქვს უფლება კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების თავისებურად შეცვლის. ვინაიდან, არ არის გამოცემული აქტი მისი სამსახურში მოწყობის თაობაზე და არ არის გაცემული იძულებითი განაცდური ხელფასი, რაც სასამართლო გადაწყვეტილების აღუსრულებლობაა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების შესწავლის, კერძო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობისა და გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთებულობა-კანონიერების შემოწმების შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ზ. ო-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა სააპელაციო პალატის 2014 წლის 28 იანვრის განჩინება შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო სასამართლოს მიერ გასაჩივრებული განჩინება გამოტანილია საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევის გარეშე, კერძო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას სააპელაციო სასამართლოს განჩინების კანონშესაბამობის შესახებ, რის გამოც არ არსებობს მისი გაუქმების საფუძველი.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ გადაწყვეტილების განმარტების ინსტიტუტის სწორი გაგება საჭიროებს თავად სასამართლო აქტის სტრუქტურისა და მისი შინაარსის გამოცემის სამართლებრივი კულტურის სტანდარტის სწორ განაღობას. საპროცესო კანონმდებლობის მიხედვით, სასამართლო გადაწყვეტილებები უნდა პასუხობდეს გარკვეულ მოთხოვნებს. იგი უნდა იყოს კანონიერი და დასაბუთებული, აგრეთვე, უნდა პასუხობდეს უფრო კონკრეტულ მოთხოვნებსაც, სა-

სამართლო აქტი უნდა იყოს სრული, ამომწურავი. მისი შინაარსი ისე მკაფიოდ უნდა ჩამოყალიბდეს, რომ გამოირიცხოს სასამართლო დასკვნებისა და დადგენილების ორაზროვნება, ბუნდოვანება. დაუშვებელია დადგენილებითი ნაწილის ალტერნატიულობა (მაგ: „გადაეცეს ნივთი ან გადახდით იქნეს მისი ღირებულება“), სასამართლო აქტი არ უნდა შეიცავდეს რაიმე სახის პირობით დათქმებს, რადგან მისი აღსრულება არ უნდა იყოს დამოკიდებული ამა თუ იმ პირობის შესრულება-შეუსრულებლობაზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლო გადაწყვეტილების განმარტების ინსტიტუტის დადგენა ემსახურება სასამართლო აქტის, როგორც აღსასრულებელი ოფიციალური დოკუმენტის, სიცხადეს, რათა აღმოფხვრას მისი შინაარსის ბუნდოვანება. სასამართლო გადაწყვეტილების განმარტების აუცილებლობა დგება მაშინ, როცა გადაწყვეტილების შინაარსის გაურკვევლობა, ბუნდოვანება შეიძლება მისი აღსრულების დამაბრკოლებელ გარემოებად იქცეს.

სსსკ-ის 262-ე მუხლის I ნაწილი იმპერატიულად განსაზღვრავს გადაწყვეტილების განმარტების წინაპირობებს:

1. მხარის ან აღმასრულებლის განცხადება;
2. გადაწყვეტილება არ უნდა იყოს აღსრულებული;
3. გადაწყვეტილების აღსრულების ვადა არ უნდა იყოს გასული;
4. გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსის ბუნდოვანება.

ამასთან, გადაწყვეტილების აღსრულებისა და აღსრულების ვადის გასვლის ფაქტის არსებობა გამოირიცხავს განცხადების დაშვებას განსახილველად.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლო ხელისუფლების კონსტიტუციური უფლებამოსილება – სამართლის ნორმის ინტერპრეტაციის თაობაზე გულისხმობს სასამართლოს მოვალეობას კანონის ტექსტის ლოგიკური, პროგრესული და დინამიკური განმარტების თაობაზე.

კანონმდებელი სრულიად ლოგიკურად უკავშირებს გადაწყვეტილების განმარტებას მისი აღსრულების სტადიას და მის მიზნად სწორედ აღსრულების ხელშეწყობას მიიჩნევს, რამდენადაც გადაწყვეტილების განმარტების ფარგლები გულისხმობს, რომ განმარტებამ არ უნდა გამოიწვიოს გადაწყვეტილების შინაარსის შეცვლა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ამან შეიძლება გამოიწვიოს აღსრულებული გადაწყვეტილების სახეცვლილება, რაც ეწინააღმდეგება ერთ საქმეზე მრავალჯე-

რადი მართლმსაჯულების განხორციელების დაუშვებლობის პრინციპს.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის პრეტენზიას სააპელაციო სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანებაზე იმ კუთხით, რომ სამინისტრომ აქტი უნდა გამოსცეს მისი სამსახურში დანიშვნის თაობაზე, მის ყოფილ ან შესატყვის თანამდებობაზე, რომელზეც იგი თანახმა იქნება და არა ისე, როგორც მოპასუხე მხარე ცრუობს თითქოს იგი უარს აცხადებს სამინისტროს შეთავაზებებზე.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ აღნიშნული საფუძვლით გადაწყვეტილების განმარტების მოთხოვნა არ გამომდინარეობს ზემოაღნიშნული საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილი გადაწყვეტილების განმარტების ინსტიტუტის სწორი გაგებიდან ვინაიდან, საქმის მასალებითა და საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს 2013 წლის 30 დეკემბრის წერილიდან დადგენილად არის მიჩნეული, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის №3ბ/1095 გადაწყვეტილების აღსრულების მიზნით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიერ 2007 წლის 13 ივნისის №12/143 წერილით ზ. ო-ს შეეთავაზა სამეგრელო-გურია-სვანეთის სამხარეო სამმართველოს (წალენჯიხა) სპეციალისტის თანამდებობაზე დანიშვნა, რაზედაც უარი განაცხადა.

ზ. ო-ს მოთხოვნის შესაბამისად, რომ თანახმა იქნებოდა სახელმწიფო ქონების აღრიცხვისა და პრივატიზების სამხარეო სამმართველოში დანიშნულიყო თბილისთან ახლოს კერძოდ, მცხეთაში, მარნეულში ან ბოლნისში. სამინისტროს მიერ შეეთავაზა სახელმწიფო ქონების აღრიცხვისა და პრივატიზების ქვემო ქართლის სამხარეო სამმართველოში (მარნეული) სპეციალისტის თანამდებობა, რაზედაც პასუხი არ უცნობებია სამინისტროსათვის.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ ზ. ო-ის მოთხოვნა – კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება განიმარტოს იმგვარად, რომ მოპასუხეს დაევალო ისეთი თანამდებობის შეთავაზება, რომელზეც თანახმა იქნება მოსარჩელე, სცდება ამ გადაწყვეტილების შინაარსს, შესაბამისად, მისი განმარტების პროცესუალურ ფარგლებს, რამდენადაც ზ. ო-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა არა სრულად, არამედ ნაწილობრივ, რაც გასაჩივრებული იქნა კიდევ საკასაციო წესით. თუმცა, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორი-

რის საქმეთა პალატის 2006 წლის 31 ოქტომბრის განჩინებით დაუშვებლად იქნა მიჩნეული. ამდენად, კანონიერ ძალაში შესული თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების განმარტება იმგვარად, როგორც ამას კერძო საჩივრის ავტორი ითხოვს, ეწინააღმდეგება სასამართლო აქტის განმარტების ინსტიტუტის პროცესუალურ დანიშნულებას.

აღნიშნულიდან გამომდინარე საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს განმარტებას იმასთან დაკავშირებით, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2006 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილება აღსრულებულია ნაწილობრივ, ხოლო რაც შეეხება გადაწყვეტილებას, იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში, 2006 წლის 21 ნოემბრის გაცემული სააღსრულებო ფურცლის საფუძველზე, მიმდინარეობს სააღსრულებო წარმოება.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ კერძო საჩივრის ავტორის ამგვარი პროცესუალური მოქმედების მიზანი, რის გამოც იგი ითხოვს გადაწყვეტილების განმარტებას და მიიჩნევს გადაწყვეტილებას ბუნდოვნად, აღნიშნული ვერ მიიღწევა გადაწყვეტილების განმარტების მოთხოვნის შედეგად.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ წარმოდგენილი კერძო საჩივარი არ უნდა იქნეს გაზიარებული უსაფუძვლობისა და დაუსაბუთებლობის გამო.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262.1, 372-ე, 390-ე, 399-ე, 419-420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ზ. ო-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციული საქმეთა სააპელაციო პალატის 2014 წლის 28 იანვრის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**გადანყვეტილების განმარტება აღსრულების
ხელშეწყობის მიზნით**

განჩინება

№ბს-145-142(კს-14)

13 მაისი, 2014 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა**

**შემადგენლობა: ნ. ნკებლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე**

დავის საგანი: გადანყვეტილების განმარტება, გადანყვე-
ტილების აღსრულების გადავადება

აღწერილობითი ნაწილი:

2013 წლის 8 აპრილს მ. ჭ-ემ სარჩელი აღძრა თბილისის საქა-
ლაქო სასამართლოში საქართველოს სოფლის მეურნეობის სა-
მინისტროს მიმართ და მოითხოვა საქართველოს სოფლის მე-
ურნეობის სამინისტროს საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის
2013 წლის 21 თებერვლის №17 გასაუბრების სხდომის ოქმის,
საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს საპრეტენ-
ზიო კომისიის 2013 წლის 7 მარტის №5 სხდომის ოქმისა და სა-
ქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის 2013 წლის 11 მარ-
ტის №187-კ ბრძანების, დ. მ-ის ბოლნისის მუნიციპალიტეტის
საინფორმაციო-საკონსულტაციო სამსახურის უფროსი სპეცი-
ალისტის თანამდებობაზე დანიშვნის თაობაზე, ბათილად ცნო-
ბა. მოსარჩელემ ასევე მოითხოვა მოპასუხისათვის ახალი ინ-
დივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამო-
ცემის დავალდებულება მისი კონკურსში გამარჯვებულად ცნო-
ბის თაობაზე.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქ-
მეთა კოლეგიის 2013 წლის 15 მაისის გადანყვეტილებით მ. ჭ-ის
სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

აღნიშნული გადანყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივ-
რა მ. ჭ-ემ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადანყვეტი-
ლების გაუქმება და ახალი გადანყვეტილებით სარჩელის დაკ-
მაყოფილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა სააპელაციო პალატის 2013 წლის 30 ოქტომბრის გა-
დანყვეტილებით მ. ჭ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა

ნაწილობრივ; თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 15 მაისის გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება; მ. ჭ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; სადავო საკითხის გადაწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2013 წლის 21 თებერვლის გასაუბრების სხდომის ოქმი №17 დ. მ-ისა და მ. ჭ-ის ნაწილში და დაევალა საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს საკონკურსო-საატესტაციო კომისიას საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ამ გადაწყვეტილების ძალაში შესვლის დღიდან ერთი თვის ვადაში; ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს სოფლის მეურნეობის მინისტრის 2013 წლის 11 მარტის №187-კ ბრძანება დ. მ-ის მიმართ და მისი მოქმედება შეწყდა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის მიერ ახალი აქტის გამოცემის დღიდან. ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს საპრეტენზიო კომისიის 2013 წლის 07 მარტის სხდომის ოქმი №5.

აღნიშნული გადაწყვეტილება მხარეთა მიერ არ გასაჩივრებულია და 2014 წლის 9 იანვარს შევიდა კანონიერ ძალაში.

2014 წლის 31 იანვარს, სააპელაციო სასამართლოს განცხადებით მიმართა მ. ჭ-ემ და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 30 ოქტომბრის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტება, ასევე კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულების გადავადება და უსწორობის გასწორება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის დაბრუნების საკითხის თაობაზე.

განმცხადებელი აღნიშნავდა, რომ გადაწყვეტილება ჩაბარდა 2013 წლის 18 დეკემბერს. გასაჩივრების 21 დღიანი ვადა ამოწურა 2014 წლის 8 იანვარს, ხოლო კომისიას დაევალა გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის დღიდან ერთი თვის ვადაში ახალი აქტის გამოცემა ე.ი. 2014 წლის 8 თებერვლამდე, რაც არ განხორციელებულა. სოფლის მეურნეობის სამინისტრომ, მისთვის გაგზავნილი 2014 წლის 27 იანვრის №2579 წერილით აცნობა, რომ სამინისტრომ დანიშნა განმეორებითი გასაუბრება 2014 წლის 3 თებერვალს, რაც განმცხადებლის აზრით არასწორია.

განმცხადებელი აღნიშნავდა, რომ კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებიდან არ ირკვევა, რა ადმინისტრაციული აქტი უნდა გამოსცეს საკონკურსო-საატესტაციო კომისიამ და

როგორ, კერძოდ, უნდა ჩატარდეს თუ არა განმეორებითი გასა-
უბრება, საქმისათვის არსებითი მნიშვნელობის მქონე გარემო-
ებების გამოკვლევა და შეფასება უნდა მოხდეს 2013 წლის 21
თებერვლის მდგომარეობით, თუ დღეის მდგომარეობით. ვინა-
იდან 2013 წლის შემდეგ სამინისტრომ შეცვალა საინფორმაციო-
საკონსულტაციო სამსახურების უფროსი სპეციალისტის ვაკან-
ტური თანამდებობის დასაკავებლად კანდიდატებისათვის დად-
გენილი დამატებითი მოთხოვნების ჩამონათვალი და დაამატა
2-წლიანი სამუშაო გამოცდილება.

განმცხადებელი ასევე ითხოვდა სააპელაციო სასამართლომ
იმჯელოს გადაწყვეტილების აღსრულების გონივრული ვადით
გადადებისა და გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის დაბრუნების თა-
ობაზე;

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატის 2013 წლის 7 თებერვლის განჩინებით (ტექნი-
კური შეცდომა: უნდა იყოს 2014 წელი) მ. ჭ-ის განცხადება თბი-
ლისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა
პალატის 2013 წლის 30 ოქტომბრის კანონიერ ძალაში შესული
გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების და აღ-
სრულების გადავადების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა; მ. ჭ-ის
განცხადება გადაწყვეტილებაში დაშვებული უსწორობის გას-
წორების შესახებ დაკმაყოფილდა; გასწორდა თბილისის სააპე-
ლაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013
წლის 30 ოქტომბრის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილ-
ში დაშვებული უსწორობა; თბილისის სააპელაციო სასამარ-
თლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 30 ოქ-
ტომბრის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში მიეთითა:
მ. ჭ-ეს (პ/ნ ...) დაუბრუნდეს 2013 წლის 08 აპრილს სს ბანკ "...
გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი 100 (ასი) ლარი (საგადასახადო
დავალეზა №1, ხაზინის ერთიანი ანგარიშის რეკვიზიტები: ბან-
კის დასახელება – ქ. თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის
კოდი ...E ..., სახაზინო კოდი ...); მ. ჭ-ეს (პ/ნ ...) დაუბრუნდეს გ. ჭ-
ის (პ/ნ ...) მიერ მ. ჭ-ის სააპელაციო საჩივარზე 2013 წლის 30
ივლისს №1 საგადასახადო დავალებით გადახდილი სახელმწი-
ფო ბაჟი 150 (ას ორმოცდაათი) ლარის ოდენობით.

სააპელაციო სასამართლოს შეფასებით სასამართლოს მიერ
ახალი აქტის გამოცემის დავალება გადაწყვეტილებაში მითი-
თებული გარემოებების გამოკვლევის შედეგად გულისხმობს ად-
მინისტრაციული ორგანოს მიერ სადავო საკითხთან დაკავში-
რებით ადმინისტრაციული წარმოების ხელახლა ჩატარებას და
ახალი აქტის გამოცემას ამ წარმოების დროს შეგროვილი და გა-

მოკვლეული გარემოებების საფუძველზე ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის შესაბამის ნორმებზე დაყრდნობით. ვინაიდან, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 30 ოქტომბრის გადაწყვეტილების სამოტივაციო და სარეზოლუციო ნაწილები შეიცავს ამგვარ მოთხოვნებზე მითითებას, ის არ არის ბუნდოვანი და არ საჭიროებს დამატებით განმარტებას სასამართლოს მხრიდან.

სააპელაციო სასამართლომ უსაფუძვლოდ მიიჩნია განმცხადებლის მოთხოვნა გადაწყვეტილების აღსრულების გადავადების თაობაზე, ვინაიდან სააპელაციო პალატის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ადმინისტრაციულ ორგანოს დაევალა ახალი აქტის გამოცემა გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია ახალი აქტი გამოსცეს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადგენილ ვადაში; ამასთან, სახეზე არ არის ისეთი გარემოებები, რომელთა გათვალისწინებით უზრუნველყოფილი იქნება მომავალში გადაწყვეტილების აღსრულებით განმცხადებლის კანონიერი ინტერესების დაცვა.

სააპელაციო სასამართლომ ასევე მიიჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 30 ოქტომბრის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული იქნა უსწორობა, რადგან მასში არ იქნა ასახული მხარის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის დაბრუნების საკითხი, რაზეც სასამართლომ იმსჯელა გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში.

სააპელაციო პალატა მიუთითა იმ გარემოებაზე, რომ 2013 წლის 30 ოქტომბრის გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილის მე-6 პუნქტში (საპროცესო ხარჯები) სასამართლომ მიუთითა სასკ-ის მე-9 მუხლზე, რომლის თანახმად სახელმწიფო სოციალური დაცვის საკითხთან დაკავშირებით აღძრულ სარჩელზე სახელმწიფო ბაჟი არ გადაიხდევნება. ამასთან, გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში მოცემული სასამართლოს აღნიშნული მსჯელობა არ ასახულა გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში, რითაც სასამართლომ დაუშვა უსწორობა, რადგან სსსკ-ის 249-ე მუხლის მიხედვით გადაწყვეტილების (განჩინების) სარეზოლუციო ნაწილი, რომელიც გამომდინარეობს და ეფუძნება სამოტივაციო ნაწილს, შეიცავს სასამართლოს დასკვნას სარჩელის დაკმაყოფილების ან სარჩელზე მთლიანად ან ნაწილობრივ უარის თქმის შესახებ, მითითებას სასამართლოს ხარჯების განაწილების თაობაზე, აგრეთვე მითითებას გადაწყვეტილების გასაჩივრების ვადასა და წესზე.

სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პა-

ლატის 2013 წლის 7 თებერვლის განჩინება (ტექნიკური შეცდომა: უნდა იყოს 2014 წელი) კერძო საჩივრით გაასაჩივრა მ. ჭემ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება გადაწყვეტილების განმარტებისა და გადაწყვეტილების აღსრულების გადავადების თაობაზე უარის თქმის ნაწილში, შემდეგი მოტივით: თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 30 ოქტომბრის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანება და ურთიერთგამომრიცხაობა მდგომარეობს იმაში, რომ თუკი სასამართლოს გადაწყვეტილებით უნდა ჩატარდეს ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოება, ადმინისტრაციულმა წარმოებამ უნდა მოიცვას კონკურსის ყველა ეტაპი, თუ ადმინისტრაციული წარმოება უნდა გაგრძელდეს გასაუბრების ეტაპიდან. ამასთან, როგორ უნდა ჩატარდეს ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოება, როდესაც სასამართლოს გადაწყვეტილებით მას არ აკისრია ადმინისტრაციულ ორგანოში გამოცხადების (ტესტირებისა ან/და გასაუბრების ხელახალი გავლის) ვალდებულება.

მართალია სოფლის მეურნეობის სამინისტრომ დანიშნა განმეორებითი გასაუბრება 2014 წლის 3 თებერვალს, მაგრამ წერილობითი ცნობა კომისიის გადაწყვეტილების შესახებ არ მიუღია, შესაბამისად, კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება არ აღსრულებულა.

კერძო საჩივრის ავტორი აღნიშნავდა, რომ 2013 წლის 11 მარტს დ. მ-ე დაინიშნა ბოლნისის საინფორმაციო-საკონსულტაციო სამსახურის უფროსი სპეციალისტის თანამდებობაზე, სადაც დღემდე მუშაობს. ამ პერიოდის განმავლობაში მან მიიღო სამუშაო გამოცდილება, აიმაღლა პროფესიული დონე, კვალიფიკაცია, შეიძინა პროფესიული ჩვევები და უნარები, რაც არ ჰქონდა 2013 წლის კონკურსის მომენტისათვის და იმ შემთხვევაში, თუ სოფლის მეურნეობის სამინისტრო ჩაატარებს განმეორებით გასაუბრებას და სასამართლოს გადაწყვეტილება აღსრულდება ამ ფორმით, ის და დ. მ-ე, მისგან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო, აღმოჩნდებიან არათანაბარ პირობებში, რაც არღვევს მის უფლებას გაიაროს კონკურსი თანასწორობისა და ობიექტურობის პირობებში.

შესაბამისად, კერძო საჩივრის აღნიშვნით, განმეორებითი გასაუბრება ვერ იქნება გადაწყვეტილების აღსრულების სწორი ფორმა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების შესწავლის, კერ-

ძო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობისა და გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთებულობა-კანონიერების შემოწმების შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ მ. ჭ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა სააპელაციო პალატის 2013 წლის 7 თებერვლის განჩინება შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო სასამართლოს მიერ გასაჩივრებული განჩინება გამოტანილია საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევის გარეშე, კერძო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას სააპელაციო სასამართლოს განჩინების კანონშეუსაბამობის შესახებ, რის გამოც არ არსებობს მისი გაუქმების საფუძველი.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ გადაწყვეტილების განმარტების ინსტიტუტის სწორი გაგება საჭიროებს თავად სასამართლო აქტის სტრუქტურისა და მისი შინაარსის გადმოცემის სამართლებრივი კულტურის სტანდარტის სწორ გაანალიზებას. საპროცესო კანონმდებლობის მიხედვით, სასამართლო გადაწყვეტილებები უნდა პასუხობდეს გარკვეულ მოთხოვნებს. იგი უნდა იყოს კანონიერი და დასაბუთებული, აგრეთვე, უნდა პასუხობდეს უფრო კონკრეტულ მოთხოვნებსაც, სასამართლო აქტი უნდა იყოს სრული, ამომწურავი. მისი შინაარსი ისე მკაფიოდ უნდა ჩამოყალიბდეს, რომ გამოირიცხოს სასამართლო დასკვნებისა და დადგენილების ორაზროვნება, ბუნდოვანება. დაუშვებელია დადგენილებითი ნაწილის ალტერნატიულობა (მაგ: „გადაეცეს ნივთი ან გადახდეს იქნეს მისი ღირებულება“), სასამართლო აქტი არ უნდა შეიცავდეს რაიმე სახის პირობით დათქმებს, რადგან მისი აღსრულება არ უნდა იყოს დამოკიდებული ამა თუ იმ პირობის შესრულება-შეუსრულებლობაზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლო გადაწყვეტილების განმარტების ინსტიტუტის დადგენა ემსახურება სასამართლო აქტის, როგორც აღსასრულებელი ოფიციალური დოკუმენტის, სიცხადეს, რათა აღმოიფხვრას მისი შინაარსის ბუნდოვანება. სასამართლო გადაწყვეტილების განმარტების აუცილებლობა დგება მაშინ, როცა გადაწყვეტილების შინაარსის გაურკვეველობა, ბუნდოვანება შეიძლება მისი აღსრულების დამაბრკოლებელ გარემოებად იქცეს.

სსსკ-ის 262-ე მუხლის I ნაწილი იმპერატიულად განსაზღვრავს გადაწყვეტილების განმარტების წინაპირობებს:

1. მხარის ან აღმასრულებლის განცხადება;
2. გადაწყვეტილება არ უნდა იყოს აღსრულებული;
3. გადაწყვეტილების აღსრულების ვადა არ უნდა იყოს გა-

სული;

4. გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსის ბუნდოვანება.

ამასთან, გადაწყვეტილების აღსრულებისა და აღსრულების ვადის გასვლის ფაქტის არსებობა გამორიცხავს განცხადების დაშვებას განსახილველად.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სასამართლო ხელისუფლების კონსტიტუციური უფლებამოსილება – სამართლის ნორმის ინტერპრეტაციის თაობაზე გულისხმობს სასამართლოს მოვალეობას კანონის ტექსტის ლოგიკური, პროგრესული და დინამიკური განმარტების თაობაზე.

კანონმდებელი სრულიად ლოგიკურად უკავშირებს გადაწყვეტილების განმარტებას მისი აღსრულების სტადიას და მის მიზნად სწორედ აღსრულების ხელშეწყობას მიიჩნევს, რამდენადაც გადაწყვეტილების განმარტების ფარგლები გულისხმობს, რომ განმარტებამ არ უნდა გამოიწვიოს გადაწყვეტილების შინაარსის შეცვლა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ამან შესაძლებელია გამოიწვიოს აღსრულებული გადაწყვეტილების სახეცვლილება, რაც ეწინააღმდეგება ერთ საქმეზე მრავალჯერადი მართლმსაჯულების განხორციელების დაუშვებლობის პრინციპს.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არსებობს გადაწყვეტილების აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოება გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანობის თვალსაზრისით, რამდენადაც სააპელაციო სასამართლომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტით, სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად ცნო საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2013 წლის 21 თებერვლის გასაუბრების სხდომის ოქმი №17 დ. მ-ისა და მ. ჭ-ის ნაწილში და დაავალა საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროს საკონკურსო-საატესტაციო კომისიას საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა გადაწყვეტილების ძალაში შესვლის დღიდან ერთი თვის ვადაში. სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ იმ ვითარებაში, როდესაც სადავოდ გამხდარი საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2013 წლის 21 თებერვლის გასაუბრების სხდომის ოქმი №17 არ ასახავდა გასაუბრების მიმდინარეობას, დასმულ შეკითხვებს და მათზე გაცემულ პასუხებს, არამედ შეიცავდა ზოგად მითითებას იმის თაობაზე, რომ დ, მ-ის მონაცემები ჩაითვალა დამაკმაყოფილებლად, ხოლო მ. ჭ-ემ ხმათა უმრავლესობა ვერ მოიპო-

ვა, გაუგებარია რას დაეყრდნო კომისია ასეთი გადაწყვეტილების მიღებისას. სააპელაციო სასამართლომ, „საჯარო თანამდებობათა დასაკავებელი კონკურსის ჩატარების წესის შესახებ“ საქართველოს პრეზიდენტის 2009 წლის 5 თებერვლის №46 ბრძანებულების მე-2 მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, განმარტა, რომ ვაკანტური თანამდებობისათვის შესაბამის კანდიდატად პირის მიჩნევა ეფუძნება კანდიდატის კვალიფიკაციის, პროფესიული დონის, პროფესიული ჩვევების, პიროვნული თვისებების და შესაძლებლობების შეფასებას, რაც გამოკვლეული უნდა იქნას იმ შემთხვევაში (გასაუბრების ოქმში), რომლის საფუძველზეც ხდება კანდიდატის თანამდებობაზე დანიშვნა და მხოლოდ აღნიშნული მისცემს სასამართლოს შესაძლებლობას შეაფასოს კონკურსის მიმდინარეობისას დაცული იყო თუ არა საკანონმდებლო დონეზე განმტკიცებული საჯარო თანამდებობათა დასაკავებელი კონკურსის ჩატარების ძირითადი პრინციპები: ობიექტურობა, გამჭვირვალობა, არადისკრიმინაციულობა, საჯაროობა და კოლეგიურობა.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის პრეტენზიას სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანებაზე, რომ თუკი ადმინისტრაციულმა ორგანომ უნდა ჩაატაროს ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოება, ადმინისტრაციულმა წარმოებამ უნდა მოიცვას კონკურსის ყველა ეტაპი, თუ ადმინისტრაციული წარმოება უნდა გაგრძელდეს გასაუბრების ეტაპიდან. ამასთან, როგორ უნდა ჩატარდეს ხელახალი ადმინისტრაციული წარმოება, როდესაც სასამართლო გადაწყვეტილებით მას არ აკისრია ადმინისტრაციულ ორგანოში გამოცხადების (ტესტირების ან/და გასაუბრების გავლის) ვალდებულება და რომ განმეორებით გასაუბრების ჩატარება არ არის კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულების სწორი ფორმა.

საკასაციო სასამართლო ზოგადი ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-2 მუხლის პირველი ნაწილის „კ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული წარმოება არის ადმინისტრაციული ორგანოს საქმიანობა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების, გამოცემისა და აღსრულების, ადმინისტრაციული საჩივრის გადაწყვეტის, აგრეთვე ადმინისტრაციული ხელშეკრულების მომზადების, დადების ან გაუქმების მიზნით. ადმინისტრაციული წარმოების სრულყოფილი ჩატარება ანუ მხოლოდ სათანადო პროცედურის საფუძველზე გადაწყვეტილების მიღება დიდწილად განაპირობებს მის

კანონიერებას, დასაბუთებულობასა და მიზანშეწონილობას, რისი დაცვაც ადმინისტრაციულ ორგანოს აკისრია აქტის გამოცემისას.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული სასამართლოსათვის ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლით მინიჭებული პროცესუალური უფლებამოსილების – სადავო ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობა დავის გადაწყვეტლად და ადმინისტრაციული ორგანოსათვის საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შედეგად ახალი აქტის გამოცემის დავალება, გამოყენება გულისხმობს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციული აქტის გამოცემის მიზნით სრული ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარების ვალდებულებას, ყველა პროცედურული სტადიის გათვალისწინებით, რომელიც კანონით დადგენილია ამგვარი აქტის გამოსაცემად. პროცედურული სტადიების განსაზღვრა არ განეკუთვნება არც ადმინისტრაციული ორგანოს დისკრეციულ უფლებამოსილებას და არც ადმინისტრაციული წარმოების მონაწილე პირთა შეხედულებებს. იგი კანონით მკაცრად განსაზღვრული ერთიანი პროცედურაა და დაცული უნდა იქნეს უკლებლივ ყველა აქტის მომზადების, მიღებისა და გამოცემისას.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ წარმოგენილი კერძო საჩივარი კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების განმარტებისა და გადაწყვეტილების აღსრულების გადავადების თაობაზე არ უნდა იქნეს გაზიარებული უსაფუძვლობისა და დაუსაბუთებლობის გამო.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262.1, 372-ე, 390-ე, 399-ე, 419-420-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. მ. ჭ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა სააპელაციო პალატის 2013 წლის 7 თებერვლის განჩინება (ტექნიკური შეცდომა: უნდა იყოს 2014 წელი);
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე
ბანცხადების განსჯალოვა**

განჩინება

№ბ-794-2(გან-14)

14 ივლისი, 2014 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა**

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ლ. მურუსიძე,
ნ. სხირტლაძე**

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა თ. გ-ის განცხადება საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატის 2005 წლის 12 სექტემბრის განჩინების განმარტების შესახებ.

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 8 ივლისს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას განცხადებით მომართა თ. გ-ემ და საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2005 წლის 12 სექტემბრის განჩინების განმარტება მოითხოვა.

განმცხადებელმა აღნიშნა, რომ 2005 წლის 12 სექტემბერს საკასაციო სასამართლომ განიხილა თ. გ-ის საკასაციო საჩივარი თბილისის საოლქო სასამართლოს ადმინისტრაციული სამართლისა და საგადასახადო საქმეთა სააპელაციო პალატის 2005 წლის 11 მაისის განჩინების გაუქმების თაობაზე. მითითებული განჩინებით საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ, სააპელაციო სასამართლოს განჩინება გაუქმდა შრომის წიგნაკის გაცემის დაყოვნებით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურებაზე უარის თქმის ნაწილში და ამ ნაწილში საქმე ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს, ხოლო დანარჩენ ნაწილში – სამსახურში აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილში უცვლელად დარჩა გასაჩივრებული განჩინება.

განმცხადებლის მოსაზრებით, ბუნდოვანია სასამართლოს განჩინება პროკურატურის ორგანოებიდან თ. გ-ის დათხოვნის შესახებ 2004 წლის 11 ივნისის №902-პ ბრძანების შეფასებასთან დაკავშირებით, რის გამოც შეუძლებელია გადაწყვეტილე-

ბის შინაარსის გარკვევა.

საკასაციო სასამართლოს განჩინებით აღიარებულია მუშაკის ინიციატივით, საკუთარი ნება-სურვილის გამომხატველი პირადი განცხადებით, გენერალური პროკურატურის აპარატის ... თანამდებობიდან გათავისუფლების ფაქტი. გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში ცალსახად დადგენილადაა მიჩნეული „პროკურატურის შესახებ“ ორგანული კანონის 34-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის „თ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, პირადი განცხადებით საკუთარი ნება-სურვილის საფუძველზე თანამდებობიდან გათავისუფლების ფაქტი. ასევე განჩინებით დადგენილია კასატორის მიერ 2004 წლის 10 ივნისს გენერალური პროკურორისადმი განცხადებით მიმართვა, რომლითაც იგი მოითხოვდა სხვა თანამდებობაზე დანიშვნას. ამდენად, საკასაციო სასამართლომ დადასტურებულად მიიჩნია გენერალური პროკურორის 2004 წლის ბრძანების საფუძველზე გენერალური პროკურატურის აპარატის ... თანამდებობიდან გათავისუფლების ფაქტი. ამასთან, საკასაციო სასამართლომ შეფასების გარეშე დატოვა კასატორის განცხადება სამსახურებრივი სიყალბეების ჩადენის გზით პირადი განცხადების გაყალბების თაობაზე.

განმცხადებლის მოსაზრებით, ბუნდოვანი და გაურკვეველია საკასაციო სასამართლოს განჩინება იმ ნაწილში, რომ კასატორის განცხადება თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ გენერალურ პროკურორს „პროკურატურის შესახებ“ ორგანული კანონის 34-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის „თ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე პროკურატურიდან მუშაკის დათხოვნის უფლებას აძლევდა.

განმცხადებლის მითითებით, „პროკურატურის შესახებ“ ორგანული კანონის 34-ე მუხლით იმპერატიულადაა განსაზღვრული, რომ კანონის ეს ნორმა გამოიყენება მხოლოდ მუშაკის ინიციატივით დაკავებული თანამდებობიდან და პროკურატურის ორგანოებიდან დათხოვნისა და მუშაკის ნების გამომხატველი პირადი განცხადების საფუძველზე.

2004 წლის 11 ივნისის №902-პ ბრძანების გამოცემის დროს მოქმედი „პროკურატურის შესახებ“ ორგანული კანონის 34-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის „თ“ ქვეპუნქტით პროკურატურის მუშაკის გათავისუფლება თანამდებობიდან ან პროკურატურის ორგანოებიდან დათხოვნა მხოლოდ მუშაკის ინიციატივით ხდებოდა, რისთვისაც საჭირო იყო ცალ-ცალკე ნების გამომხატველი პირადი განცხადებები როგორც თანამდებობიდან გათავისუფლების, ასევე პროკურატურის სისტემიდან დათხოვნისათვის.

მითითებული ბრძანების გამოცემის შემდეგ ორგანულ კა-

ნონში შეტანილ იქნა ცვლილება, რომლის მიხედვით შესაძლებელი გახდა მუშაკის ინიციატივით ერთი განცხადების საფუძველზე როგორც თანამდებობიდან, ასევე სისტემიდან დათხოვნა. თუმცა ასეთ შემთხვევაშიც კანონმდებელი ერთ განცხადებაში ნების ცალ-ცალკე დაფიქსირებას მოითხოვდა.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, განმცხადებლის მოსაზრებით, ბუნდოვანია საკასაციო სასამართლოს განჩინების აღსრულების შემთხვევაში, რა ვითარებაში იქნებოდა შესაძლებელი მუშაკის დათხოვნა.

განმცხადებლის მითითებით, ასევე ბუნდოვანია საკასაციო სასამართლოს მითითება საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-2 მუხლის საფუძველზე გენერალური პროკურორისათვის მინიჭებული დისკრეციული უფლებამოსილების გამოყენებით მუშაკის პროკურატურის ორგანოებიდან დათხოვნის შესაძლებლობაზე.

განმცხადებლის მითითებით, კანცელარიის უფროსის თანამდებობიდან გათავისუფლების შემდეგ იგი არ დანიშნულა სხვა თანამდებობაზე, ამასთან, დაირღვა მისი შრომითი უფლება, რამდენადაც ფაქტობრივად დღემდე დათხოვნილია პროკურატურის ორგანოებიდან, თუმცა დათხოვნის საფუძველი გაურკვეველია, რამდენადაც 2004 წლის 11 ივნისის №902-პ ბრძანებით იგი დათხოვნილია პირადი განცხადების საფუძველზე ... თანამდებობიდან და არა პროკურატურის ორგანოებიდან.

განმცხადებლის მითითებით, საკასაციო სასამართლოს განჩინების განმარტების აუცილებლობა განაპირობა „სახელმწიფო კომპენსაციებისა და სახელმწიფო აკადემიური სტიპენდიების შესახებ“ საქართველოს კანონის მოთხოვნებმა, რამდენადაც მითითებული კანონის თანახმად, კომპენსაციები ინიშნება იმ შემთხვევაში, თუ გარკვეული იქნება პროკურატურიდან მუშაკის დათხოვნის მართლზომიერება, საფუძვლიანობა და დათხოვნის დროისათვის ხელფასის სარგოს ოდენობა. მითითებული კანონი არ გავრცელდა თ. გ-ის მიმართ იმის გამო, რომ სტაჟის ზღვრულ ოდენობას – 25 წელს აკლდა რამდენიმე თვე.

ამდენად, განმცხადებელმა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად, მოითხოვა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატის 2005 წლის 12 სექტემბრის განჩინების განმარტება, კერძოდ, თ. გ-ე გათავისუფლებულია მხოლოდ გენერალური პროკურატურის აპარატის ... თანამდებობიდან თუ პროკურატურის ორგანოებიდანაც, ხოლო იმგვარი მსჯელობის გაზიარების პირობებში, რომ პროკურატურის ორგანოებიდან მი-

სი დათხოვნა მოხდა გენერალური პროკურორის დისკრეციული უფლებამოსილების ფარგლებში, საჭირო იყო თუ არა როგორც ადმინისტრაციული ორგანოს ინიციატივით დათხოვნილი მუშაკისათვის დასაბუთებული ბრძანების გამოცემა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო წარმოდგენილი განცხადების გაცნობის შედეგად მიიჩნევს, რომ იგი განსჯადობით განსახილველად უნდა გადაეცეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს უფლება აქვს მხარეთა ან აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია. განცხადების შეტანა გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ დასაშვებია, თუ გადაწყვეტილება ჯერ არ არის აღსრულებული და თუ არ გასულა ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება შეიძლება აღსრულდეს.

ამდენად, მითითებული ნორმის დანაწესის თანახმად, განმარტების უფლებამოსილება მინიჭებული აქვს გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის 1-ლი ნაწილით დადგენილი პირობების არსებობისას.

მოცემულ შემთხვევაში საქართველოს უზენაესი სასამართლო არ წარმოადგენს გადაწყვეტილების მიმღებ სასამართლოს. საკასაციო სასამართლოს 2005 წლის 12 სექტემბრის განჩინებით საქმე შრომის წიგნაკის დაყოვნებით გამოწვეული ზიანის ანაზღაურების ნაწილში ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდა სააპელაციო სასამართლოს, ხოლო დანარჩენ ნაწილში უცვლელად დარჩა სააპელაციო სასამართლოს 2005 წლის 11 მაისის განჩინება. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებით კი, თავის მხრივ, არ დაკმაყოფილდა თ. გ-ის სააპელაციო საჩივარი და უცვლელად დარჩა თბილისის მთაწმინდა-კრწანისის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის გადაწყვეტილება.

განმცხადებელი განმარტებას ითხოვს მისი გათავისუფლების შესახებ საქართველოს გენერალური პროკურორის 2004 წლის 11 ივნისის №902-პ ბრძანების კანონიერების სამართლებრივი შეფასების ნაწილში. აღნიშნულ ნაწილში საკასაციო სასა-

მართლოს განჩინებით უცვლელად დარჩა სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, რომელმაც უცვლელად დატოვა რაიონული სასამართლოს გადაწყვეტილება. შესაბამისად, ამ ნაწილში საქმეზე გადაწყვეტილების მიმღებ სასამართლოს პირველი ინსტანციის სასამართლო წარმოადგენს, რომლის საპროცესო კომპეტენციასაც განეკუთვნება მოცემული განცხადების განხილვა.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ მოცემული განცხადების განსჯადობის საკითხზე გავლენას არ ახდენს ის გარემოება, რომ განმცხადებლის მოთხოვნაა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ და სხვა კატეგორიის საქმეთა პალატის 2005 წლის 12 სექტემბრის განჩინების განმარტება. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად, გადაწყვეტილების განმარტების შესაძლებლობას მოქმედი საპროცესო კანონმდებლობა ადგენს მისი აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით. მოცემულ შემთხვევაში კი აღსრულებას ექვემდებარებოდა თბილისის მთაწმინდა-კრწანისის რაიონული სასამართლოს 2004 წლის 17 დეკემბრის გადაწყვეტილება, რომელიც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 264-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად, შევიდა კანონიერ ძალაში საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2005 წლის 12 სექტემბრის განჩინების მიღების შედეგად.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 26-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე წარმოდგენილი განცხადება განსჯადობის წესების დაცვით, განსახილველად უნდა გადაეცეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, რადგან „რაიონული (საქალაქო) სასამართლოების შექმნის, მათი სამოქმედო ტერიტორიისა და მოსამართლეთა რაოდენობის განსაზღვრის შესახებ“ საქართველოს პრეზიდენტის 1997 წლის 14 ნოემბრის №649 ბრძანებულების მე-60 მუხლში საქართველოს პრეზიდენტის 2005 წლის 12 აპრილის №213 ბრძანებულებით შეტანილი ცვლილების თანახმად, ლიკვიდირებულ იქნა თბილისის რაიონული სასამართლოები და შეიქმნა თბილისის საქალაქო სასამართლო სპეციალიზებული სასამართლო კოლეგიებით.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, 26-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლით.

ლაქო საპროცესო კოდექსის 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

და ა დ გ ი ნ ა :

1. თ. გ-ის განცხადება განმარტების შესახებ განსჯადობით განსახილველად გადაეცეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას;

2. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

გადაწყვეტილების განმარტება ყოველთვიურ სარჩოს გადახდასთან დაკავშირებით

განჩინება

№ბს-513-500(კს-14)

20 ნოემბერი, 2014 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა**

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ლ. მურუსიძე,
ნ. სხირტლაძე**

დავის საგანი: გადაწყვეტილების განმარტება

აღწერილობითი ნაწილი:

2006 წლის 1 ნოემბერს მოსარჩელე ნ. ბ-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხე – საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიმართ.

მოსარჩელე თავის სასარჩელო განცხადებაში აღნიშნავდა, რომ 1975 წლიდან მუშაობდა საქართველოს სამოქალაქო ავიაციის სისტემაში მფრინავად სხვადასხვა ტიპის ავია ხომალდებზე, სადაც მისი საერთო ნაფრენი შეადგენდა 11987 საათს.

მოსარჩელის განმარტებით, იგი დანიშნული იყო სამოქალაქო ავიაციის ადმინისტრაციის მთავარ ინჟინრად, შემდგომ ... თანამდებობაზე, საიდანაც 2006 წლის 1 ივნისიდან განთავისუფლდა ადმინისტრაციის რეორგანიზაციის გამო. 2006 წლის 17 ივლისს საქართველოს ნ. მახვილაძის სახელობის შრომის მედიცინისა და ეკოლოგიის სამედიცინო-კვლევითი ინსტიტუტის

პროფ. დაავადებათა დამდგენმა კომისიამ მოსარჩელეს დაუდგინა პროფესიული ხასიათის სმენის დაქვეითება, ასევე შრომითი შესაძლებლობების შეზღუდვა ზომიერად გამოხატული, პროფესიული დაავადებების მიზეზით.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მოსარჩელემ მოითხოვა, რომ საქართველოს პრეზიდენტის 1999 წლის 9 თებერვლის №48 ბრძანებულების და 2002 წლის 26 თებერვლის №872 განკარგულების საფუძველზე ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს, როგორც საქართველოს ტრანსპორტისა და კომუნიკაციების სამინისტროს სამოქალაქო ავიაციის ადმინისტრაციის სამართალმემკვიდრეს უნდა დაკისრებოდა მისთვის ყოველთვიურად ჯანმრთელობისათვის ვნებით მიყენებული ზიანის ანაზღაურება 2934 ლარის ოდენობით, აქვე უნდა აღინიშნოს, რომ მოსარჩელემ სასამართლო სხდომაზე მხარი დაუჭირა თავის სასარჩელო განცხადებას და დამატებით განმარტა, რომ რომ მის მიერ სარჩელით მოთხოვნილი თანხა უნდა გაყოფილიყო სამზე და გაყოფის შედეგად მიღებული თანხა 978 ლარის ყოველთვიურად ანაზღაურება უნდა დაკისრებოდა მოპასუხეს. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2008 წლის 10 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით ნ. ბ-ის სასარჩელო განცხადება მოპასუხე საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს მიმართ, ჯანმრთელობისათვის ვნებით მიყენებული ზიანის ანაზღაურების თაობაზე, არ დაკმაყოფილდა უსაფუძვლოების გამო.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ნ. ბ-მა, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილებით ნ. ბ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; მოცემულ საქმეზე თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2008 წლის 10 ოქტომბრის გადაწყვეტილების შეცვლით მიღებული იქნა ახალი გადაწყვეტილება; ნ. ბ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს ნ. ბ-ის სასარგებლოდ დაეკისრა ზიანის ანაზღაურება 2006 წლის 31 ოქტომბრიდან 2007 წლის 1 სექტემბრამდე პერიოდის 9780 ლარის ოდენობით; ნ. ბ-ის სარჩელი საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსათვის 2007 წლის 1 სექტემბრის შემდგომ ყოველთვიურად სარჩოს დაკისრების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილება-

ზე უარის თქმის ნაწილში საკასაციო წესით გაასაჩივრა ნ. ბ-მა, რომელმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება მოითხოვა.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა ასევე საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტრომ, რომელმაც სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და საქმის ხელახალი განხილვისათვის იმავე სასამართლოში დაბრუნება მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 12 ნოემბრის განჩინებით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსა და ნ. ბ-ის საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დაუშვებლად და უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილება.

2009 წლის 7 დეკემბერს საკასაციო სასამართლოს განცხადებით მიმართა ნ. ბ-მა, რომელმაც საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 422-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის „ბ“ და „გ“ ქვეპუნქტების საფუძველზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 12 ნოემბრის განჩინების ბათილად ცნობა და საქმის წარმოების განახლება მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2010 წლის 14 იანვრის განჩინებით ნ. ბ-ის განცხადება არ დაკმაყოფილდა.

2014 წლის 29 მაისს ნ. ბ-მა განცხადებით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას და მოითხოვა განმარტება იმის თაობაზე, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში მითითებული თანხა – 9780 ლარი შეადგენდა 10 თვის სარჩოს ჯამს, ხოლო ყოველთვიური სარჩოს ოდენობა შეადგენდა 978 ლარს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 ივნისის განჩინებით ნ. ბ-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის 1-ლი ნაწი-

ლით და აღნიშნა, რომ გადანყვეტილება განიმარტება მისი აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოებების თავიდან აცილების მიზნით, რაც მოცემულ შემთხვევაში განმცხადებლის მიერ არ არის დასაბუთებული.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ იკვეთებოდა გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანება და შესაბამისად, არ არსებობდა მისი აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოება. გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის დებულებები შეესაბამებოდა მის სამოტივაციო ნაწილში დადგენილ გარემოებებს, სასამართლოს მოსაზრებებსა და სასამართლოს დასკვნას სარჩელის ნაწილობრივ დაკმაყოფილების შესახებ.

სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის იმგვარი განმარტება, რასაც ითხოვს განმცხადებელი, გამოიწვევს მისი შინაარსის შეცვლას, რაც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლით დაუშვებელია.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ნ. ბ-მა, რომელმაც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 ივნისის განჩინების გაუქმება და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადანყვეტილების განმარტება მოითხოვა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ნ. ბ-ის კერძო საჩივარი უნდა დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრის განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქმის მასალებში ასახულ შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებზე: თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009

წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილებით ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა ნ. ბ-ის სარჩელი საქართველოს პრეზიდენტის 1999 წლის 9 თებერვლის №48 ბრძანებულებით დამტკიცებული „შრომითი მოვალეობის შესრულებისას მუშაკის ჯანმრთელობისათვის ვნების მიყენების შედეგად ზიანის ანაზღაურების წესის“ საფუძველზე ყოველთვიური სარჩოს გადახდით ზიანის ანაზღაურების შესახებ და მითითებული გადაწყვეტილებით საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს ნ. ბ-ის სასარგებლოდ დაეკისრა ზიანის ანაზღაურება 2006 წლის 31 ოქტომბრიდან 2007 წლის 1 სექტემბრამდე პერიოდის – 9780 ლარის ოდენობით. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 12 ნოემბრის განჩინებით დაუშვებლად იქნა ცნობილი საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროსა და ნ. ბ-ის საკასაციო საჩივრები და უცვლელად დარჩა სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება. შესაბამისად, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 264-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილება შევიდა კანონიერ ძალაში.

2014 წლის 29 მაისს ნ. ბ-მა განცხადებით მიმართა სააპელაციო სასამართლოს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილების განმარტების მოთხოვნით. კერძოდ, განმცხადებელმა მოითხოვა მისთვის ასანაზღაურებელი ყოველთვიურად გასაცემი სარჩოს ოდენობასთან დაკავშირებით გადაწყვეტილების განმარტება, რამდენადაც გადაწყვეტილებაში მითითებული იყო მხოლოდ 2006 წლის 31 ოქტომბრიდან 2007 წლის 1 სექტემბრამდე სრული პერიოდისათვის გასაცემი თანხის ოდენობა. განმცხადებელი გადაწყვეტილების განმარტებას ითხოვდა იმ მიზნით, რომ საქართველოს მთავრობის 2013 წლის 1 მარტის №45 დადგენილებით დამტკიცებული „შრომითი მოვალეობის შესრულებისას დასაქმებულის ჯანმრთელობისათვის ვნების შედეგად მიყენებული ზიანის ანაზღაურების დახმარების დანიშვნისა და გაცემის წესით“ გათვალისწინებული დახმარების მისაღებად მან მიმართა სოციალური მომსახურების სააგენტოს. დახმარების გასაცემად მითითებული წესის მოთხოვნის შესაბამისად, აუცილებელი იყო ყოველთვიურად ასანაზღაურებელი თანხის ოდენობის დადგენა, რამდენადაც იმ პირებისათვის, რომლებსაც სამოქალაქო ავიაციის სისტემაში მუშაობისას დაუდგინდათ პროფესიული დაავადება და დანიშნული სარჩოს მიღება შეწყვეტილი ჰქონდათ 2007 წლის 1 სექტემბრი-

დან, გასაცემი დახმარება განისაზღვრებოდა სასამართლო გადაწყვეტილებით დადგენილი სარჩოს ოდენობის შესაბამისად.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებას, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილება საჭიროებდა განმარტებას ყოველთვიურად გასაცემი სარჩოს ოდენობასთან დაკავშირებით, რამდენადაც გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი შეიცავდა ზოგად მითითებას ასანაზღაურებელი სარჩოს – 9780 ლარის შესახებ, თუმცა ყოველთვიურად გასაცემელის ოდენობა არ იყო დაკონკრეტებული.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს საოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, გადაწყვეტილების გამოტან სასამართლოს უფლება აქვს მხარეთა ან აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას გადაწყვეტილების განმარტებაზე უარის თქმის შესახებ, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ იყო დასაბუთებული გადაწყვეტილების აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოებები.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს მთავრობის 2013 წლის 1 მარტის №45 დადგენილებით დამტკიცებული „შრომითი მოვალეობის შესრულებისას დასაქმებულის ჯანმრთელობისათვის ვნების შედეგად მიყენებული ზიანის ანაზღაურების დახმარების დანიშვნისა და გაცემის წესით“ გათვალისწინებულ იქნა შრომითი მოვალეობის შესრულებისას დასაქმებულის ჯანმრთელობისათვის ვნების მიყენების შედეგად ზიანის ანაზღაურების მიზნით პირის ფულადი სოციალური დახმარებით უზრუნველყოფა. აღნიშნული წესის მე-5 მუხლის 2¹ ნაწილის შესაბამისად, დახმარება შესაძლოა დაენიშნოს საქართველოს მოქალაქეს, რომელსაც სამოქალაქო ავიაციის სისტემაში მუშაობისას დადგენილი აქვს პროფესიული დაავადება ან შრომითი მოვალეობის შესრულებისას დამსაქმებლის ბრალეულობით მის ჯანმრთელობას მიადგა ზიანი და კანონით დადგენილი წესით დანიშნული სარჩოს მიღება შეუწყდა 2007 წლის 17 აგვისტოდან და 1 სექტემბრიდან (საქართველოს ტრანსპორტისა და კომუნიკაციების სამინისტროს სამოქალაქო ავიაციის

ადმინისტრაციის ლიკვიდაციის მომენტიდან) „შრომითი მოვალეობის შესრულებისას მუშაკის ჯანმრთელობისათვის მიყენებული ზიანის ანაზღაურების წესის შესახებ“ საქართველოს მთავრობის 2007 წლის 24 მარტის №53 დადგენილებით, მათ შორის, სასამართლოს მიერ ამავე დადგენილებიდან გამომდინარე მიღებული გადაწყვეტილებების საფუძველზე. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის „ვ“ პუნქტის თანახმად, თუ მე-5 მუხლის 2¹ პუნქტით განსაზღვრულ პირთათვის სასამართლო გადაწყვეტილებით ვერ დგინდება ყოველთვიური გასაცემლის ოდენობა, დახმარების ოდენობა განისაზღვრება საქართველოს ტრანსპორტისა და კომუნიკაციების სამინისტროს სამოქალაქო ავიაციის ადმინისტრაციის სალიკვიდაციო მასალებში დაცული დოკუმენტაციით/ცნობით ყოველთვიური გასაცემლის შესახებ.

ამდენად, მთავრობის დადგენილებით გათვალისწინებული დახმარების ოდენობის განსაზღვრა უკავშირდება სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ყოველთვიური სარჩოს ოდენობის დადგენის ფაქტს. იმ ვითარებაში, როდესაც სასამართლომ ნ. ბ-ის მიმართ განიხილა ყოველთვიური სარჩოს გადახდით ზიანის ანაზღაურების საკითხი და სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით მას მიენიჭა გასული პერიოდის – 2006 წლის 31 ოქტომბრიდან 2007 წლის 1 სექტემბრამდე დროისათვის სარჩოს მიღების უფლება, შესაბამისად, სასამართლო გადაწყვეტილებით განისაზღვრა ასანაზღაურებელი თანხის ოდენობა, სასამართლო უფლებამოსილია განმარტოს მის მიერ მიღებული გადაწყვეტილება და მიუთითოს, თუ რას შეადგენდა ასანაზღაურებელი თანხიდან ყოველთვიურად გასაცემი თანხის ოდენობა.

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ აღნიშნული არ სცილდება გადაწყვეტილების განმარტების ფარგლებს და არ გამოიწვევს გადაწყვეტილების შინაარსის შეცვლას, რამდენადაც ნ. ბ-ის სასარჩელო მოთხოვნა, რაც ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილებით, უკავშირდებოდა სწორედ ყოველთვიური სარჩოს დანიშვნით ზიანის ანაზღაურებას. კერძოდ, ნ. ბ-ის სასარჩელო მოთხოვნას წარმოადგენდა საქართველოს პრეზიდენტის 1999 წლის 9 თებერვლის №48 ბრძანებულებით დამტკიცებული „შრომითი მოვალეობის შესრულებისას მუშაკის ჯანმრთელობისათვის ვნების მიყენების შედეგად ზიანის ანაზღაურების წესის“ საფუძველზე ზიანის ანაზღაურება ყოველთვიურად სარჩოს – 978 ლარის გადახდით, სარჩელის წარდგენის დღიდან – 2006 წლის 31 ოქ-

ტომბრიდან უვადოდ.

სასამართლომ იმის გამო, რომ დავის განხილვის დროისათვის მოქმედი კანონმდებლობა ითვალისწინებდა სარჩოს გადახდას მხოლოდ დამქირავებელი დაწესებულების ლიკვიდაციის პროცესის დასრულებამდე პერიოდისათვის, სასამართლომ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში მიუთითა სრულად ასანაზღაურებელი თანხა.

შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლომ გადაწყვეტილების აღსრულებისა და სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით დადგენილი უფლების რეალიზაციის ხელშეწყობის მიზნით, უნდა განმარტოს გადაწყვეტილება და მიუთითოს გადაწყვეტილებით დადგენილი ასანაზღაურებელი თანხიდან, რას შეადგენდა ყოველთვიურად გასაცემი სარჩოს ოდენობა.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე, 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ნ. ბ-ის კერძო საჩივარი დაკმაყოფილდეს ნაწილობრივ;
2. გაუქმდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 27 ივნისის განჩინება და ნ. ბ-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2009 წლის 23 ივნისის გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ ხელახლა განსახილველად დაუბრუნდეს იმავე სასამართლოს;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**გადანყვეტილების განმარტება შინაარსის
შეუცვლელად**

განჩინება

№ბს-514-501(კს-14)

9 დეკემბერი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: **ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
მ. ვაჩაძე**

დავის საგანი: გადანყვეტილების განმარტება

აღწერილობითი ნაწილი:

2012 წლის 31 დეკემბერს ლ. ს-ამ სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხის – საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს მიმართ. მოსარჩელემ მისი თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 6 დეკემბრის №399-კ ბრძანების ბათილად ცნობა, საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტში ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობრივ პოზიციაზე აღდგენა და მოსარჩელის სასარგებლოდ იძულებითი განაცდური ხელფასის სამსახურში აღდგენამდე თვეში 1600 ლარის მოპასუხისათვის დაკისრება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 26 თებერვლის გადანყვეტილებით ლ. ს-ას სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. აღნიშნული გადანყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ლ. ს-ამ, რომელმაც გასაჩივრებული გადანყვეტილების გაუქმება და ახალი გადანყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადანყვეტილებით ლ. ს-ას სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა. გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 26 თებერვლის გადანყვეტილება და მიღებულ იქნა

ახალი გადაწყვეტილება. ლ. ს-ას სარჩელი დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 6 დეკემბრის №399-კ ბრძანება ლ. ს-ას თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ. აღდგენილ იქნა ლ. ს-ა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტში ... სამმართველოს ... თანამდებობაზე, საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ლ. ს-ას სასარგებლოდ დაეკისრა იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელო, არა უმეტეს სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტრომ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 მარტის განჩინებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციული საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილება.

საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტრომ 2014 წლის 25 აპრილს შუამდგომლობით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას, რომლითაც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების განმარტება მოითხოვა შემდეგ გარემოებათა გამო:

განმცხადებელმა აღნიშნა, რომ გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ შუამდგომლობის წარმოდგენა განპირობებულია იმით, რომ სადავო აქტის (მინისტრის 2012 წლის 6 დეკემბრის №399-კ ბრძანება ლ. ს-ას თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ) გამოცემის შემდეგ სამინისტროს ... დეპარტამენტმა და მასში შემავალმა ... სამმართველომ ორჯერ განიცადა რეორგანიზაცია. აღნიშნული რეორგანიზაციის შედეგად ნაწილობრივ

შეიცვალა, როგორც სამმართველოს დასახელება, ასევე მისი ფუნქციები, ამოცანები და საშტატო ნუსხა. ამასთან, სამმართველოში შეიქმნა სამი განყოფილება და სამმართველოს მუშაკთა რაოდენობა ჯერ შემცირდა 9 საშტატო ერთეულამდე, შემდეგ კი გაიზარდა 33 ერთეულამდე. ამასთან, აღნიშნული გადაწყვეტილების აღსრულების პროცესში განმცხადებლის მოსაზრებით ბუნდოვნებას ქმნის ის, რომ ლ. ს-ას სამსახურიდან გათავისუფლების შემდეგ, რეორგანიზაციის შედეგად, ხსენებული სამმართველოს უფროსის ვაკანტურ თანამდებობაზე, კანონის თანახმად, გამოცხადდა კონკურსი და კონკურსში გამარჯვებული პირი დაინიშნა აღნიშნულ თანამდებობაზე. ამასთან, იგივე პიროვნება, სამინისტროში განხორციელებული შემდგომი რეორგანიზაციის დროს, გადაყვანილ იქნა სხვა თანამდებობაზე, ხოლო მის ადგილას (... სამმართველოს უფროსად), მოქმედი კანონმდებლობის თანახმად, დანიშნულია სხვა პირი. მართალია, „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 97-ე მუხლის პირველი ნაწილით დასაშვებია მოხელის გათავისუფლება სამსახურიდან არაკანონიერად გათავისუფლებული მოხელის სამსახურში აღდგენისას, მაგრამ, ამ შემთხვევაში, ბუნდოვნებას ქმნის ის გარემოება, რომ სამსახურიდან შესაძლო გასათავისუფლებელი პირი (რომლის ადგილზეც საჯაროდ დედ უნდა დაინიშნოს უკანონოდ გათავისუფლებული პირი) მოცემულ ვაკანსიაზე დაინიშნა კონკურსის წესით. პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანის შემდეგ, სააპელაციო სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანის მომენტამდე სამინისტროში განხორციელდა რეორგანიზაცია და სამმართველოს, რომლის უფროსის თანამდებობაზე სააპელაციო სასამართლომ აღადგინა ლ. ს-ა, უკვე ნაწილობრივ შეცვლილი ჰქონდა სახელი და ეწოდებოდა არა „... სამმართველო“, როგორც ეს მითითებულია სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში, არამედ – „... სამმართველო“. ამასთან, სამმართველოს შეიცვალა ფუნქციებიც. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების მიხედვით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ლ. ს-ას სასარგებლოდ დაეკისრა იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელოს გადახდა არაუმეტეს სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით. სამინისტროსთვის ასევე გაურკვეველი იყო, თუ კონკრეტულად რა პერიოდის (რამდენი თვის) შრომითი გასამრჯელო უნდა ანაზღაურებოდა ლ. ს-ას.

ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტრომ „სააღსრულებო წარმოებათა შესახებ“ საქართველოს კანონის 27-ე მუხლისა და სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების განმარტება მოითხოვა, კერძოდ: როგორ უნდა განხორციელდეს ლ. ს-ას აღდგენა იმ საჯარო თანამდებობაზე (... დეპარტამენტის ... სამმართველოს უფროსი), რომლიდანაც იგი გათავისუფლდა 2012 წლის 6 დეკემბერს, მაშინ როდესაც სამინისტროში განხორციელებული 2 რეორგანიზაციის შედეგად გაუქმდა საჯარო თანამდებობა, შექმნილია ახალი საჯარო თანამდებობა (... სამმართველოს უფროსი) და ამ საჯარო თანამდებობაზე კანონმდებლობით გათვალისწინებული საჯარო კონკურსის წესით შერჩეული და დანიშნულია სხვა საჯარო მოხელე; რა პერიოდის (რამდენი თვის) შრომითი გასამრჯელო უნდა აუნაზღაურდეს ლ. ს-ას.

ლ. ს-ამ 2014 წლის 21 მაისს განცხადებით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას, რომლითაც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების აღსრულების საკითხის გადაწყვეტა, 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში ცვლილების განხორციელება და ცვლილებების განხორციელების შემდეგ სააღსრულებო ფურცლის გაცემა მოითხოვა.

განმცხადებელმა აღნიშნა, რომ საკასაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 მარტის განჩინებით ძალაში დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილება ლ. ს-ას სარჩელის დაკმაყოფილების შესახებ, რომლითაც იგი აღდგენილ იქნა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტის ... სამმართველოს (უფლებამონაცვლე სამმართველოა ... სამმართველო) უფროსის თანამდებობაზე. საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრს 2012 წლის 3 დეკემბერს მიღებული ჰქონდა №153 ბრძანება იმ დეპარტამენტის დებულების (... დეპარტამენტი) დამტკიცების შესახებ, რომელი დეპარტამენტის სამმართველოს (... სამმართველო) ხელ-

მძღვანელის თანამდებობიდანაც მოხდა ლ. ს-ას გათავისუფლება. ცვლილებების შეტანის შესახებ ამავე აქტში, მე-5 მუხლის მე-4 პუნქტში ჩამოყალიბებული იყო სამმართველოს ფუნქციები და ამოცანები. 2014 წლის 3 თებერვალს საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრმა მიიღო №382 ბრძანება დეპარტამენტის ახალი დებულების დამტკიცების შესახებ. მინისტრის ეს ბრძანება ეფუძნება საქართველოს მთავრობის 2013 წლის 21 თებერვლის №39 და 2014 წლის 27 იანვრის №114 დადგენილებებს, უპირატესად კი №39 დადგენილებას, რომელმაც მისი მიღების დროისათვის ცვლილება შეიტანა სამინისტროს დებულებაში და ... სამმართველოს შეუცვალა სახელწოდება ... სამმართველოს სახელწოდებით. შესაბამისად მინისტრის ბრძანება ახალი დებულების დამტკიცების შესახებ ... სამმართველოს მოიხსენიებს ... სამმართველოდ და მე-5 მუხლის მე-7 პუნქტი ადგენს სამმართველოს ფუნქციებსა და ამოცანებს. ... სამმართველო ასრულებს ყველა იმ ფუნქციას, რასაც მოსარჩელის გათავისუფლების მომენტისათვის 2012 წლის 3 დეკემბერს ასრულებდა ... სამმართველო, რის გამოც უნდა მივიჩნიოთ, რომ რეალურად მხოლოდ სამმართველოს სახელწოდებაში განხორციელდა ცვლილება, თუმცა სამმართველოს ფუნქციები და ამოცანები დარჩა იგივე, რის გამოც განმცხადებლის მოსაზრებით მოსარჩელის აღდგენა უნდა მოხდეს ... სამმართველოს უფროსის პოზიციაზე იმის მიუხედავად კონკურსის წესით არის თუ არა შერჩეული.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 ივლისის განჩინებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს განცხადება გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ. განემარტა განმცხადებელს, რომ ლ. ს-ას უნდა აუნაზღაურდეს იძულებითი განაცდური შრომითი გასამრჯელო 3 (სამი) თვის ოდენობით; ლ. ს-ას განცხადება გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილებაზე აღსრულების საკითხის გადაწყვეტის შესახებ, დაკმაყოფილდა; ლ. ს-ა აღდგენილ იქნა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

სააპელაციო სასამართლომ საქმის მასალებით დადასტურებულად მიიჩნია, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 3 მაისის №115-კ ბრძანებით ლ. ს-ა დაინიშნა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტის ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე. საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 6 დეკემბრის №399-კ ბრძანებით ლ. ს-ა გათავისუფლდა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტის ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობიდან 2012 წლის 6 დეკემბრიდან. 2012 წლის 31 დეკემბერს, ლ. ს-ამ სარჩელი აღძრა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში მოპასუხე საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს მიმართ და მოითხოვა მისი თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 6 დეკემბრის №399-კ ბრძანების ბათილად ცნობა; საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტში ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობრივ პოზიციაზე აღდგენა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილებით ლ. ს-ას სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა. გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 26 თებერვლის გადაწყვეტილება და მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; ლ. ს-ას სარჩელი დაკმაყოფილდა. ბათილად იქნა ცნობილი საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 6 დეკემბრის №399-კ ბრძანება ლ. ს-ას თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ. აღდგენილი იქნა ლ. ს-ა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტში ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე. საქართველოს ოკუ-

პირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ლ. ს-ას სასარგებლოდ დაეკისრა იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელო, არაუმეტეს სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით. აღნიშნული გადაწყვეტილება კანონიერ ძალაში არის შესული.

სააპელაციო პალატამ საქმის მასალებით დადასტურებულად მიიჩნია, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2013 წლის 1 აპრილის №71 ბრძანებით ცვლილება განხორციელდა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2012 წლის 3 დეკემბრის №153 ბრძანებაში, და საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტის სტრუქტურული ერთეული ... სამმართველო შეიცვალა, ... სამმართველოთი. საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2013 წლის 1 აპრილის №71 ბრძანებით და საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა მინისტრის 2014 წლის 3 თებერვლის №382 ბრძანებით განისაზღვრა ... სამმართველოს ფუნქციები და ამოცანები.

სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ საჯარო დაწესებულების რეორგანიზაცია არის სამსახურის შიდა სტრუქტურული ან/და ფუნქციონალური გარდაქმნა, რასაც შეიძლება სდევდეს დაწესებულების მთლიანი ან მისი სტრუქტურული ქვედანაყოფის სტატუსის, დაქვემდებარების ან/და ფუნქციონალური დატვირთვის ცვლილება. სწორედ ამ სახის რეორგანიზაცია, მიუხედავად იმისა, მოჰყვება თუ არა მას შტატის რაოდენობრივად შემცირება, შეიძლება ქმნიდეს მოხელის სამსახურში აღდგენაზე უარის თქმის საფუძველს. პალატამ მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ მომხდარა დაწესებულების სტრუქტურული ერთეულის სტატუსის შეცვლა (ახალი სტრუქტურული ერთეულის ჩამოყალიბება), აღნიშნული რეორგანიზაციებით განხორციელდა მხოლოდ ... სამმართველოს დასახელების შეცვლა, ... სამმართველოთი, რადგან რეორგანიზაციის შემდეგ სტრუქტურულ ერთეულს სხვა დატვირთვა და ფუნქციები არ დამატებია.

სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ როგორც მოსარჩელე, ისე მოწინააღმდეგე მხარე ითხოვს, კანონიერ ძალაში შესული

გადანყვეტილების აღსრულების და საბოლოოდ, მართლმსაჯულების განხორციელების მიზნით, სააპელაციო სასამართლოსგან იმ საკითხის გადანყვეტას (სხვადასხვა ინსტიტუტების (გადანყვეტილების განმარტება და გადანყვეტილების აღსრულების წესის გადანყვეტა) მითითების გზით). სწორედ სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადანყვეტილების აღსრულების მიზნით სასამართლომ უნდა გადანყვიტოს საკითხი. პალატამ განმარტა, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის გამოყენების შესაძლებლობა იქმნება მაშინ, როცა კანონიერ ძალაში შესული გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია და სრულყოფილად არ ასახავს სამოტივაციო ნაწილის დასკვნებს. აღნიშნული ნორმა მიმართულია იმ სამართლებრივი მიზნისაკენ, რომ კანონიერ ძალაში შესული გადანყვეტილების აღსრულებას არ შეექმნას წინააღმდეგობა, ანუ მოხდეს მისი აღსრულება. ამასთან, ასეთი განმარტებით არ შეიძლება შეიცვალოს გადანყვეტილების აზრი და შინაარსი. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადანყვეტილებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ლ. ს-ას სასარგებლოდ დაეკისრა იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელო, არაუმეტეს სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით.

პალატამ განმარტა, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 112-ე მუხლის შესაბამისად, სამსახურიდან უკანონოდ გათავისუფლებული მოხელე უფლებამოსილია მოითხოვოს გათავისუფლების უკანონოდ ცნობა, გათავისუფლების საფუძვლის შეცვლა და თანამდებობრივი სარგოს იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელო მოსამსახურეს მიეცემა არა უმეტეს 3 თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით. იმ პირობებში, როდესაც სასამართლომ ბათილად ცნო სადავო აქტი და მიიღო გადანყვეტილება ლ. ს-ას სამსახურში აღდგენაზე, საფუძვლიანი იყო მისი მოთხოვნა იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების შესახებ და შესაბამისად საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ლ. ს-ას სასარგებლოდ დაეკისრა იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელო, არაუმეტეს სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით. ამდენად პალატამ მიიჩნია, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა სა-

მინისტროს განცხადება გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე დაკმაყოფილდა; განემარტა განმცხადებელს, რომ ლ. ს-ას უნდა აუნაზღაურდეს იძულებითი განაცდური შრომითი გასამრჯელო 3 (სამი) თვის ოდენობით. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატამ მიიჩნია, რომ სახეზეა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლით გათვალისწინებული საფუძვლები, კერძოდ, სასამართლოს განმარტების თაობაზე მომართა მხარემ, ამასთან მოთხოვნილ ნაწილში გადაწყვეტილება არ არის აღსრულებული, ასევე არ არის გასული ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება შეიძლება აღსრულდეს. პალატამ მიიჩნია, რომ მითითებული გარემოებების გამო, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, დაკმაყოფილდა განმცხადებლების შუამდგომლობა გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 ივლისის განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტრომ.

კერძო საჩივრის ავტორმა აღნიშნა, რომ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 მარტის განჩინებით უცვლელად დარჩა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილება. აღნიშნული გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლის შემდეგ, დადგა საკითხი მომხდარიყო გადაწყვეტილების აღსრულება. აღსრულების პროცესში წარმოიშვა საჭიროება, რომ სასამართლოს მიერ მომხდარიყო გადაწყვეტილების განმარტება. პირველი საკითხი, რაც ბუნდოვნებას წარმოადგენდა იყო, თუ რა პერიოდის (რამდენი თვის) შრომითი გასამრჯელო უნდა ანაზღაურებოდა ლ. ს-ას, რადგან არ იყო დაკონკრეტებული გასაცემლის ზუსტი ოდენობა. კერძო საჩივრის ავტორი ასევე აღნიშნავს, რომ მათთვის განმარტებას საჭიროებს, როგორ უნდა განხორციელებულიყო კონკრეტული საჯარო მოსამსახურის აღდგენა იმ საჯარო თანამდებობაზე, რომელზეც აღსადგენი პირის გათავისუფლების შემდეგ, განხორციელებული 2 რეორგანიზაციის შედეგად გაუქმდა ეს საჯარო თანამდებობა და შეიქმნა ახალი საჯარო თანამდებობა, რომელზეც კანონმდებლობით გათვალისწინებული კონკურსის წესით შერჩეული და დანიშნულია სხვა საჯარო მოხელე. ამასთან, ლ. ს-ას თანამდებობიდან გათავისუფლების შემდეგ სამინისტროს ... დეპარტამენტმა და მასში შემაჯალმა ... სამმართვე-

ლომ ორჯერ განიცადა რეორგანიზაცია. აღნიშნული რეორგანიზაციის შედეგად ნაწილობრივ შეიცვალა როგორც სამმართველოს დასახელება, ასევე მისი ფუნქციები, ამოცანები და საშტატო ნუსხა. საქართველოს მთავრობის 2008 წლის 22 თებერვლის №34 დადგენილებით დამტკიცებული „საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს დებულების“, მასში შეტანილი ცვლილებებისა და მათ საფუძველზე მინისტრის შესაბამისი ბრძანებებით დამტკიცებული – საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... დეპარტამენტის დებულებებიდან ირკვევა, რომ (გარდა სამმართველოს დასახელების ნაწილობრივი ცვლილებისა, რაც სამმართველოს ფუნქციების ნაწილობრივი შეცვლით არის განპირობებული) სამმართველოში შეიქმნა სამი განყოფილება და სამმართველოს მუშაკთა რაოდენობა ჯერ შემცირდა 9 საშტატო ერთეულამდე, შემდეგ კი გაიზარდა 33 ერთეულამდე. პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანის შემდეგ, სააპელაციო სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანის მომენტამდე სამინისტროში განხორციელდა რეორგანიზაცია და სამმართველოს, რომლის უფროსის თანამდებობაზე სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოხდა ლ. ს-ას აღდგენა, უკვე ნაწილობრივ შეცვლილი ჰქონდა სახელი და მას ეწოდებოდა არა „... სამმართველო“, როგორც ეს მითითებულია სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში, არამედ – „... სამმართველო“. ამასთან, სამმართველოს შეეცვალა ფუნქციებიც.

ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით სამინისტრო ითხოვდა განმარტებას ორ საკითხთან დაკავშირებით: 1. როგორ უნდა განხორციელებულიყო ლ. ს-ას აღდგენა იმ საჯარო თანამდებობაზე (... დეპარტამენტის ... სამმართველოს უფროსი) რომლიდანაც იგი გათავისუფლდა 2012 წლის 6 დეკემბერს, მაშინ როდესაც სამინისტროში განხორციელებული 2 რეორგანიზაციის შედეგად გაუქმდა საჯარო თანამდებობა და შეიქმნა ახალი საჯარო თანამდებობა (... სამმართველოს უფროსი) და ამ საჯარო თანამდებობაზე კანონმდებლობით გათვალისწინებული საჯარო კონკურსის წესით შერჩეული და დანიშნულია სხვა საჯარო მოხელე. 2. რა პერიოდის (რამდენი თვის) შრომითი გასამრჯელო უნდა აუნაზღაურდეს ლ. ს-ას. კერძო საჩივრის ავტორი აღნიშნავს, რომ იძულებითი განაცდურის ანაზღაურებასთან დაკავშირებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 15 ივლისის განჩინებით მომხდარი განმარტე-

ბის საფუძველზე, მათი ინტერესი სრულად დაკმაყოფილდა და არანაირი ბუნდოვანება აღსრულების საკითხის ამ ნაწილში აღარ არსებობს. კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით ლ. ს-ას სამუშაოზე აღდგენასთან დაკავშირებით სასამართლოს მიერ არ მომხდარა სათანადო განმარტება და არსებული ბუნდოვანება არ არის აღმოფხვრილი, რადგან სასამართლოს არ უმსჯელია, როგორ უნდა მოხდეს პირის აღდგენა იმ საჯარო თანამდებობაზე, რომელიც ფაქტიურად აღარ არსებობს – იმის გათვალისწინებით, რომ მონაცვლე საჯარო თანამდებობაზე უკვე დანიშნულია სხვა პირი კონკურსის წესით. ლ. ს-ას აღდგენა დაკავშირებული იქნება განჩინებაში მითითებული თანამდებობიდან სხვა პირის გათავისუფლებასთან. სწორედ ამ სამართალურთიერთობის თაობაზეა საჭირო სრულფასოვანი განმარტების არსებობა, რომ აღსრულების განხორციელების პროცესში დაცული იყოს კანონიერი და სამართლიანი ბალანსი კონკრეტულ პირთა ინტერესებს შორის, რაც შესაძლებლობას მისცემს არ დაუშვან სამართლებრივი ხასიათის შეცდომები.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო პალატა საქმის მასალების გაცნობის, კერძო საჩივრის საფუძვლიანობისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერების შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს კერძო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 ივლისის განჩინება შემდეგ გარემოებათა გამო:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 ივლისის განჩინებით საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს განცხადება გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტების თაობაზე დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; განემარტა განმცხადებელს, რომ ლ. ს-ას უნდა აუნაზღაურდეს იძულებითი განაცდური შრომითი გასამრჯელო 3 (სამი) თვის ოდენობით; ლ. ს-ას განცხადება გადანყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადანყვეტილებაზე აღსრულების საკითხის გადანყვეტის შესახებ, დაკმაყოფილდა; ლ. ს-ა აღდგენილ იქნა საქართველოს ოკუპირებული

ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე.

საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტრო კერძო საჩივრით ითხოვს იმის გარკვევას, თუ, როგორ უნდა მოხდეს აღსადგენი პირის აღდგენა იმ საჯარო თანამდებობაზე, რომელიც ფაქტიურად აღარ არსებობს – იმის გათვალისწინებით, რომ მონაცვლე საჯარო თანამდებობაზე უკვე დანიშნულია სხვა პირი კონკურსის წესით. კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით აღნიშნული საკითხი სასამართლოს სათანადოდ არ განუმარტავს და გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ განჩინების გამოტანამდე არსებული ბუნდოვანება არ აღმოფხვრილა.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს უფლება აქვს, მხარეთა ან სასამართლო აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია. განცხადების შეტანა გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ დასაშვებია, თუ გადაწყვეტილება ჯერ არ არის აღსრულებული და თუ არ გასულა ვადა, რომლის განმავლობაშიც გადაწყვეტილება შეიძლება აღსრულდეს. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან გამომდინარე, გადაწყვეტილების (განჩინების) განმარტება დაიშვება მხოლოდ გადაწყვეტილების (განჩინების) აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით, ამასთან, გადაწყვეტილების (განჩინების) სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად და იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების (განჩინების) სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია. გადაწყვეტილების განმარტება მისი ნაკლოვანების აღმოფხვრის ერთ-ერთი საშუალებაა. გადაწყვეტილება იმ შემთხვევაში განიმარტება, როდესაც მისი შინაარსი არის ბუნდოვანი, გაურკვეველი ან წინააღმდეგობრივი. გაურკვეველობა უნდა ეხებოდეს სასამართლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილს. სამოქალაქო საპროცესო კოდექ-

სის 262-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, გადაწყვეტილების განმარტების წინაპირობა გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვნებაა. გადაწყვეტილების გამომტანი სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების განმარტების მიცემაში პრიორიტეტულია არა მხარის სურვილი, მოისმინოს მიღებული გადაწყვეტილების დამატებითი არგუმენტები, არამედ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსის ბუნდოვნება. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში არსებული ბუნდოვნება ამავე სასამართლოს 2014 წლის 15 ივლისის განჩინებით აღმოფხვრილია და იგი არ საჭიროებს დამატებით განმარტებას, მისი დასაბუთება მოცემულია ამავე განჩინების სამოტივაციო ნაწილში, ხოლო სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი სავსებით ცხადია. შესაბამისად, საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინებით სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლით გათვალისწინებულ ფარგლებში და წესით განმარტებულ იქნა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი. ვინაიდან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლი იძლევა გადაწყვეტილების განმარტების შესაძლებლობას მისი შინაარსის შეუცვლელად, სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, გადაწყვეტილების განმარტების მოტივით, თუნდაც ნაწილობრივ შეცვალოს იგი ან შეეხოს ისეთ საკითხს, რომელიც არ იყო მისი მსჯელობის საგანი.

საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 ივლისის განჩინებით ლ. ს-ას განცხადება გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილებაზე აღსრულების საკითხის გადაწყვეტის შესახებ, დაკმაყოფილდა; ლ. ს-ა აღდგენილ იქნა საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს ... სამმართველოს უფროსის თანამდებობაზე. ამდენად, კერძო საჩივრის ავტორის მომართვა იმის შესახებ, თუ, როგორ უნდა განხორციელდეს კონკრეტული საჯარო მოსამსახურის აღდგენა იმ საჯარო თანამდებობაზე, რომელიც სამინისტროში განხორციელებული 2 რეორგანიზაციის შემდეგ გაუქმდა, ამასთან, დღეისათვის შექმნილ ახალ საჯარო თანამდებობაზე კანონმდებლობით გათ-

ვალისწინებული საჯარო კონკურსის წესით შერჩეული და და-
ნიშნულია სხვა საჯარო მოხელე, საკასაციო პალატის აზრით
სცილდება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის
262-ე მუხლით გათვალისწინებული გადაწყვეტილების განმარ-
ტების ფარგლებს და არ არსებობს სააპელაციო სასამართლოს
2013 წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების განმარტების გზით მისი
გარკვევის შესაძლებლობა. მით უფრო იმ პირობებში, როდესაც
გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში არსებული ბუნდო-
ვანება აღმოფხვრილია თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
2014 წლის 15 ივლისის განჩინებით, გადაწყვეტილების ყველა ნა-
წილი გასაგებადაა ჩამოყალიბებული და აღარ შეიცავს ურთიერ-
თგამომრიცხავ ან შეუსაბამო დებულებებს, ხოლო გადაწყვეტი-
ლების განმარტების ფორმით გადაწყვეტილების შეცვლა ან ახა-
ლი გადაწყვეტილების მიღება დაუშვებელია.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო პალატას მი-
აჩნია, რომ საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან
იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლ-
ვილთა სამინისტროს კერძო საჩივარი თბილისის სააპელაციო
სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის
15 ივლისის განჩინების გაუქმების და ამავე სასამართლოს 2013
წლის 10 მაისის გადაწყვეტილების დამატებითი განმარტების
მიზნით საქმის სააპელაციო სასამართლოსათვის დაბრუნების
თაობაზე უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმი-
ნისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნა-
წილით, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე, 419-420-ე
მუხლებით, 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიებიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა, განსახლებისა და ლტოლვილთა სამინისტროს კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 ივლისის განჩინება;
4. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ბაღაწყვეტილების განმარტების წინაპირობები

ბანჩინება

№ბს-683-675(2კ-15)

18 მარტი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ვ. როინიშვილი

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად, ზეპირი მოსმენის გარეშე განიხილა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოსა და მ. მ-ის განცხადებები საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ.

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 23 მაისს მ. მ-ემ სასარჩელო განცხადებით მიმართა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს, მოპასუხის – აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს მიმართ.

მოსარჩელემ აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს უფროსის 2014 წლის 23 აპრილის №01-05/09 ბრძანების, 2014 წლის 13 მაისის №01-06/17 ბრძანების ბათილად ცნობა, სამსახურში აღდგენა და მოპასუხისთვის სამი თვის განაცდური ხელფასის ანაზღაურების დაკისრება მოითხოვა. ამასთან, მოსარჩელემ აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს უფროსის 2014 წლის 13 მაისის №01-06/17 ბრძანების მოქმედების შეჩერების თაობაზე იშუამდგომლა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 23 მაისის განჩინებით მ. მ-ის შუამდგომლობა გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის – აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს უფროსის 2014 წლის 13 მაისის №01-06/17 ბრძანების მოქმედების შეჩერების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

2014 წლის 10 ივნისს მ. მ-ემ შუამდგომლობით მიმართა სასამართლოს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის საფუძველზე საქმეში მესამე პირად აჭა-

რის ა/რ მთავრობის ჩაბმისა და სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების სახით საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 198-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, მოცემული დავის დასრულებამდე აჭარის ა/რ მთავრობისათვის მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს რეორგანიზაციის დროს ამავე ორგანოს ადმინისტრაციული სამსახურის საქმისწარმოების და საკადრო რესურსების მართვის განყოფილების უფროსის თანამდებობრივი პოზიციის გაუქმების აკრძალვის მოთხოვნით.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 11 ივნისის განჩინებით მ. მ-ის შუამდგომლობა საქმეში მესამე პირად აჭარის ა/რ მთავრობის ჩაბმის და სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 11 ივნისის განჩინების გაუქმების მოთხოვნით საჩივარი და კერძო საჩივარი წარადგინა მ. მ-ემ, რომელმაც აღნიშნული განჩინების გაუქმება მოითხოვა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 20 ივნისის განჩინებით მ. მ-ის საჩივარი სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიების გამოყენებაზე უარის თქმის ნაწილში ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 11 ივნისის განჩინების გაუქმების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა და იგი საქმის მასალებთან ერთად ზემდგომ – ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას გადაეგზავნა.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 29 ივლისის განჩინებით მ. მ-ის საჩივარი და კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა და უცვლელად დარჩა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 11 ივნისის განჩინება.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 6 იანვრის სხდომაზე მოსარჩელემ შეამცირა სასარჩელო მოთხოვნა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს უფროსის 2014 წლის 13 მაისის №01-06/17 ბრძანების ბათილად ცნობის ნაწილში.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 23 თებერვლის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე საქმეში მესამე პირებად ჩაებნენ შ. ი-ე, ნ. ჯ-ე და ნ. თ-ა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის განწყვეტილებით მ. მ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს უფროსის 2014 წლის 23

აპრილის №01-05/09 ბრძანება; აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს მ. მ-ის სასარგებლოდ დაეკისრა იძულებით გაცდენილი პერიოდის შრომითი გასამრჯელო არაუმეტეს 3 თვის თანამდებობრივი სარგოს ოდენობით; მ. მ-ის სასარჩელო მოთხოვნა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს ადმინისტრაციული სამსახურის მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე აღდგენის თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის განჩინებით მ. მ-ის შუამდგომლობა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსრულების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში სააპელაციო წესით გაასაჩივრა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველომ, რომელმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება მოითხოვა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მ. მ-ემ, რომელმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება მოითხოვა.

ამასთან, გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევაზე უარის თქმის შესახებ ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა მ. მ-ემ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსრულების თაობაზე მისი შუამდგომლობის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 14 მაისის განჩინებით მ. მ-ის სააპელაციო საჩივარი ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილებაზე, როგორც დაუშვებელი, დარჩა განუხილველი.

2015 წლის 28 მაისს მ. მ-ემ ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოში წარადგინა შეგებებული სააპელაციო საჩივარი.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 15 ივნისის განჩინებით აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს სააპელაციო საჩივარი, მ. მ-ის შეგებებული სააპელაციო და კერძო საჩივრები არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა ბათუმის

საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის გადაწყვეტილება და ამავე სასამართლოს 2015 წლის 13 მარტის განჩინება გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევაზე უარის თქმის შესახებ.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 15 ივნისის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მ. მ-ემ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება მოითხოვა.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 15 ივნისის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველომ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 15 ოქტომბრის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 34-ე მუხლის მე-3 ნაწილის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად წარმოებაში იქნა მიღებული მ. მ-ისა და აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს საკასაციო საჩივრები.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 3 დეკემბრის განჩინებით მ. მ-ისა და აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს საკასაციო საჩივრები მიჩნეულ იქნა დასაშვებად.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილებით მ. მ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა; აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; გაუქმდა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 15 ივნისის განჩინება მ. მ-ის თანამდებობაზე აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის სრულად ანაზღაურებაზე უარის თქმის ნაწილში და ამ ნაწილში მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; მ. მ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა; მ. მ-ე აღდგენილ იქნა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს ადმინისტრაციული სამსახურის მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე; მოპასუხეს – აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს დაევალა მ. მ-ისათვის იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება

სამსახურიდან გათავისუფლების დღიდან სამსახურში აღდგენის დღემდე; უცვლელად დარჩა ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 15 ივნისის განჩინება მ. მ-ის სამსახურიდან გათავისუფლების შესახებ აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს უფროსის 2014 წლის 23 აპრილის №01-05/09 ბრძანების ბათილად ცნობის ნაწილში.

2016 წლის 11 მარტს საკასაციო სასამართლოს განცხადებით მომართა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველომ, რომელმაც საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების განმარტება მოითხოვა.

განმცხადებლის მითითებით, საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით ადმინისტრაციულ ორგანოს დაევალა მ. მ-ის აღდგენა ადმინისტრაციული სამსახურის მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე. ადმინისტრაციულ სამსახურში გათვალისწინებული იყო მთავარი სპეციალისტის სამი შტატი, რომლებზეც კანონის მოთხოვნათა დაცვით დანიშნულნი იყვნენ საქმეში მონაწილე მესამე პირები. აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველომ განხორციელებული რეორგანიზაციის შედეგად, გაუქმდა ადმინისტრაციული სამსახურის საქმის წარმოებისა და საკადრო რესურსების მართვის განყოფილება და შესაბამისად, განყოფილების უფროსის თანამდებობა, რომელზეც მუშაობდა მ. მ-ე. მთავარი სპეციალისტის თანამდებობა არ შექმნილა განყოფილების უფროსის თანამდებობის ხარჯზე. შესაბამისად, მესამე პირები არ დანიშნულან მ. მ-ის მიერ გათავისუფლებამდე დაკავებულ თანამდებობაზე ან/და ანალოგიური ფუნქციების მქონე საშტატო ერთეულზე. აღნიშნული პირები მთავარი სპეციალისტის პოზიციაზე მუშაობდნენ წლების განმავლობაში.

ამდენად, განმცხადებლის მითითებით, მ. მ-ის მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე აღდგენისათვის აუცილებელი იყო ერთ-ერთი თანამშრომლის გათავისუფლება, რაც თავის მხრივ ეწინააღმდეგებოდა საქართველოს კონსტიტუციის მე-2 თავით განმტკიცებულ ადამიანის ძირითად უფლებებსა და თავისუფლებებს.

განმცხადებლის მითითებით, საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არ შეიცავდა მითითებას, რომ მ. მ-ის სამსახურში აღდგენა უნდა მომხდარიყო ახალი შტატის შექმნის გზით, რაც დაკავშირებულია დამატებით ფინანსურ ვალდებულებებთან, კერძოდ, სამმართველოს საშტატო რიცხოვნობა განისაზღვრე-

ბა აჭარის ა/რ ბიუჯეტით და მასში შესაბამისი კორექტირებისა და ფინანსური რესურსის მოძიების გარეშე, საშტატო ერთეულის დამატება შეუძლებელია. ამასთან, აჭარის ა/რ მთავრობის საქვეუნწყებო დანებსებულება – გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველო არაა უფლებამოსილი მიიღოს აღნიშნული გადაწყვეტილება. სამმართველოს საშტატო ერთეულის დამატებისა და ბიუჯეტის კორექტირების ინიციატივა აჭარის ა/რ მთავრობის პრეროგატივაა.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, განმცხადებელმა მიიჩნია, რომ საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებიდან არ იკვეთებოდა რა მექანიზმით უნდა მომხდარიყო მ. მ-ის სამსახურში აღდგენა, რასაც ასევე უკავშირდებოდა იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების შესახებ გადაწყვეტილების აღსრულების საკითხი.

ამდენად, განმცხადებელმა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად, მოითხოვა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 და მე-6 პუნქტების განმარტება.

2016 წლის 17 მარტს საკასაციო სასამართლოს განცხადებით მომართა ასევე მ. მ-ემ, რომელმაც მოითხოვა საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტება, კერძოდ, მოიცავდა თუ არა ანაზღაურებელი განაცდური თანამდებობრივ სარგოსთან ერთად ყოველთვიურად გასაცემ პრემიას; განაცდურის ანაზღაურება უნდა მომხდარიყო მ. მ-ის გათავისუფლებამდე არსებული სახელფასო განაკვეთის, თუ აღსადგენ თანამდებობაზე დაწესებული სახელფასო განაკვეთის შესაბამისად.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო წარმოდგენილი განცხადებების გაცნობის შედეგად მიიჩნევს, რომ აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოსა და მ. მ-ის განცხადებები საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს უფ-

ლება აქვს მხარეთა ან აღმასრულებლის განცხადებით, გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით განმარტოს გადაწყვეტილება სარეზოლუციო ნაწილის შეუცვლელად მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსი ბუნდოვანია.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში არ არის დასაბუთებული გადაწყვეტილების აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოებები, ხოლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი არ არის ბუნდოვანი, იგი ცალსახად შეიცავს მითითებას მ. მ-ის აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოს ადმინისტრაციული სამსახურის მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე აღდგენისა და მისთვის სამსახურიდან გათავისუფლების დღიდან სამსახურში აღდგენის დღემდე იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების შესახებ.

მ. მ-ის სამსახურში აღდგენასთან დაკავშირებით ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ დასმული საკითხები სცილდება გადაწყვეტილების განმარტების ფარგლებს. საკასაციო სასამართლომ 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილებაში მიუთითა, რომ მ. მ-ის გათავისუფლების შესახებ ბრძანება არ იყო გამოცემული „საჯარო სამსახურის შესახებ“ კანონის 97-ე მუხლის პირველი პუნქტის საფუძველზე – რეორგანიზაციისა და შტატების შემცირების გამო. სადავო ბრძანებით მ. მ-ე დაკავებული თანამდებობიდან გათავისუფლდა 2015 წლის 23 აპრილს, დისციპლინური გადაცდომის ჩადენის გამო, ხოლო აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოში რეორგანიზაცია შტატების შემცირებით გამოცხადდა რამდენიმე თვის შემდეგ.

საკასაციო სასამართლომ განმარტა, რომ მ. მ-ის სამსახურიდან გათავისუფლების შესახებ ბრძანების მიღებისას მოპასუხე ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ დარღვეული იყო ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის იმპერატიული დანაწესი, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ მოხელის გათავისუფლებამდე საქმის გარემოებათა ყოველმხრივი და ობიექტური გამოკვლევის თაობაზე.

აღნიშნულის შესაბამისად, საკასაციო სასამართლოს მიერ განიმარტა, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანონის 127-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, სასამართლოს მიერ სამსახურიდან გათავისუფლებაზე ან გადაყვანაზე გაცემული ბრძანების, განკარგულების ან გადაწყვეტილების არაკანონიერად აღიარების შემთხვევაში, მოხელე ექვემდებარება

რება დაუყოვნებლივ აღდგენას, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა იგი უარს ამბობდა აღდგენაზე.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ საქართველოს სა-
მოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-10 მუხლის შესაბამისად,
კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებები
(განჩინებები, დადგენილებები), აგრეთვე თავისი უფლებამო-
სილების განსახორციელებლად სასამართლოს მიერ აღძრული
მოთხოვნები და განკარგულებები სავალდებულოა საქართვე-
ლოს მთელ ტერიტორიაზე ყველა სახელმწიფო, საზოგადოებ-
რივი თუ კერძო სანარმოსათვის, დაწესებულებისათვის, ორგა-
ნიზაციისათვის, თანამდებობის პირისა თუ მოქალაქისათვის და
ისინი უნდა შესრულდეს.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სა-
რეზოლუციო ნაწილი არ შეიცავდა ბუნდოვან დებულებებს, ხო-
ლო ის გარემოება, თუ რა მექანიზმების გამოყენებით უნდა მოხ-
დეს საკასაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების აღსრულება
და მ. მ-ის აღდგენა აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი
რესურსების სამმართველოს ადმინისტრაციული სამსახურის
მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე, მოხდება ეს შესაბა-
მისი პროცედურების დაცვით ახალი სამტაბო ერთეულის დამ-
ყვებით, თუ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს კანო-
ნის 97-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, აღნიშნული ადმი-
ნისტრაციული ორგანოს დისკრეციის სფეროს განეკუთვნება.

რაც შეეხება იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ნაწილ-
ში საქართველოს უზენაესი სასამართლო ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების
აღსრულების საკითხს, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ
ამ ნაწილშიც გადაწყვეტილება არ არის ბუნდოვანი და აღსრუ-
ლების დამაბრკოლებელი გარემოებები სახეზე არ არის. საკა-
საციო სასამართლოს გადაწყვეტილებით ადმინისტრაციულ ორ-
განოს დაევალია მ. მ-ისათვის იძულებითი განაცდურის ანაზღა-
ურება სამსახურიდან გათავისუფლების დღიდან სამსახურში
აღდგენის დღემდე.

„საჯარო სამსახურის შესახებ“ საქართველოს 1997 წლის 31
ოქტომბრის კანონის 37-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის თანახმად, ამ
კანონის მე-9 მუხლის საფუძველზე მოსამსახურეს უფლება აქვს
სამსახურში მიღების დღიდან სამსახურიდან განთავისუფლე-
ბის დღემდე მიიღოს შრომითი გასამრჯელო (ხელფასი). მოსამ-
სახურის შრომითი გასამრჯელო (ხელფასი) მოიცავს თანამდე-
ობრივ სარგოს, პრემიას და კანონით გათვალისწინებულ და-
ნამატებს. მოხელისათვის პრემიის გაცემა წარმოადგენს წახა-

ლისების ერთ-ერთ ფორმას, რომელიც გაიცემა მოსამსახურის მიერ სამსახურებრივ მოვალეობათა სანიმუშო შესრულებისათვის, ხანგრძლივი და კეთილსინდისიერი სამსახურისათვის, განსაკუთრებული სირთულის ან მნიშვნელობის დავალების შესრულებისათვის. ამავე კანონის 112-ე მუხლის თანახმად, სამსახურიდან უკანონოდ განთავისუფლებული მოხელე უფლებამოსილია მოითხოვოს განთავისუფლების უკანონოდ ცნობა, განთავისუფლების საფუძვლის შეცვლა და თანამდებობრივი სარგო. შესაბამისად, იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება თავის თავში არ მოიცავს სამომავლო ან სავარაუდო უფლების აღდგენას.

საკასაციო სასამართლო იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების საკითხთან დაკავშირებით მიუთითებს საკასაციო სასამართლოს არსებულ პრაქტიკაზე (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2007 წლის 13 სექტემბრის განჩინება საქმე №ბს-171-160(კ-07)).

„საკასაციო პალატა აღნიშნავს, რომ სამსახურში აღდგენის ფაქტი წარმოშობს იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების ვალდებულებას, რომელიც მიზნად ისახავს პირის უფლებებში აღდგენას. იძულებითი განაცდურის ანაზღაურება მიმართულია იმ უფლებებში აღდგენისაკენ, რომელშიც პირი იმყოფებოდა სამსახურიდან გათავისუფლებამდე, სამსახურიდან გათავისუფლების შესახებ ბრძანების ბათილად ცნობა არ ითვალისწინებს სამომავლო უფლების აღდგენას. კანონმდებლობის მოთხოვნების დარღვევით სამსახურიდან გათავისუფლების დადგენა, თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ 05.01.05წ. №24-კ ბრძანების ბათილად ცნობა წარმოშობს ადმინისტრაციის ვალდებულებას აღადგინოს მდგომარეობა, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დამდგარიყო ანაზღაურების მავალდებულებელი გარემოება. სამსახურიდან გათავისუფლების შესახებ ბრძანების ბათილად ცნობა არ ადასტურებს იმას, რომ მუშაკი იმავდროულად პასუხობდა იმ სალიკვიდაციო მოთხოვნებს, რომლებიც წარედგინებოდა ა. ი-ს სამსახურიდან გათავისუფლების შემდგომ გაზრდილი ხელფასის მქონე მოსამსახურეს. კანონიერ ძალაში შესული სასამართლოს გადაწყვეტილებით განსაზღვრული ადმინისტრაციული ორგანოს ვალდებულება აუნაზღაუროს ა. ი-ს განაცდური ხელფასი გათავისუფლებიდან კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების აღსრულებამდე ანუ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემამდე ნიშნავს იმას, რომ განაცდური ხელფასის ოდენობის გაანგარიშებას საფუძვლად უნდა დაედოს ის საშუალო ანაზღაურება,

რომელსაც ა. ი. იღებდა მისი გათავისუფლების შესახებ ბრძანების გამოცემამდე, განაცდური ხელფასის ანაზღაურება უნდა მოხდეს სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ბათილად ცნობილი აქტის გამოცემამდე არსებული ანაზღაურების შესაბამისად.

სასარჩელო მოთხოვნის ამ ნაწილში დაკმაყოფილების საფუძველს არ ქმნის ის გარემოება, რომ „საჯარო სამსახურის შესახებ“ კანონის 37-ე მუხლის თანახმად მოსამსახურის შრომითი გასამრჯელო (ხელფასი) მოიცავს თანამდებობრივ სარგოს, პრემიას და კანონით გათვალისწინებულ დანამატებს. იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების არსი გამორიცხავს ისეთ ანაზღაურებას, როგორცაა სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულების ხარჯების საკომპენსაციო ანაზღაურება (კვების დანამატი), შრომითი შედეგების მიხედვით დაჯილდოვების თანხების (პრემიის) ანაზღაურება“.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოსა და მ. მ-ის განცხადებები არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების განმარტების წინაპირობების არსებობის თაობაზე, განწყვეტილების აღსრულების დამაბრკოლებელი გარემოებები სახეზე არ არის, ხოლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი არ შეიცავს ბუნდოვანებას.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1-ლი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. აჭარის ა/რ გარემოს დაცვისა და ბუნებრივი რესურსების სამმართველოსა და მ. მ-ის განცხადებები საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 11 თებერვლის გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ არ დაკმაყოფილდეს;

2. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

3. მესამე პირის ჩართვა ადმინისტრაციულ პროცესში

მესამე პირად მარტივი ფორმით ჩაგმა

განჩინება

№ბს-554-541(კს-14)

10 მარტი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
ნ. სხირტლაძე

დავის საგანი: თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების განმარტება, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა და საქმის წარმოების განახლება;

აღწერილობითი ნაწილი:

ა. ზ-მა 2011 წლის 18 მარტს სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხის- საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიმართ და მოითხოვა საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის 2010 წლის 16 ნოემბრის №... გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 23 მარტის განჩინებით საქმეში მესამე პირად ჩაება ც. კ-ე.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 7 აპრილის განჩინებით საქმეში მესამე პირად ჩაება შპს მიკროსაფინანსო ორგანიზაცია „...“.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილებით ა. ზ-ის სარჩელი უსაფუძვლობის გამო არ დაკმაყოფილდა.

2011 წლის 27 მაისს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში წარმოდგენილ იქნა ა. ზ-ის წარმომადგენლის სააპელაციო საჩივარი თბილისის საქალა-

ქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილებაზე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 19 ივლისის განჩინებით ა. ზ-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა.

2011 წლის 2 სექტემბერს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 19 ივლისის განჩინებაზე წარმოდგენილ იქნა ა. ზ-ის წარმომადგენლის – მ. ბ-ის საკასაციო საჩივარი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 16 მაისის განჩინებით ა. ზ-ის საკასაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2011 წლის 19 ივლისის განჩინება და საქმე განსახილველად დაუბრუნდა იმავე სასამართლოს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილებით ა. ზ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილება; მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის 2010 წლის 16 ნოემბრის №... გადაწყვეტილება რეგისტრაციის შესახებ. დაევალა საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურს, საქმის გარემოებათა ყოველმხრივი და სრული გამოკვლევის შემდეგ მიიღოს გადაწყვეტილება, ც. კ-ის 2010 წლის 10 ნოემბრის №... განცხადებაზე; სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს დაეკისრა ა. ზ-ის სასარგებლოდ, მის მიერ სააპელაციო საჩივარზე გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი 150 (ას ორმოცდაათი) ლარის ოდენობით.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 04 თებერვლის განჩინებით საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის საკასაციო საჩივარი მიჩნეულ იქნა დაუშვებლად.

2013 წლის 13 აგვისტოს ა. ზ-ის წარმომადგენელმა-მ. ბ-მა განცხადებით მომართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას და თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის

21 აგვისტოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის განმარტება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 20 სექტემბრის განჩინებით ა. ზ-ის წარმომადგენლის მ. ბ-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების განმარტების შესახებ, არ დაკმაყოფილდა.

2014 წლის 02 ივნისს მ. ჩ-მა განცხადებით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების განმარტება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად, კერძოდ, სასამართლოს მიერ განმარტებული ყოფილიყო ბათილად იქნება თუ არა ცნობილი საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის 2010 წლის 16 ნოემბრის №... გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის შედეგად, მ. ჩ-ის რეგისტრაცია უძრავ ნივთზე მდებარე: ქ. თბილისი, ... ქ. №42, ბინა 10, ს/კ

2014 წლის 27 ივნისს, მ. ჩ-მა განცხადებით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა და საქმის წარმოების განახლება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 422-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის შესაბამისად.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 14 ივლისის განჩინებით მ. ჩ-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა; მ. ჩ-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობისა და საქმის წარმოების განახლების თაობაზე არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 264-265-ე, 421.1, 423-ე მუხლებზე და განმარტა, რომ საპროცესო კანონმდებლობა უშეუბნებელი არა ყოველი ახალი გარემოების ან მტკიცებულების შეტყობის პირობებში საქმის ხელახლა გადასინჯვის შესაძლებლობას, არამედ მხოლოდ ისეთი გარემოებები შეიძლება დაედოს საფუძვლად დასრულებუ-

ლი საქმის წარმოების განახლებას, რომლებიც მხარისათვის მისი ბრალის გარეშე არ იყო ცნობილი საქმის წარმოების პროცესში და ამასთან, აღნიშნული გარემოებები ან მტკიცებულებები ხელსაყრელი გადაწყვეტილების დადგენას გამოიწვევდა.

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ განსახილველ შემთხვევაში, მ. ჩ-ი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობას და საქმის წარმოების განახლებას ითხოვს იმ საფუძველით, რომ იგი არის პირი, რომლის უფლებებსა და კანონით გათვალისწინებულ ინტერესებს უშუალოდ ეხება მიღებული გადაწყვეტილება და არ იყო მხარედ მოწვეული საქმის განხილვისას.

სააპელაციო პალატამ საქმის მასალებით დადასტურებულად მიიჩნია, რომ ა. ზ-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას მოპასუხე საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიმართ და მოითხოვა საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის №... გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა, რომლითაც განხორციელდა ც. კ-ის საკუთრების უფლების რეგისტრაცია ბინაზე, მდებარე ... ქუჩა №42, ზონა თბილისი, სექტორი ჩუღურეთი.

საქმის მასალებით ასევე დადგენილია, რომ 2010 წლის 16 ნოემბერს, საჯარო რეესტრში დარეგისტრირდა ც. კ-ის საკუთრების უფლება ქ. თბილისში, ... ქ. №42-ში მდებარე 35,63 კვ. მეტრი ფართის საცხოვრებელ ბინაზე. საკუთრების უფლების რეგისტრაციის საფუძველი გახდა 1993 წლის 10 ნოემბრის ჩუქების ხელშეკრულება, გაფორმებული ნ. შ-სა და ც. კ-ეს შორის, სანოტარო წესით. უძრავ ნივთს მინიჭებული აქვს საკადასტრო კოდი №....

სააპელაციო სასამართლოს მთავარ სხდომაზე გამოკვლეულ იქნა ის გარემოება, რომ სადავო ფართი რეგისტრირებული იყო ორი სხვადასხვა საკადასტრო კოდით. სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა საჯარო რეესტრის წარმომადგენლის განმარტება იმის შესახებ, რომ საერთაშორისო კოორდინატთა სისტემაში დამზადებული ნახაზის (გეგმის) საფუძველზე, რადგან უძრავი ქონება არ იყო საჯარო რეესტრში დარეგისტრირებული რომლითაც შესაძლებელი გახდებოდა აღნიშნულ უძრავ ქონებათა ზუსტი ადგილმდებარეობის დადგენა, №... და №... საკადასტრო კოდების მქონე უძრავ ნივთთა იდენტიურობა ვერ დადგინდებოდა.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ ადმინისტრაცი-

ულ ორგანოს სამართლებრივი შეფასება უნდა მიეცა საქმის მასალებით დადგენილ ფაქტობრივი გარემოებებისათვის და უნდა შეემონებინა, არსებობდა თუ არა წინააღმდეგობა მასთან ჯერ კიდევ 2002 წელს დ. ხ-ზე, 2009 წელს ა. ზ-ზე და შემდგომ უკვე ც. კ-ის სახელზე რეგისტრირებულ მონაცემებს შორის და მასზე დაყრდნობით გამოეცა ახალი აქტი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოში მიმდინარე საქმის განხილვაში ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული მესამე პირის სტატუსით ჩაბმული იყო ც. კ-ე, იმ საფუძველით, რომ 2010 წლის 16 ნოემბერს საჯარო რეესტრში დარეგისტრირდა ც. კ-ის საკუთრების უფლება ქ. თბილისში, ... ქ. №42-ში მდებარე 35,63 კვ. მეტრი ფართის საცხოვრებელ ბინაზე და შესაბამისად აღნიშნული რეგისტრაციის გაუქმება უშუალოდ ც. კ-ის უფლებებსა და ინტერესებს ეხებოდა.

სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ ადმინისტრაციული სამართალწარმოება წარმოადგენს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი ურთიერთობიდან გამომდინარე დავის გადაწყვეტის მიზნით საქმისწარმოების პროცესს, რომელიც მატერიალურ-სამართლებრივი უფლებების რეალიზების პროცესუალური საშუალებაა. ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირად ჩაბმა უზრუნველყოფს ამ პირის სამართლებრივი (სამართლის ნორმებით დაცული) ინტერესებისა და უფლებების დაცვას, საქმის ყოველმხრივ განხილვას, პროცესის ეკონომიურობას, სამართლებრივ უზრუნველყოფას. საქმეში მესამე პირად ჩასაბმელი პირის სამართლებრივი მდგომარეობა განისაზღვრება მისი როგორც მატერიალურ-სამართლებრივი, ასევე პროცესუალურ-სამართლებრივი დაინტერესებით საქმის მსვლელობისადმი. მე-სამე პირთა ინსტიტუტი, რომელიც ადმინისტრაციული პროცესის მნიშვნელოვან ინსტიტუტს განეკუთვნება, შესაძლებლობას ანიჭებს საქმეში ამ სტატუსით მონაწილე პირებს მოახდინონ თავიანთი კერძო, სუბიექტური ინტერესების დაცვა ადმინისტრაციული პროცესის ფარგლებში. მესამე პირთა ინსტიტუტი მოქმედებს იმ პირთა მიმართ, რომლებიც არ წარმოადგენენ ადმინისტრაციული პროცესის მხარეებს, მაგრამ შესაძლოა სამართლოს გადაწყვეტილებით განესაზღვროთ გარკვეული უფლებები და მოვალეობები. მოქმედი საპროცესო კანონმდებლობა განასხვავებს მესამე პირთა ორ კატეგორიას – მარტივ და სავალდებულო მონგვევის მესამე პირებს.

ამდენად, ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული მესამე პირთა

მარტივი მოწვევა სასამართლოს უფლებამოსილებას განეკუთვნება, ხოლო ამავე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული სავალდებულო მოწვევა – სასამართლოს ვალდებულებას.

მესამე პირების ინსტიტუტი უფლებას აძლევს მათ მოახდინონ საკუთარი კერძო, სუბიექტური ინტერესების დაცვა და რეალიზება ადმინისტრაციული პროცესის ფარგლებში. მესამე პირების ინსტიტუტის საფუძველს ადმინისტრაციულ კანონმდებლობაში საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლი ქმნის. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილი მესამე პირებად საქმეში ჩაბმის აუცილებლობას ადგენს იმ პირების მიმართ, რომლებიც არიან სადავო სამართალურთიერთობის მონაწილეები, რომელთან მიმართებაშიც მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი, ანუ ასეთი პირები იმგვარად არიან დაკავშირებულნი სადავო სამართალურთიერთობასთან, რომ სასამართლოს მიერ ამ დავის გადაწყვეტის შედეგად მიღებული გადაწყვეტილება გავლენას მოახდენს ამ ურთიერთობასთან დაკავშირებულ, კანონით დაცულ მათ უფლებებსა და ინტერესზე.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ განმცხადებელი მ. ჩ-ი არ წარმოადგენს იმ სამართალურთიერთობის მხარეს, რაზედაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილებაა გამოტანილი, ამასთან მის უფლებებსა და კანონით გათვალისწინებულ ინტერესებს უშუალოდ არ ეხება მიღებული გადაწყვეტილება, შესაბამისად, იგი მხარედ არ უნდა ყოფილიყო მოწვეული ა. ზ-ის სარჩელით წარმოებულ საქმეში, ხოლო მისი ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული მესამე პირის სტატუსით საქმეში ჩართვა სასამართლოს უფლებამოსილებას განეკუთვნება და არა ვალდებულებას.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ არ არსებობს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის ან ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო საქმის წარმოების განახლების საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 422-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული საფუძველები, რის გამოც მ. ჩ-ს განცხადების დაკმაყოფილებაზე უნდა ეთქვას უარი.

რაც შეეხება განმცხადებლის მოთხოვნას საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლის შესაბამისად,

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე, სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ მ. ჩ-ი თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების მხარე არ არის. მითითებული გადაწყვეტილება მიღებულია ა. ზ-ის სარჩელისა გამო აღძრულ დავაზე, მოპასუხე – სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს მიმართ.

გადაწყვეტილების გამომტანი სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების განმარტების მიზანია მხარეთა ან აღმასრულებლის მოთხოვნით გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილში არსებული ბუნდოვანების აღმოფხვრა, რაც ემსახურება გადაწყვეტილების აღსრულების მიზანს. პირი, რომელიც საქმეში არ წარმოადგენს მხარეს, საპროცესო კანონმდებლობა არ ანიჭებს უფლებამოსილებას, მოითხოვოს გადაწყვეტილების განმარტება, ვინაიდან მის ინტერესს გადაწყვეტილების აღსრულება არ წარმოადგენს.

შესაბამისად, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მ. ჩ-ს უარი უნდა ეთქვას გადაწყვეტილების განმარტებაზე, ვინაიდან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 262-ე მუხლი მხოლოდ მხარეებს და აღმასრულებელს აძლევს საშუალებას მოითხოვოს გადაწყვეტილების განმარტება, მხოლოდ მისი აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით.

აღნიშნული განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა მ. ჩ-მა, რომელმაც თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 14 ივლისის განჩინების გაუქმება მოითხოვა, კერძო საჩივრის ავტორმა აღნიშნა, რომ სააპელაციო სასამართლოში ა. ზ-ის სარჩელისა გამო წარმოებულ საქმის განხილვის პროცესში მ. ჩ-ი, როგორც სადავო ქონების მესაკუთრე, არ იყო ჩაბმული საქმეში მხარედ. მისი მოსაზრებით, სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა 2012 წელს და სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გამოტანა 2010 წლის 16 ნოემბრის საჯარო რეესტრის ამონაწერის საფუძველზე, არის უკანონო, სრული და ობიექტური განხილვის გარეშე მიღებული, მაშინ როდესაც მოპასუხე საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს წარმომადგენელი უთითებდა ორი საკადასტრო კოდის არსებობის გამო უძრავი ქონების იდენტიფიკაციის დადგენის შესაძლებლობაზე.

კერძო საჩივარში აღნიშნულია, რომ მ. ჩ-ის, როგორც მესაკუთრის კანონით გათვალისწინებულ, საქართველოს კონსტიტუციით აღიარებულ საკუთრების უფლებას და სამოქალაქო

კოდექსით გათვალისწინებულ მესაკუთრის ინტერესს შეეხო უშუალოდ გასაჩივრებელი გადაწყვეტილება, ვინაიდან გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებას უშუალოდ მის მიმართ მოჰყვა სამართლებრივი შედეგი-საჯარო რეესტრში უძრავ ქონებაზე, მდებარე ქ. თბილისი, ... ქ. №42, ბინა №10 ს.კ ..., მ. ჩ-ის 2011 წლის 9 დეკემბრიდან რეგისტრირებული საკუთრების უფლების რეგისტრაცია გაუქმდა.

ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, კერძო საჩივრის ავტორმა მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 14 ივლისის განჩინების გაუქმება, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა მ. ჩ-ის განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე და ამავე გადაწყვეტილების ბათილად ცნობისა და საქმის წარმოების განახლების თაობაზე.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალებისა და წარმოდგენილი კერძო საჩივრის მოტივების გაცნობის შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ მ. ჩ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 14 ივლისის განჩინება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 421-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების გაუქმება დასაშვებია, თუ არსებობს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის ან ახლად აღმოჩენილ გარემოებათა გამო განცხადების წანამძღვრები. ამავე კოდექსის 422-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილება დაინტერესებული პირის განცხადებით შეიძლება ბათილად იქნეს ცნობილი, თუ პირი, რომლის უფლებებსა და კანონით გათვალისწინებულ ინტერესებს უშუალოდ ეხება მიღებული გადაწყვეტილება, არ იყო მონეული საქმის განხილვაზე. ამავე მუხლის მეორე ნაწილით, აღნიშნული საფუძვლებით გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა არ შეიძლება, თუ მხარეს შეეძლო ამ საფუძვლების წამოყენება საქმის განხილვისას, შესაბამისად, პირველი ინსტანციის, სააპელაციო ან საკასაციო ინსტანციის სასამართლოში.

საქმის მასალების მიხედვით, კანონიერ ძალაში შესული თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2012 წლის 21 აგვისტოს გადაწყვეტილებით ა. ზ-ის სა-

აპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 27 აპრილის გადაწყვეტილება; მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება; სადავო საკითხის გადაწყვეტილად ბათილად იქნა ცნობილი საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის 2010 წლის 16 ნოემბრის №... გადაწყვეტილება რეგისტრაციის შესახებ; საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურს დაევალა საქმის გარემოებათა ყოველმხრივი და სრული გამოკვლევის შემდეგ ახალი გადაწყვეტილების მიღება, ც. კ-ის 2010 წლის 10 ნოემბრის №... განცხადებაზე.

საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის 2010 წლის 16 ნოემბრის №... გადაწყვეტილებით, რომელიც წარმოადგენდა მოცემულ საქმეზე სადავო ინდივიდუალურ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტს, განხორციელდა ც. კ-ის საკუთრების უფლების რეგისტრაცია ბინაზე, მდებარე ... ქუჩა №42, ზონა თბილისი, სექტორი ჩუღურეთი.

საქმეში დაცული მასალებით ირკვევა, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2011 წლის 23 მარტის განჩინებით ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული მესამე პირის სტატუსით ჩაბმული იქნა ც. კ-ე, რომელსაც უშუალოდ ეხებოდა კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ბათილად ცნობილი სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

ზემოაღნიშნული გადაწყვეტილების მიღება ეფუძნება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს:

ც. კ-ის საკუთრების უფლების რეგისტრაციის საფუძველი გახდა 1993 წლის 10 ნოემბრის ჩუქების ხელშეკრულება, გაფორმებული ნ. შ-სა და ც. კ-ეს შორის, სანოტარო წესით. უძრავ ნივთს მინიჭებული აქვს საკადასტრო კოდი №... . სააპელაციო სასამართლოს მთავარ სხდომაზე გამოკვლეულ იქნა ის გარემოება, რომ სადავო ფართი რეგისტრირებული იყო ორი სხვადასხვა საკადასტრო კოდით. სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა საჯარო რეესტრის წარმომადგენლის განმარტება იმის შესახებ, რომ რადგან უძრავი ქონება არ იყო საჯარო რეესტრში დარეგისტრირებული საერთაშორისო კოორდინატთა სისტემაში დამზადებული ნახაზის (გეგმის) საფუძველზე, რომლითაც შესაძლებელი გახდებოდა აღნიშნულ უძრავ ქონებათა ზუსტი ადგილმდებარეობის დადგენა, №... და №... საკადასტრო კოდების მიქონე

უძრავ ნივთთა იდენტიფიკაცია ვერ დადგინდებოდა.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ ადმინისტრაციულ ორგანოს სამართლებრივი შეფასება უნდა მიეცა საქმის მასალებით დადგენილ ფაქტობრივი გარემოებებისათვის და უნდა შეემოწმებინა, არსებობდა თუ არა წინააღმდეგობა მასთან ჯერ კიდევ 2002 წელს დ. ხ-ზე, 2009 წელს ა. ზ-ზე და შემდგომ უკვე ც. კ-ის სახელზე რეგისტრირებულ მონაცემებს შორის და მასზე დაყრდნობით გამოეცა ახალი აქტი. საკასაციო სასამართლო მიუთითებს სასამართლოსათვის ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლით მინიჭებული პროცესუალური უფლებამოსილებაზე – სადავო ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობა დავის გადაწყვეტლად და ადმინისტრაციული ორგანოსათვის საქმის გარემოებათა გამოკვლევისა და შეფასების შედეგად ახალი აქტის გამოცემის დავალება, რომლის გამოყენება გულისხმობს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციული აქტის გამოცემის მიზნით სრული ადმინისტრაციული წარმოების ჩატარების ვალდებულებას, ყველა პროცედურული სტადიის გათვალისწინებით, რომელიც კანონით დადგენილია ამგვარი აქტის გამოსაცემად.

საკასაციო სასამართლო სრულიად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს განმარტებებს მესამე პირის პროცესუალურ ინსტიტუტის მნიშვნელობასთან დაკავშირებით და დამატებით განმარტავს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ ურთიერთობებში პირის პროცესუალური უფლებების უზრუნველყოფა პირდაპირ კავშირშია მის მატერიალურ-სამართლებრივ უფლებების არსებობის ფაქტთან. მესამე პირის პროცესუალური ინსტიტუტი პირს აძლევს შესაძლებლობას, საპროცესო უფლებების გამოყენების გზით უზრუნველყოს მატერიალურ-სამართლებრივი უფლებების დაცვა. საკასაციო სასამართლო თვლის, რომ სარჩელის ზემოაღნიშნული ფაქტობრივი გარემოებები და მოცემულ საქმეში წარმოდგენილი დავის საგანი (რეგისტრაციის შესახებ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს თბილისის სარეგისტრაციო სამსახურის 2010 წლის 16 ნოემბრის №... გადაწყვეტილების კანონიერების შესწავლის საკითხი) არ ქმნის განმცხადებლის უშუალოდ სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილი სადავო მატერიალურ-სამართლებრივი ურთიერთობის მონაწილედ მიჩნევის საფუძველს, რაც გამოორიცხავს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილების გაუქმების შესაძლებლობას.

საკასაციო სასამართლო ასევე უსაფუძვლოდ მიიჩნევს მ. ჩ-ის კერძო საჩივარს გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე, ვინაიდან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის

262-ე მუხლის საფუძველზე გადაწყვეტილების განმარტება ემსახურება გადაწყვეტილების აღსრულების ხელშეწყობას, ამიტომ აღნიშნული მუხლის დეფინიცია მხოლოდ მხარეებს და აღმასრულებელს აძლევს საშუალებას მოითხოვონ გადაწყვეტილების განმარტება, შესაბამისად, კერძო საჩივრის ავტორი გადაწყვეტილების განმარტების თაობაზე განცხადების წარმდგენ სუბიექტს არ წარმოადგენს.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ მ. ჩ-ის კერძო საჩივარი არ ექვემდებარება დაკმაყოფილებას, შესაბამისად არ არსებობს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების მატერიალური და პროცესუალური საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 421-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 422-ე, 262-ე, 420-ე, 429-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. მ. ჩ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 14 ივლისის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საპალდებულო მოწვევის მესამე პირად ჩაბმა

ბანჩინება

№ბს-399-393(კს-15)

17 სექტემბერი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ლ. მურუსიძე

დავის საგანი: საქმეში მესამე პირად ჩაბმა

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 10 აპრილს ნა. გ-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოპასუხის – საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მიმართ.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ 2004 წელს, მამის გარდაცვალების შემდეგ, მას და მის და-ძმას მემკვიდრეობით ერგოთ მამის დანაშთი ქონება, მათ შორის გორის რაიონის, სოფ. ... მდებარე მცირე ჰიდროელექტროსადგური „...“. მოსარჩელის მამამ – გი. გ-მა ეს ქონება მიიღო ან გარდაცვლილი მეუღლისგან – ზ. ე-ისგან, რომელმაც ეს უკანასკნელი შეიძინა 1993 წელს აუქციონის წესით. გ., ნა. და ნ. გ-ებისთვის ცნობილი გახდა, რომ მათი ქონება ეკონომიკის სამინისტრომ 2011 წლის 4 ნოემბრის წერილების: №05/25157, №05/25158, №05/25159 საფუძველზე, ..., ..., საკადასტრო კოდებით, დაარეგისტრირა სახელმწიფოს სახელზე, ხოლო შემდეგ 2012 წლის 14 თებერვლის №1-1/478 ბრძანების საფუძველზე ჩატარებული აუქციონის შედეგად და 2012 წლის 12 მარტის №201202149301 ხელშეკრულების საფუძველზე გაასხვისა.

2013 წლის 14 ნოემბერს ნა. გ-მა საჩივრით მიმართა საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს და აუქციონის შედეგებისა და გასხვისების ხელშეკრულების ბათილად ცნობა მოითხოვა, მაგრამ ნა. გ-მა ეკონომიკის სამინისტროს 2014 წლის 5 მარტის №16/1307 წერილით საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარი მიიღო იმ მოტივით, რომ ..., ..., საკადასტრო კოდებით რეგისტრირებულ უძრავ ნივთებზე სახელმწიფოს საკუთრების დარეგისტრირებამდე არ დგინდებოდა გ., ნა. და ნ. გ-ების საკუთრების ან/და სარგებლობის უფლება.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ნა. გ-მა უძრავი ქონების რეგისტრაციის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2011 წლის 4 ნოემბრის №05/25157, №05/25158, №05/25159 აქტების, აუქციონის ჩატარების შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2012 წლის 14 თებერვლის №1-1/478 ბრძანებისა და მის საფუძველზე ჩატარებული აუქციონის შედეგების, ასევე, აუქციონის შედეგების გადასინჯვისა და ქონების დაბრუნებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2014 წლის 5 მარტის №16/1307 აქტის ბათილად ცნობა მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 14 აპრილის განჩინებით ნა. გ-ის სასარჩელო განცხადება, მოპასუხე – საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს მიმართ, განსჯადობით გადაეცა უფლებამოსილ – გორის რაიონულ სასამართლოს.

გორის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 29 აპრილის განჩინებით საქმეში მესამე პირებად ჩაებნენ ნ. და გ. გ-ები, შპს „...“ და სს „...“.

გორის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 19 ივნისის გადაწყვეტილებით ნა. გ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

გორის რაიონული სასამართლოს 2014 წლის 19 ივნისის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ნა., ნ. და გ. გ-ებმა, რომლებმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება მოითხოვეს.

ნა., ნ. და გ. გ-ებმა სააპელაციო სასამართლოში წარმოადგინეს დაზუსტებული სააპელაციო საჩივარი, რომლითაც აღძრეს შუამდგომლობა სსიპ შემოსავლების სამსახურის საქმეში მე-3 პირად ჩართვის თაობაზე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სხდომაზე სსიპ შემოსავლების სამსახურის წარმომადგენელმა ასევე სსიპ შემოსავლების სამსახურის საქმეში მე-3 პირად ჩართვის თაობაზე იშუამდგომლა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 22 აპრილის საოქმო განჩინებით აპელანტების: გ., ნა. და ნ. გ-ების, აგრეთვე სსიპ შემოსავლების სამსახურის შუამდგომლობა ამ უკანასკნელის საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილით საქმეში მე-3 პირად ჩართვის შესახებ, არ დაკმაყოფილდა.

ფილდა.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ მოცემულ საქმეზე დავის საგანს წარმოადგენდა უძრავი ქონების რეგისტრაციის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2011 წლის 4 ნოემბრის №05/25157, №05/25158, №05/25159 აქტების, აუქციონის ჩატარების შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2012 წლის 14 თებერვლის №1-1/478 ბრძანებისა და მის საფუძველზე ჩატარებული აუქციონის შედეგების, ასევე, აუქციონის შედეგების გადასინჯვისა და ქონების დაბრუნებაზე უარის თქმის შესახებ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს 2014 წლის 5 მარტის №16/1307 აქტის ბათილად ცნობა. შესაბამისად, დავის საგნიდან გამომდინარე, სსიპ შემოსავლების სამსახური არ იყო იმ სამართალური თიერთობის მონაწილე, რომლის თაობაზეც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 22 აპრილის საოქმო განჩინებაზე კერძო საჩივარი წარადგინეს გ., ნა. და ნ. გ-ებმა, რომლებმაც გასაჩივრებული საოქმო განჩინების გაუქმება მოითხოვეს.

კერძო საჩივრის ავტორების განმარტებით, მემკვიდრეობის მიღებისას მცირე ჰიდროელექტროსადგურ „...“ შენობა-ნაგებობებზე, სსიპ შემოსავლების სამსახურის 282 000 ლარის ოდენობით დავალიანების უზრუნველსაყოფად, რეგისტრირებული იყო გირავნობა/იპოთეკა და ყადაღა. აქედან გამომდინარე, მათ მიმართეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს მოტივირებული შუამდგომლობით, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, საქმეში მე-3 პირად ჩაერთო სსიპ შემოსავლების სამსახური.

კერძო საჩივრის ავტორების მითითებით, მიუხედავად მათი და სსიპ შემოსავლების სამსახურის დასაბუთებული მოთხოვნისა, თბილისის სააპელაციო სასამართლომ ისე თქვა უარი შუამდგომლობის დაკმაყოფილებაზე, რომ არ უმსჯელია უარის მიზეზზე. ამასთან, თბილისის სააპელაციო სასამართლომ არ გაითვალისწინა არც სახელმწიფოს და არც გ., ნა. და ნ. გ-ების ინტერესები იმის შესახებ, რომ 2015 წლის 22 აპრილის საოქმო განჩინებით ზიანი ადგება როგორც სახელმწიფოს, ისე მათ, რადგან ვერც სსიპ შემოსავლების სამსახური შეძლებს თავისი ინტერესის დაცვას და ვერც გ-ები დაფარავენ დავალიანებას.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ

საქმეთა პალატის 2015 წლის 19 ივნისის განჩინებით წარმოება-ში იქნა მიღებული გ., ნა. და ნ. გ-ების კერძო საჩივარი.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო ზეპირი მოსმენის გარეშე გაეცნო საქმის მასალებს, შეამოწმა გ., ნა. და ნ. გ-ების კერძო საჩივრისა და გასაჩივრებული საოქმო განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობა, რის შემდეგაც მივიდა დასკვნამდე, რომ ხსენებული კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალ-წარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრების განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 22 აპრილის საოქმო განჩინებით გ., ნა. და ნ. გ-ებს და სსიპ შემოსავლების სამსახურს უფარი ეთქვა ამ უკანასკნელის საქმეში მე-3 პირად ჩართვაზე იმ მოტივით, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, მესამე პირი აუცილებლად უნდა იქნეს საქმეში ჩართული, თუ იგი არის იმ სამართალურთიერთობის მონაწილე, რომლის თაობაზეც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი. მოცემულ საქმეზე კი დავის საგანს წარმოადგენს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მესამე პირების ინსტიტუტი უფლებას აძლევს მათ მოახდინონ საკუთარი, კერძო, სუბიექტური ინტერესების დაცვა და რეალიზება ადმინისტრაციული პროცესის ფარგლებში. მესამე პირების ინსტიტუტის საფუძველს ადმინისტრაციულ კანონმდებლობაში საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლი ქმნის. ამასთან, აღნიშნული მუხლის თანახმად, კანონმდებელი განასხვავებს მესამე პირების ჩვეულებრივ და სავალდებულო (აუცილებელ) ჩაბმას. მე-16 მუხლის პირველი ნაწილი მესამე პირთა ჩვეულებრივი წესით ჩაბმის ფორმულირებას შეიცავს, ხოლო ამავე მუხლის მე-2 ნაწილი – სავალდებულო, აუ-

ცილებელი ჩაბმის ფორმულირებას. ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა ჩვეულებრივ და სავალდებულო ფორმით ჩაბმას შორის განსხვავებას მნიშვნელობა ენიჭება სწორედ მათთვის საპროცესო უფლებაუნარიანობისა და ქმედუნარიანობის მინიჭების თვალსაზრისით. საყურადღებოა, რომ ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა მარტივი ჩაბმის დროს გადაწყვეტია მესამე პირთა სამართლებრივი ინტერესი, ხოლო რაც შეეხება ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა აუცილებელ, სავალდებულო ჩაბმას, ამ დროს სამართლებრივი ინტერესის პარალელურად მნიშვნელოვანია ის, რომ სასამართლოს გადაწყვეტილებით მესამე პირთა უფლებები და მოვალეობები შეიძლება განისაზღვროს.

საკასაციო სასამართლო ასევე მიუთითებს, რომ საქმეში მესამე პირების ჩაბმაზე უარის თქმა სასამართლოს ვალდებულებას წარმოადგენს, რაზეც გამოაქვს მოტივირებული განჩინება მესამე პირის საქმეში ჩაბმაზე უარის თქმის შესახებ, რაც შემდგომ დაინტერესებულმა მხარემ შეიძლება კერძო საჩივრით გაასაჩივროს.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებას იმასთან დაკავშირებით, რომ სსიპ შემოსავლების სამსახურს გ., ნა. და ნ. გ-ების უძრავ ქონებაზე გირავნობა/იპოთეკა ჰქონდა გაფორმებული, მის მიმართ ერიცხებოდათ დავალიანება და ამით ზიანი ადგებოდა სსიპ შემოსავლების სამსახურს, ვინაიდან საქმის მასალებით დადგენილია, რომ სს „გა...“ და სს „გ...“ შორის 1999 წლის 16 მარტს დაიდო სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება. სესხის უზრუნველსაყოფად იპოთეკით დაიტვირთა იმ დროისათვის სს „გ...“ საკუთრებაში არსებული „...“ შენობა-ნაგებობები. თბილისის საოლქო სასამართლოს 2000 წლის 17 იანვრის დაუსწრებელი გადაწყვეტილებით სს „გა...“ სარჩელი დაკმაყოფილდა და სს „გ...“ მის საარგებლოდ დაეკისრა 323,059,62 დოლარის გადახდა.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ 2010 წლის 10 სექტემბერს, თბილისის საოლქო სასამართლოს 2000 წლის 17 იანვრის დაუსწრებელი გადაწყვეტილების საფუძველზე, გაიცა საალსრულებო ფურცელი, სადაც კრედიტორად სს „გა...“ ნაცვლად მიეთითა სს „...“, ხოლო მოვალედ სს „გ...“ ნაცვლად – გ., ნა. და ნ. გ-ები. ამდენად, შემოსავლების სამსახურის გირავნობა/იპოთეკა გაფორმებული იყო გ-ების საკუთრებაში არსებულ მიწის ნაკვეთზე, საკადასტრო კოდი ..., რომელზეც 2010 წლის 10 სექტემბერს სასამართლოს მიერ გაცემული საალსრულებო ფურცელი აღსრულ-

და და აღნიშნული მიწის ნაკვეთის მესაკუთრე გახდა „...“, რომელმაც ასევე დაფარა დავალიანება. აღნიშნულიდან გამომდინარე, დგინდება, რომ გ., ნა. და ნ. გ-ებს სსიპ შემოსავლების სამსახურის მიმართ არავითარი დავალიანება არ გააჩნიათ.

საკასაციო სასამართლო ასევე აღნიშნავს, რომ საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ 2011 წლის 4 ნოემბრის წერილების №05/25157, №05/25158, №05/25159 საფუძველზე სულ სხვა ..., ..., ... საკადასტრო კოდებით სახელმწიფოს სახელზე დაარეგისტრირა უძრავი ქონება. აღნიშნული აქტები გასაჩივრებულია გ., ნა. და ნ. გ-ების მიერ, მაგრამ საჯარო რეესტრის ამონაწერებიდან ჩანს, რომ მათზე არავითარი გირავნობა/იპოთეკა არ არის რეგისტრირებული და არც გ-ებს გააჩნიათ დავალიანება შემოსავლების სამსახურის მიმართ. ასევე, შემოსავლების სამსახურის წერილებში არ არის მითითება, რომ ნამდვილად არსებობს დავალიანება.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს 2015 წლის 22 აპრილის საოქმო განჩინებით განსახილველი სამართალურთიერთობის მიმართ გაკეთებულ სამართლებრივ შეფასებას და მიუთითებს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, მესამე პირი აუცილებლად უნდა იქნეს საქმეში ჩართული, თუ იგი არის იმ სამართალურთიერთობის მონაწილე, რომლის თაობაზეც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადანყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი. მოცემულ საქმეზე კი დავის საგანს წარმოადგენს საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა, შესაბამისად, სსიპ შემოსავლების სამსახური არ არის იმ სამართალურთიერთობის მონაწილე, რომლის თაობაზეც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადანყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი. ამასთან, დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებებიდან გამომდინარე, საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტრომ 2011 წლის 4 ნოემბრის წერილების №05/25157, №05/25158, №05/25159 საფუძველზე ..., ..., ... საკადასტრო კოდებით სახელმწიფოს სახელზე დაარეგისტრირებულ უძრავ ქონებაზე არავითარი გირავნობა/იპოთეკა არ არის რეგისტრირებული.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ გ., ნა. და ნ. გ-ების კერძო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რადგან არ არსებობს გასაჩივრებული საოქმო განჩინების გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. გ., ნა. და ნ. გ-ების კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 22 აპრილის სა-ოქმო განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მესამე პირად მარტივი ფორმით ჩაგმა

განჩინება

№ბს-739-731(კს-15)

28 იანვარი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ვ. როინიშვილი**

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 17 სექტემბერს თ. ა-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხეების – ქ. ბათუმის მერიისა და ქ. ბათუმის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის მიმართ.

მოსარჩელემ სამშენებლო სამართალდარღვევის ჩადენის გა-მო თ. ა-ის დაჯარიმების, უნებართვოდ განხორციელებული მშე-ნებლობის დემონტაჟის თაობაზე ქ. ბათუმის მერიის ზედამხედ-ველობის სამსახურის 2014 წლის 18 ივნისის №305 დადგენილე-ბისა და ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უა-რის თქმის შესახებ ქ. ბათუმის მერიის 2014 წლის 1 სექტემბრის

№503 ბრძანების ბათილად ცნობა მოითხოვა. ამასთან, მოსარჩელემ ქ. ბათუმის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2014 წლის 18 ივნისის №305 დადგენილების მოქმედების შეჩერების თაობაზე იშუამდგომლა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 19 სექტემბრის განჩინებით თ. ა-ის შუამდგომლობა დაკმაყოფილდა; შეჩერდა სამშენებლო სამართალდარღვევის ჩადენის გამო თ. ა-ის დაჯარიმების, უნებართვოდ განხორციელებული მშენებლობის დემონტაჟის თაობაზე ქ. ბათუმის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2014 წლის 18 ივნისის №305 დადგენილების მოქმედება, დავაზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღებამდე.

2014 წლის 21 ნოემბერს ნ. ვ-ემ განცხადებით მიმართა ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, რომლითაც საქმეში მესამე პირად ჩაბმა მოითხოვა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 25 ნოემბრის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე საქმეში მესამე პირად ჩაება ნ. ვ-ე.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 თებერვლის გადაწყვეტილებით თ. ა-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი ქ. ბათუმის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2014 წლის 18 ივნისის №305 დადგენილება და ქ. ბათუმის მერიის 2014 წლის 1 სექტემბრის №503 ბრძანება უნებართვო მშენებლობის დემონტაჟის ნაწილში; თ. ა-ის სარჩელი დანარჩენ ნაწილში არ დაკმაყოფილდა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 თებერვლის გადაწყვეტილება სარჩელის დაკმაყოფილების ნაწილში სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ნ. ვ-ემ, რომელმაც გასაჩივრებულ ნაწილში გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 9 ივლისის განჩინებით მესამე პირის ნ. ვ-ის სააპელაციო საჩივარი ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 თებერვლის გადაწყვეტილებაზე დაუშვებლობის გამო განუხილველი დარჩა.

სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ ნ. ვ-

ე მესამე პირის სახით განსახილველი ადმინისტრაციული საქმის განხილვაში ჩაბმულ იქნა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილით. ამ მიმართებით სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს მთავარი სხდომის დამთავრებამდე სასამართლო უფლებამოსილია აცნობოს პირს, რომლის ინტერესებსაც შეიძლება შეეხოს სასამართლოს გადაწყვეტილება, ადმინისტრაციული პროცესის დაწყების შესახებ და ჩააბას იგი საქმეში მესამე პირად. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის მიხედვით, მესამე პირი აუცილებლად უნდა იქნეს საქმეში ჩაბმული, თუ იგი არის იმ სამართალურთიერთობის მონაწილე, რომლის თაობაზედაც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი. სააპელაციო სასამართლომ ასევე მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 88-ე, 89-ე და 364-ე მუხლებზე.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ვინაიდან სააპელაციო საჩივრის ავტორი საქმეში ჩაბმული იყო მესამე პირად საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, ე.ი. იმ საფუძველით, რომ სასამართლო აქტი შეიძლება შეხებოდეს მის ინტერესებს, იგი არ იყო უფლებამოსილი გაესაჩივრებინა გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით, მითუმეტეს, როდესაც აპელანტი სააპელაციო საჩივრით მისი მესამე პირად ჩაბმის განჩინების კანონიერებას სადავოდ არ ხდის. ამასთან, სააპელაციო სასამართლომ სასამართლო სხდომაზე შეამოწმა გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დამდგარი სამართლებრივი შედეგი აპელანტის უფლებებსა და მოვალეობებზე გავლენის მოხდენის და შესაბამისად მისი, როგორც მესამე პირის მხარედ (სასკ-ის 16.2 მუხლი) მიჩნევის თავალსაზრისით და მიუთითა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებზე.

სააპელაციო სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ შენობანაგებობის დემონტაჟის ნაწილში გასაჩივრებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობის საფუძველად მიუთითა ამ აქტების გამოცემამდე რეკონსტრუირებული უძრავი ქონების საჯარო რეესტრში მოსარჩელის საკუთრების უფლებით რეგისტრაცია, რა მიმართებით სასამართლომ გამოიყენა დადგენილი პრაქტიკა. სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, აღსანიშნავია ის გარემოებაც, რომ რეკონსტრუირებული უძრავი ქონების მიმართ საჯარო რეესტრში 2010 წლის 20 ოქ-

ტომბერს განხორციელებული რეგისტრაცია და მისი საფუძველი – ამხანაგობა „...“ კრების ოქმი №9, აპელანტს სადავოდ არ გაუხდია, საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 312-ე მუხლის მიხედვით კი, რეესტრის მონაცემების მიმართ მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი უზუსტობა.

შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ აპელანტს კანონით დაცული უფლების დარღვევის შემთხვევაში, თუკი იგი თვლიდა, რომ ამ მშენებლობით შეილახა იმავე ამხანაგობის კრების ოქმით მასზე გადაცემულ სხვენზე საკუთრების უფლება, შეეძლო სარჩელი შეეტანა ამხანაგობის კრების ოქმის ან რეესტრის ჩანაწერის მიმართ, ხოლო ამ ჩანაწერის და მისი საფუძვლის უდავოობის პირობებში აპელანტი ვერ მიიჩნევა სასამართლო გადაწყვეტილების გასაჩივრების მქონე სუბიექტად.

ბათუმის საქალაქო სასამართლომ 2014 წლის 25 ნოემბრის განჩინებაში ადმინისტრაციულ საქმეში ნ. ვ-ის მესამე პირად ჩაბმის შესახებ, მიუთითა, რომ იგი არ წარმოადგენდა სამართალურთიერთობის სავალდებულო მონაწილეს, საქმეზე მიღებული გადაწყვეტილება შეიძლება შეხებოდა მის ინტერესებსაც, თუმცა მოცემული დავის განხილვის შედეგად სასამართლოს მიერ არ მიიღებოდა საერთო გადაწყვეტილება.

ფაქტობრივი გარემოებებისა და მითითებული სამართლებრივი ნორმების გათვალისწინებით სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში გასაჩივრებულმა გადაწყვეტილებამ არ შეიძლება რაიმე უარყოფითი გავლენა იქონიოს აპელანტის, როგორც მესამე პირის კანონით დაცულ უფლებებსა და ინტერესზე. შესაბამისად, იგი არ წარმოადგენს იმ სამართალურთიერთობის მონაწილეს სუბიექტს, რომლის თაობაზედაც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანა შესაძლებელი, რაც სწორად იქნა შეფასებული პირველი ინსტანციის სასამართლოს მხრიდან მისი მესამე პირად ადმინისტრაციულ პროცესში ჩაბმისას.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 9 ივლისის განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ნ. ვ-ემ, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობის ეტაპიდან საქმის ხელახლა განსახილველად იმავე სასამართლოში დაბრუნება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით, მან ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015

ნლის 27 თებერვლის გადაწყვეტილება გაასაჩივრა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე საქმეში ჩაბმული მესამე პირის სტატუსით, ვინაიდან, სასამართლომ დაუსაბუთებლად ჩააბა იგი საქმეში მესამე პირად სავალდებულო მონვევის გარეშე. ამასთან, ვინაიდან ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, სასამართლოს განჩინება პირის მესამე პირად საქმეში ჩაბმის შესახებ არ საჩივრდება, იგი იძულებული იყო დაჰყოლოდა სასამართლოს ნებას.

კერძო საჩივრის ავტორი უსაფუძვლოდ მიიჩნევს გასაჩივრებულ განჩინებას და მიუთითებს, რომ უნებერთვო მშენებლობის შედეგად თ. ა-ს მითვისებული აქვს მისი საკუთრება. აღნიშნულის მიუხედავად, გასაჩივრებული განჩინებით სასამართლომ ჩათვალა, რომ იგი არ იყო უფლებამოსილი გაესაჩივრებინა მისი საკუთრების ხელყოფა, რაშიც დამატებით ხელს უშლის დადგენილი სასამართლო პრაქტიკაც. კერძო საჩივრის ავტორის მითითებით, თუ დადგენილი სასამართლო პრაქტიკა იცავს მონინალმდეგე მხარეს, მის საკუთრების უფლებას იცავს საქართველოს კონსტიტუცია.

კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით, მასზე უნდა გავრცელდეს სამართლიანი სასამართლოს უფლების შესახებ ჩამოყალიბებული სტანდარტები. გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილებაზე მითითებას კი კერძო საჩივრის ავტორი უსაფუძვლოდ მიიჩნევს, ვინაიდან, მისი მტკიცებით, განსახილველი დავა განსხვავდება მითითებული შემთხვევისგან; მიღებული გადაწყვეტილების დასასაბუთებლად მოხმობილი უზენაესი სასამართლოს გადაწყვეტილება განსახილველი სამართალურთიერთობის ანალოგიური უნდა იყოს.

კერძო საჩივრის ავტორი ასევე უსაფუძვლოდ მიიჩნევს სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვებისას სააპელაციო სასამართლოს მიერ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის ნორმებზე მითითებას.

ამასთან, კერძო საჩივრის ავტორი მიიჩნევს, რომ სამშენებლო სამართალდარღვევის ფაქტზე პასუხისმგებლობისგან თავის არიდების მიზნით მისგან მიტაცებული საკუთრების რეესტრში უკანონო რეგისტრაცია არ უნდა ხდებოდეს უძრავი ქონების დაკანონების საშუალება.

კერძო საჩივრის ავტორი ასევე აღნიშნავს, რომ სადავო ფართის თ. ა-ის საკუთრებად რეგისტრაციაზე მარეგისტრირებული ორგანოს გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის მოთხოვნით მი-

სი სარჩელი ბათუმის საქალაქო სასამართლოს წარმოებაშია.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 25 დეკემბრის განჩინებით წარმოებაში იქნა მიღებული ნ. ვ-ის კერძო საჩივარი.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძვლიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ ნ. ვ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრების განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ გასაჩივრებული ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 9 ივლისის განჩინებით მესამე პირის ნ. ვ-ის სააპელაციო საჩივარი ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 თებერვლის გადაწყვეტილებაზე დაუშვებლობის გამო განუხილველი დარჩა. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ვინაიდან სააპელაციო საჩივრის ავტორი საქმეში ჩაბმული იყო მესამე პირად საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, ე.ი. იმ საფუძველით, რომ სასამართლო აქტი შეიძლება შეხებოდა მის ინტერესებს, იგი არ იყო უფლებამოსილი გაესაჩივრებინა გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით. ამასთან, ფაქტობრივი გარემოებებისა და მითითებული სამართლებრივი ნორმების გათვალისწინებით სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში გასაჩივრებულმა გადაწყვეტილებამ არ შეიძლება რაიმე უარყოფითი გავლენა იქონიოს აპელანტის, როგორც მესამე პირის კანონით დაცულ უფლებებსა და ინტერესზე. იგი არ წარმოადგენს იმ სამართალურთიერთობის მონაწილეს სუბიექტს, რომლის თაობაზედაც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს შეფასებას სადავო საკითხის მიმართ და დამატებით განმარტავს, რომ მესამე პირების ინსტიტუტი უფლებას აძლევს მათ მოახდინონ საკუთარი კერძო, სუბიექტური ინტერესების დაცვა და რეალიზება ადმინისტრაციული პროცესის ფარგლებში. მესამე პირების ინსტიტუტის საფუძველს ადმინისტრაციულ კანონმდებლობაში საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლი ქმნის. ამასთან, აღნიშნული მუხლის თანახმად, კანონმდებელი განასხვავებს მესამე პირების ჩვეულებრივ და სავალდებულო (აუცილებელ) ჩაბმას. მე-16 მუხლის პირველი ნაწილი მესამე პირთა ჩვეულებრივი წესით ჩაბმის ფორმულირებას შეიცავს, ხოლო ამავე მუხლის მე-2 ნაწილი – სავალდებულო, აუცილებელი ჩაბმის ფორმულირებას. ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა ჩვეულებრივ და სავალდებულო ფორმით ჩაბმას შორის განსხვავებას მნიშვნელობა ენიჭება სწორედ მათთვის საპროცესო უფლებაუნარიანობისა და ქმედუნარიანობის მინიჭების თვალსაზრისით. საყურადღებოა, რომ ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა მართივი ინტერესი, ხოლო რაც შეეხება ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა აუცილებელ, სავალდებულო ჩაბმას, ამ დროს სამართლებრივი ინტერესის პარალელურად მნიშვნელოვანია ის, რომ სასამართლოს გადაწყვეტილებით მესამე პირთა უფლებები და მოვალეობები შეიძლება განისაზღვროს.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ საქმეში მესამე პირების სავალდებულო მონევევა სასამართლოს ვალდებულებას წარმოადგენს, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ამ მუხლის მე-2 ნაწილით განსაზღვრული მესამე პირი სარგებლობს მოსარჩელის (მოპასუხის) ყველა უფლებით და მას ეკისრება მოსარჩელის ყველა მოვალეობა, ხოლო საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილით მესამე პირთა ჩაბმა სასამართლოს უფლებამოსილებაა. ასეთი წესით ჩაბმული მესამე პირები არ სარგებლობენ მოსარჩელის (მოპასუხის) ყველა უფლებით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 16-ე მუხლის მე-2 ნაწილი მესამე პირებად საქმეში ჩაბმის აუცილებლობას ადგენს იმ პირების მიმართ, რომლებიც არიან სადავო სამართალურთიერთობის მონაწილეები, რომელთან მიმართებაშიც მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი, ანუ ასეთი

პირები იმგვარად არიან დაკავშირებულნი სადავო სამართალურთიერთობასთან, რომ სასამართლოს მიერ ამ დავის გადაწყვეტის შედეგად მიღებული გადაწყვეტილება გავლენას მოახდენს ამ ურთიერთობასთან დაკავშირებულ, კანონით დაცულ მათ უფლებებსა და ინტერესზე.

საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებას ბათუმის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2015 წლის 27 თებერვლის გადაწყვეტილებაზე დაუშვებლობის გამო ნ. ვ-ის სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვებასთან დაკავშირებით და მიუთითებს, რომ განსახილველ სამართალურთიერთობაში ნ. ვ-ე არ წარმოადგენს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ და შესაბამისად, საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილების სააპელაციო წესით გასაჩივრების უფლების მქონე პირს, რადგან მოცემულ შემთხვევაში დავის საგანია სამშენებლო სამართალდარღვევის ჩადენის გამო თ. ა-ის დაჯარიმების, უნებართვოდ განხორციელებული მშენებლობის დემონტაჟის თაობაზე ქ. ბათუმის მერიის ზედამხედველობის სამსახურის 2014 წლის 18 ივნისის №305 დადგენილებისა და თ. ა-ის ადმინისტრაციული საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ ქ. ბათუმის მერიის 2014 წლის 1 სექტემბრის №503 ბრძანების ბათილად ცნობა, რომლითაც მოსარჩელეს – თ. ა-ს დაეკისრა ფულადი ჯარიმა 3000 ლარის ოდენობით და დაევალა სამშენებლო სამუშაოების შეჩერება და ობიექტის პირვანდელ მდგომარეობაში მოყვანა. განსახილველ შემთხვევაში, ნ. ვ-ე არ წარმოადგენს სადავო სამართალურთიერთობის მონაწილეს, რომელთან მიმართებაშიც მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი. სააპელაციო სასამართლომ მართებულად არ მიიჩნია ნ. ვ-ე იმ პირად, რომლის უფლებებსა თუ კანონით დაცულ ინტერესთან მიმართებაში რაიმე სამართლებრივ შედეგს გამოიწვევს სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება. სადავო საკითხის გადაწყვეტის შედეგი გავლენას ვერ მოახდენს ნ. ვ-ის უფლებებსა და ინტერესებზე, რის გამოც იგი არ წარმოადგენს საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის მე-2 ნაწილით მოცემულ საქმეში სავალდებულო წესით ჩასაბმელ მესამე პირს და სააპელაციო საჩივრის შეტანაზე უფლებამოსილ სუბიექტს.

საკასაციო სასამართლო დამატებით მიუთითებს, რომ ნ. ვ-ე სადავოდ ხდის თ. ა-ის საკუთრების უფლებას ქ. ბათუმში, ... ქ. №9-ში მდებარე სხვენზე. შესაბამისად, განსახილველი დავის

ფარგლებში, იმ პირობებში როდესაც სასამართლოს შეფასების საგანს თ. ა-ის დაჯარიმებისა და უნებართვოდ განხორციელებული მშენებლობის დემონტაჟის შესახებ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის კანონიერების დადგენა წარმოადგენს, შეუძლებელია ნ. ვ-ემ იდავოს უძრავი ქონების თ. ა-ის სახელზე განხორციელებული რეგისტრაციის კანონიერებაზე. მოცემულ შემთხვევაში სასამართლოს მსჯელობის საგანს სცილდება დავა საკუთრების უფლებაზე ნ. ვ-ესა და თ. ა-ს შორის. ხოლო თავის მხრივ ნ. ვ-ეს სადავო უძრავი ქონების თ. ა-ის სახელზე განხორციელებული რეგისტრაციის გასაჩივრებით შესაძლებლობა ეძლევა იდავოს ქ. ბათუმში, ... ქ. №9-ში მდებარე სხვენის საკუთრების უფლებაზე.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას მოცემულ შემთხვევაში დაუშვებლობის გამო ნ. ვ-ის სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვებასთან დაკავშირებით და მიიჩნევს, რომ ნ. ვ-ის კერძო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რადგან გასაჩივრებული განჩინება არსებითად სწორია და არ არსებობს მისი გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ნ. ვ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2015 წლის 9 ივლისის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

მესამე პირის ჩაბმის საკითხი

ბანჩინება

№ბს-185-184(კს-16)

26 აპრილი, 2016 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ვ. როინიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
ნ. სხირტლაძე

დავის საგანი: ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობა

აღწერილობითი ნაწილი:

კ. ა-ემ სარჩელი აღძრა ბათუმის საქალაქო სასამართლოში ქ. ბათუმის მერიისა და ა. ჯ-ის მიმართ, რომლითაც მოითხოვა „არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ“ ქ. ბათუმის აღმასრულებელი ორგანოს – საკრებულოს თავმჯდომარის 2013 წლის 1 აგვისტოს №02/1567 ბრძანების ბათილად ცნობა, ქ. ბათუმის აღმასრულებელი ორგანოს – საკრებულოს თავმჯდომარის მიერ 2013 წლის 1 აგვისტოს გაცემული, სმ №000413 მშენებლობის სანებართვო მოწმობის ბათილად ცნობა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 16 ოქტომბრის გადაწყვეტილებით კ. ა-ის სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა; ბათილად იქნა ცნობილი „არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ“ თვითმმართველი ქალაქ ბათუმის აღმასრულებელი ორგანოს – საკრებულოს თავმჯდომარის 2013 წლის 1 აგვისტოს №02/1567 ბრძანება, ქ. ბათუმში, ... გამზ. №56-ში მდებარე 2136 კვ.მ არასასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთზე არსებული საცხოვრებელი სახლის სარდაფზე კარის და ჩასასვლელი კიბის (ვიტრაჟის) მოწყობის მიზნით მშენებლობის ნებართვისა და მის საფუძველზე მშენებლობის სანებართვო მოწმობის გაცემის ნაწილში; კ. ა-ის სარჩელი დანარჩენ ნაწილში არ დაკმაყოფილდა.

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2015 წლის 16 ოქტომბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრეს ქ.ბათუმის მუნიციპალიტეტის მერიამ, ა. ჯ-მა და კ. ა-ემ.

სააპელაციო სასამართლოს სხდომაზე ა. ჯ-ის წარმომადგენელმა ვ. ლ-ამ მოცემულ საქმეში მესამე პირად ბინათმესაკუთ-

რეთა ამხანაგობა „...“ ჩაბმა მოითხოვა, იმ საფუძველით, რომ იგი არის სადავო სამართალურიერთობის მონაწილე.

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 12 თებერვლის განჩინებით ა. ჯ-ის წარმომადგენლის – ვ. ლ-ას შუამდგომლობა საქმეში მესამე პირად ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „...“ ჩაბმის შესახებ, არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ სასამართლოს გადაწყვეტილება არ შეეხება ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „...“ ინტერესებს, ამასთან, იგი ასევე მიჩნეული ვერ იქნება სავალდებულო მესამე პირად, რამდენადაც არ წარმოადგენს სადავო სამართალურიერთობის მონაწილეს, რომლის თაობაზეც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი.

სააპელაციო სასამართლომ აღნიშნა, რომ მოცემული დავის საგანს წარმოადგენს „არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ“ ქ. ბათუმის აღმასრულებელი ორგანოს – საკრებულოს თავმჯდომარის 2013 წლის 1 აგვისტოს №02/1567 ბრძანების კანონიერება, ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „...“ კრების ოქმების კანონიერება ადმინისტრაციული სამართალწარმოების წესით არ განიხილება.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება ა. ჯ-მა კერძო საჩივრით გაასაჩივრა. მისი აზრით, სასამართლო გადაწყვეტილება გავლენას მოახდენს ბმა „...“ საკუთრებაზე, რაც სააპელაციო სასამართლოს უნდა შეეფასებინა.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ განიხილა კერძო საჩივარი, შეისწავლა საქმის მასალები, გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება და მიიჩნევს, რომ ა. ჯ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის მიხედვით, კერძო საჩივრების განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

იმავე კოდექსის 404-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად,

საკასაციო სასამართლო ამონმებს გადაწყვეტილებას საკასაციო საჩივრის ფარგლებში, ხოლო 410-ე მუხლის მიხედვით, საკასაციო სასამართლო არ დააკმაყოფილებს საკასაციო საჩივარს, თუ კანონის მითითებულ დარღვევას არა აქვს ადგილი.

საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს, რომ არ არსებობს მოცემულ საქმეში ბმა „...“ მესამე პირად ჩაბმის საფუძველი.

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების მიხედვით, სასამართლოს მთავარი სხდომის დამთავრებამდე სასამართლო უფლებამოსილია აცნობოს პირს, რომლის ინტერესებსაც შეიძლება შეეხოს სასამართლოს გადაწყვეტილება, ადმინისტრაციული პროცესის დაწყების შესახებ და ჩააბას იგი საქმეში მესამე პირად. მესამე პირი აუცილებლად უნდა იქნეს საქმეში ჩაბმული, თუ იგი არის იმ სამართალურთიერთობის მონაწილე, რომლის თაობაზედაც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი.

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-16 მუხლის თანახმად, კანონმდებელი განასხვავებს მესამე პირების მარტივ და სავალდებულო (აუცილებელ) ჩაბმას. ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა სავალდებულო ჩაბმის ფორმა სახეზეა, თუ მესამე პირი იმ სამართალურთიერთობის მონაწილეა, რომლის თაობაზეც სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანაა შესაძლებელი. ადმინისტრაციულ პროცესში მესამე პირთა მარტივი ჩაბმის დროს გადამწყვეტია მესამე პირთა სამართლებრივი ინტერესები, ხოლო რაც შეეხება აუცილებელ, სავალდებულო ჩაბმას, ამ დროს სამართლებრივი ინტერესის პარალელურად მნიშვნელოვანია ის, რომ სასამართლოს გადაწყვეტილებით მესამე პირთა უფლებები და მოვალეობებიც შეიძლება განისაზღვროს. სასკ-ის მე-16 მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებულ მესამე პირების იურიდიულ ინტერესებს სასამართლო გადაწყვეტილება შეიძლება შეეხოს პოტენციურად, სავარაუდოდ. მესამე პირთა ასეთ დიფერენციაციას განაპირობებს ის გარემოება, რომ სავალდებულო მონვევის მესამე პირის (16.2 მუხლი) საქმეში ჩაბმა იმპერატიულად არის რეგლამენტირებული, ანუ პირი იმ სამართალურთიერთობის სუბიექტია, რომელიც შეიძლება განხილულ იქნეს სასამართლოს მიერ მხოლოდ საერთო გადაწყვეტილების გამოტანის არეალში.

საკასაციო სასამართლო ეთანხმება სააპელაციო სასამართლოს, რომ განსახილველი დავა ბმა „...“ იურიდიულ ინტერესს

საერთოდ არ ეხება.

მოცემული დავის საგანს წარმოადგენს „არქიტექტურული პროექტის შეთანხმებისა და მშენებლობის ნებართვის გაცემის შესახებ“ ქ. ბათუმის აღმასრულებელი ორგანოს – საკრებულოს თავმჯდომარის 2013 წლის 1 აგვისტოს №02/1567 ბრძანების კანონიერება.

საქმის მასალებით ირკვევა, რომ ბათუმის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 5 მარტის გადაწყვეტილებით, რომელიც დღეისათვის კანონიერ ძალაშია შესული, კ. ა-ის სარჩელი ა. ჯ-ისა და ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „...“ მიმართ დაკმაყოფილდა, ბათილად იქნა ცნობილი ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „...“ 2009 წლის 8 მაისის №42 კრების ოქმი, ქ. ბათუმში, ... გამზ. №56-ში მდებარე სახლის №36 ბინის ქვეშ არსებული 8,03 კვ.მ სარდაფისა და 3,84 კვ.მ. დერეფნის ა. ჯ-ისთვის საკუთრებაში გადაცემის ნაწილში. ასევე ბათილად იქნა ცნობილი ბინათმესაკუთრეთა ამხანაგობა „...“ 2013 წლის აპრილის №38 კრების ოქმი, ა. ჯ-ისათვის ვიტრაჟის მოწყობაზე ნებართვის გაცემის ნაწილში, ანუ, ამხანაგობის კრების ოქმები, რომლებიც წინ უსწრებდა მშენებლობის ნებართვის გაცემას, სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით უკვე ბათილადაა ცნობილი და ამ ოქმების კანონიერების საკითხი განსახილველი ადმინისტრაციული დავის ფარგლებში არ განიხილება.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის მტკიცებას, რომ ამ საქმეზე მიღებულმა გადაწყვეტილებამ შეიძლება, რაიმე გავლენა მოახდინოს ამხანაგობის საკუთრების უფლებაზე, ვინაიდან, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, ამხანაგობის კრების ოქმი, რომლითაც სადავო სარდაფის ნაწილი და დერეფანი ა. ჯ-ს გადაეცა, სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით ბათილადაა ცნობილი. მოცემული დავის ფარგლებში სადავო ფართზე რომელიმე სუბიექტის საკუთრების უფლების საკითხი არ განიხილება. დავის გადაწყვეტისათვის არსებითი გარემოება (ის ფაქტი, რომ სარდაფი, რომელზეც სადავო მშენებლობის ნებართვა გაცა ა. ჯ-ის საკუთრება არაა) უდავოდ დადგენილია სასამართლოს კანონიერ ძალაში შესული გადაწყვეტილებით. ამ დავის ფარგლებში სასამართლოს კომპეტენციას არ წარმოადგენს იმ საკითხის გადაწყვეტა, რეალურად ვის ეკუთვნის სარდაფი, ამხანაგობის წევრების საერთო საკუთრებაა, თუ კ. ა-ის ინდივიდუალური საკუთრება.

ამ გარემოებების გათვალისწინებით, საკასაციო სასამარ-

თლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს პოზიციას, რომ ბმა „...“ მოცემული დავაში არ წარმოადგენს ასკ-ის მე-16 მუხლის არც პირველი და არც მე-2 ნაწილით გათვალისწინებულ მესამე პირს, ამდენად, მისი საქმეში ჩაბმის საფუძველი არ არსებობს.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი, მე-16 მუხლებით, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე, 410-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ა. ჯ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2016 წლის 12 თებერვლის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

4. საპროცესო ვადები

გასაჩივრების ვადის დენის დაწყების პირობები

განმარტება

№ბს-343-333(კს-13)

9 ივლისი, 2013 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. ნკველაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2011 წლის 23 აგვისტოს ტ. ნ-ემ სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს მოპასუხე საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს მიმართ ფულადი კომპენსაციის 20 000 ლარის გადახდის თაობაზე „საქართველოს მოქალაქეთა პოლიტიკური რეპრესიების მსხვერპლად აღიარებისა და რეპრესირებულითა სოციალური დაცვის შესახებ“ საქართველოს კანონის შესაბამისად.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 22 თებერვლის გადაწყვეტილებით ტ. ნ-ის სარჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს ტ. ნ-ის სასარგებლოდ დაეკისრა 310 ლარის ანაზღაურება; დანარჩენ ნაწილში ეთქვა უარი.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ტ. ნ-ემ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 7 მაისის განჩინებით ტ. ნ-ის სააპელაციო საჩივარი დარჩა განუხილველად გადაწყვეტილების სააპელაციო წესით გასაჩივრებისათვის კანონით დადგენილი 14-დღიანი ვადის დარღვევის გამო.

სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 22 თებერვლის გადაწყვეტილება აპელანტს ჩაბარდა 2013 წლის 4 აპრილს, სააპელაციო საჩივარი კი ფოს-

ტის მეშვეობით წარადგინა 2013 წლის 19 აპრილს. სააპელაციო საჩივრის წარდგენის ვადა იწურებოდა 2013 წლის 18 აპრილის ოცდაოთხ საათზე, რაც გახდა ტ. ნ-ის სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვების საფუძველი.

აღნიშნული განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ტ. ნ-ემ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობა იმ მოტივით, რომ სასამართლოს გზავნილი ჩაბარდა მის შვილს – ნ. ნ-ეს, რომელმაც დაახლოებით 7 დღის შემდეგ მამის სახლში დაბრუნებისას შემდეგ გადასცა მას სასამართლოს გზავნილი. კერძო საჩივრის ავტორის მითითებით, სააპელაციო საჩივარს თანდართული ჰქონდა განცხადება აღნიშნულის თაობაზე, რაზეც სასამართლოს არ უმსჯელია განჩინების გამოტანისას.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო წარმოდგენილი მასალების, კერძო საჩივრის მოტივების გაცნობისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ტ. ნ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 7 მაისის განჩინება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გამოტანისას არ დაურღვევია სსსკ-ის 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნები. სასამართლომ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა; სასამართლოს არ დაურღვევია საპროცესო ნორმები; სწორი შეფასება მიეცა საქმის მასალებს და განჩინება გამოტანილია მოქმედი საპროცესო კანონმდებლობის შესაბამისად.

საქმის მასალების მიხედვით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება ტ. ნ-ეს გაეგზავნა მის მიერ მითითებულ მისამართზე: ხელვაჩაური, სოფ. ... და ჩაბარდა ადრესატის სრულწლოვან შვილს – ნ. ნ-ეს (პირადი ნომერი ...) 2013 წლის 4 აპრილს, სააპელაციო საჩივარი კი ტ. ნ-ის მიერ სააპელაციო სასამართლოში წარდგენილ იქნა ფოსტის მეშვეობით 2013 წლის 19 აპრილს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საკასაციო სასამართლო სსსკ-ის 369.1. მუხლის საფუძველზე განმარტავს, რომ სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადა შეადგენს 14 დღეს. ამ ვადის გაგრძელება (აღდგენა) არ შეიძლება და იგი იწყება მხარისათვის დასაბუთებული გადანყვეტილების გადაცემის მომენტიდან. დასაბუთებული გადანყვეტილების გადაცემის მომენტად მიიჩნევა დასაბუთებული გადანყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება ამ კოდექსის 70-78-ე მუხლების შესაბამისად.

საპროცესო კოდექსის VIII თავში, 70-78-ე მუხლებში რეგლამენტირებულია სასამართლო შეტყობინების და დაბარების წესი, რომელიც ასევე გამოიყენება დასაბუთებული გადანყვეტილების მხარისათვის ჩაბარებასთან დაკავშირებით, რამდენადაც კანონმდებელი სსსკ-ის 369.1. მუხლი სწორედ მითითებულ წესთან აიგივებს დასაბუთებული გადანყვეტილების მხარისათვის გადაცემას.

სსსკ-ის 71-ე მუხლის 1-ლი მუხლის შესაბამისად, სასამართლო უწყება ადრესატს ბარდება მხარის მიერ მითითებული ძირითადი მისამართის (ფაქტობრივი ადგილსამყოფლის), ალტერნატიული მისამართის, სამუშაო ადგილის ან სასამართლოსათვის ცნობილი სხვა მისამართის მიხედვით, ხოლო ამავე კოდექსის 74-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, თუ სასამართლო უწყების ჩამბარებელმა სასამართლოში გამოსაძახებელი პირი ვერ ნახა მხარის მიერ მითითებულ მისამართზე, იგი უწყებას აბარებს მასთან მცხოვრებ ოჯახის რომელიმე ქმედუნარიან წევრს, ხოლო თუ უწყება ბარდება სამუშაო ადგილის მიხედვით – სამუშაო ადგილის ადმინისტრაციას, უწყების მიმღები ვალდებულია, უწყების მეორე ეგზემპლარზე აღნიშნოს თავისი სახელი და გვარი, ადრესატთან დამოკიდებულება, დაკავებული თანამდებობა. უწყების მიმღები ვალდებულია, უწყება დაუყოვნებლივ ჩააბაროს ადრესატს. უწყების ჩაბარება ამ ნაწილით გათვალისწინებული პირისათვის ჩაითვლება უწყების ჩაბარებად ადრესატისათვის, რაც დასტურდება უწყების მეორე ეგზემპლარზე უწყების მიმღების ხელმოწერით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 12.1 მუხლის შესაბამისად, გასაჩივრების ვადის დენა იწყება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ პროცესის მონაწილე პირს სასამართლოს აქტივ განემარტა გასაჩივრების შესაძლებლობა, სასამართლო, სადაც შეიძლება გასაჩივრება, მისი ადგილმდებარეობა, გასაჩივრების ვადა და წესი. ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 13.2 მუხლი კი ავალდებულებს სასამართლოს ყველა გადანყვეტილების, გან-

ჩინების, ბრძანების, დადგენილების ასლი, რომელიც ექვემდებარება იმავე ან ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოში გასაჩივრებას გაუგზავნოს მხარეებს ან მათ წარმომადგენლებს. შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას, და განმარტავს, რომ ტ. ნ-ეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება გაეგზავნა საქმეში მითითებულ მისამართზე: ხელვაჩაური, სოფ. ..., 2013 წლის 1 აპრილს და ჩაბარდა შვილს – ნ. ნ-ეს 2013 წლის 4 აპრილს, შესაბამისად, ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 12.1 მუხლის საფუძველზე გასაჩივრების ვადის დენის დაწყება უკავშირდება სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გაგზავნის კანონისმიერი ვალდებულების შესრულებას. ანუ ვადის დენა დაიწყება, თუ მხარეს გაგზავნილი გადაწყვეტილებით (განჩინებით, ბრძანებით, დადგენილებით) სწორად განემარტა გასაჩივრების შესაძლებლობა, სასამართლო, სადაც შეიძლება გასაჩივრება, მისი ადგილმდებარეობა, გასაჩივრების ვადა და წესი, რაც მოცემულ შემთხვევაში დაცულია სააპელაციო სასამართლოს მიერ.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით დადგენილია ვადები ამა თუ იმ მოქმედების შესრულებისათვის, როგორც სასამართლოსათვის, ასევე მხარეთათვის, ამასთან, დადგენილია მხარეთათვის განსაზღვრულ საპროცესო ვადაში საპროცესო მოქმედების შეუსრულებლობის შედეგები, კერძოდ: თუ მხარემ კანონით დადგენილ საპროცესო ვადაში არ შეასრულა საპროცესო მოქმედება, იგი კარგავს ამ მოქმედების შესრულების შესაძლებლობას.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება ტ. ნ-ის სრულწლოვან შვილს – ნ. ნ-ეს ჩაბარდა 2013 წლის 4 აპრილს სააპელაციო საჩივარი კი ტ. ნ-ის მიერ შეტანილია ფოსტის მეშვეობით 2013 წლის 19 აპრილს, სსსკ-ის 369.1. მუხლით დადგენილი 14-დღიანი ვადის დარღვევით, რამდენადაც სსსკ-ის 60.1. მუხლის თანახმად, სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადის დენა დაიწყო ტ. ნ-ის შვილის – ნ. ნ-ისათვის ჩაბარების დღიდან.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაითვალისწინებს კერძო საჩივრის ავტორის მიერ კერძო საჩივარში მითითებულ გარემოებას იმის თაობაზე, რომ მისთვის გადაწყვეტილების ასლის ჩაბარება მოხდა არა 4 აპრილს (როდესაც შვილმა ჩაიბარა), არამედ დაახლოებით 7 დღის შემდეგ, როდესაც შვილმა მას გზავნილი გადასცა უშუალოდ, საიდანაც უნდა დაიწყო მისთვის გასაჩივრების ვადის ათვლა, შემდეგ გარემოებათა გამო: საპრო-

ცესო კანონმდებლობა არ ითვალისწინებს საგამონაკლისო შემთხვევებს სასამართლო აქტის გასაჩივრების ვადის ათვლისას, კანონისმიერი საპროცესო ვადა სავალდებულოა ყველა პროცესუალური მონაწილისათვის, რაც გულისხმობს, რომ საპროცესო მოქმედება უნდა შესრულდეს კანონით დადგენილ ვადაში, შესაბამისად კონკრეტულ შემთხვევაში ვადის ათვლა უნდა დაიწყოს ტ. ნ-ის შვილის – ნ. ნ-ის ჩაბარების დღიდან, ვინაიდან სასამართლო აქტის გასაჩივრების ვადის ათვლა იწყება იმ მომენტიდან, როდესაც მხარეს ან ოჯახის რომელიმე ქმედუნარიან წევრს ჩაბარდა სასამართლო აქტი, კონკრეტულ შემთხვევაში კი, ტ. ნ-ის შვილმა – ნ. ნ-ემ ჩაიბარა 2013 წლის 4 აპრილს, რასაც თავად კერძო საჩივრის ავტორიც ადასტურებს.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრულია არა მხოლოდ მხარეთა საპროცესო უფლებები, არამედ საპროცესო მოვალეობები. მხარის ერთ-ერთი ძირითადი უფლება – სასამართლო გადაწყვეტილების გასაჩივრებისა შეიცავს საპროცესო ვალდებულებას, გაასაჩივროს გადაწყვეტილება კანონით დადგენილ ვადაში, რაც კონკრეტულ შემთხვევაში ტ. ნ-ის მიერ უგულებელყოფილია.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ტ. ნ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რამდენადაც სახეზე არ არის კერძო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების პროცესუალური წინაპირობები.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლოს კოლეგიური უმრავლესობამ იხელმძღვანელა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2; სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 247.2-ე, 390-ე, 399-ე, 396-ე, 414-419-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. ტ. ნ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 7 მაისის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

**დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის
მოთხოვნის ვადა**

განჩინება

№ბს-390-397(კ-კს-13)

3 ოქტომბერი, 2013 წ., ქ. თბილისი

**საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა**

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ლ. მურუსიძე**

დავის საგანი: დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანა

აღწერილობითი ნაწილი:

2012 წლის 27 აგვისტოს რ. ა-მა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თეთრიწყაროს რაიონულ სასამართლოს, მოპასუხის – თეთრიწყაროს მუნიციპალიტეტის საკრებულოს მიმართ. მოსარჩელემ თეთრიწყაროს რაიონის გამგეობის 2000 წლის 2 მაისის №14/1 დადგენილებს, თეთრიწყაროს რაიონის გამგეობის 2000 წლის 2 მაისის №14/1 დადგენილებით დამტკიცებული სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის იჯარით გამცემი კომისიის 2000 წლის 21 აპრილის №3 სხდომის ოქმის და მისი დანართის ნაწილობრივ, კერძოდ, მოსარჩელის მიერ კონტურ „...“ 43.6 ჰა სათიბის საკრებულოს ფონდში დაბრუნების ნაწილში არა-რად აღიარება მოითხოვა.

მოსარჩელემ აღნიშნა, რომ თეთრიწყაროს რაიონის გამგეობის 1996 წლის 25 დეკემბრის №3 დადგენილებით და სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის იჯარით გამცემი კომისიის №3 სხდომის ოქმის საფუძველზე, მოსარჩელეს გაუფორმდა იჯარის ხელშეკრულება (სარეგისტრაციო №75) და გადაეცა 60 ჰა მიწის ნაკვეთი, სოფელ ... საკრებულოს ტერიტორიაზე, კერძოდ, 17.9 ჰა კონტურ „...“, ხოლო 42.1 ჰა კონტურ „ქ...“. ამ უკანასკნელ ნაკვეთში 6 ჰა მიწის ნაკვეთი გახდა სადავო სოფელ პატარა ... მცხოვრებ ზ. მ-თან, რომელსაც მოსარჩელეზე ხუთი თვით ადრე ჰქონდა გაფორმებული იჯარის ხელშეკრულება, რის გამოც სადავო ფართობი მისი მხრიდან დათმობილ იქნა.

მოსარჩელის განმარტებით, ზ. მ-ს ისე გაუფორმდა იჯარის ხელშეკრულება, რომ არ არსებობდა გამგეობის შესაბამისი დადგენილება. ამასთან, მოსარჩელემ მიუთითა თეთრიწყაროს რაიონის მიწის იჯარით გამცემი კომისიის 2000 წლის 21 აპრილს

გაფორმებულ №3 სხდომის ოქმზე, რომლის მიხედვითაც მოსარჩელემ საიჯარო ფონდში უკან დააბრუნა 43.6 ჰა მიწის ნაკვეთი კონტურ „...“, მაშინ როდესაც მას კონტურ „...“ მხოლოდ 34.2 ჰა მიწის ნაკვეთი გააჩნდა.

ზემოაღნიშნული გარემოებების გათვალისწინებით, მოსარჩელემ მიიჩნია, რომ 2000 წლის 21 აპრილს თეთრიწყაროს რაიონის მიწის იჯარით გამცემი კომისიის №3 ოქმის შესრულება შეუძლებელი იყო და იგი არარა აქტად უნდა აღიარებულიყო.

თეთრიწყაროს რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 11 ოქტომბრის განჩინებით საქმეში მესამე პირად ჩაება ზ. მ-ი.

თეთრიწყაროს რაიონული სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2012 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილებით რ. ა-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

თეთრიწყაროს რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა რ. ა-მა, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 18 აპრილის საოქმო განჩინებით მესამე პირის – ზ. მ-ის უფლებამონაცვლეებად დადგენილ იქნენ – თ. მ-ი, მ. მ-ი-ბ-ი, თ. მ-ი, მ. მ-ი-ნ-ე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 მაისის განჩინებით რ. ა-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; უცვლელად დარჩა თეთრიწყაროს რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილება.

2013 წლის 13 ივნისს რ. ა-მა განცხადებით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას და დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანა მოითხოვა, იმ საფუძველზე, რომ მისი მოსაზრებით სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული განჩინება საერთოდ არ ეხებოდა სააპელაციო საჩივარში დასმულ ფაქტობრივ და სამართლებრივ საკითხებს.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 20 ივნისის განჩინებით რ. ა-ის განცხადება დარჩა განუხილველი.

სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლზე, რომელიც არეგულირებდა დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის პირობებს და წესებს. სააპელაციო სასამართლომ განმარტა, რომ სა-

ქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლით აღიარებული საპროცესო უფლება განსხვავდებოდა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე და 397-ე მუხლებით დადგენილი საპროცესო უფლებებისაგან. უპირველესად დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანა უკავშირდებოდა პროცესუალურ შემთხვევას, კერძოდ, როდესაც მოცემული დავის რეგულირების შედეგად მიღებული გადაწყვეტილება არ მოიცავდა პასუხს მხარის ისეთ მოთხოვნებზე, რომელზეც სასამართლომ თავისი გადაწყვეტილების შედეგი დაუკავშირა მსჯელობის საგანს, მაგრამ გადაწყვეტილებით სამართლებრივი შედეგი აღნიშნულთან დაკავშირებით არ დამდგარა, ანუ სასამართლო აქტის დადგენილებით (სარეზოლუციო) ნაწილში მსჯელობის საგნის სამართლებრივი პოზიცია არ ასახულა. სასამართლო აქტის სარეზოლუციო ნაწილი კი წარმოადგენდა იმ პრიორიტეტულ საპროცესო საშუალებას, რომელიც სადავო სამართლებრივი ურთიერთობის დარეგულირების, შემდგომი სოციალური რეალიზაციის, სამართლებრივი შედეგის აღსრულების საფუძველი იყო.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დადგენილი წესი – დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხის შვიდი დღის ვადაში დასმის შესაძლებლობა, კანონმდებელმა დაუკავშირა გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების მომენტს. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 63-ე მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება ქარწყლდებოდა კანონით დადგენილი ან სასამართლოს მიერ დანიშნული ვადის გასვლის შემდეგ. საჩივარი ან საბუთები, რომლებიც შეტანილი იყო საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ განუხილველი რჩებოდა.

სააპელაციო სასამართლომ საქმის მასალებით დადგენილად მიიჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 მაისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებას აპელანტი – რ. ა-ი პირადად ესწრებოდა. სააპელაციო სასამართლომ განიხილა რ. ა-ის სააპელაციო საჩივარი, რომლითაც აპელანტი ითხოვდა თეთრინყაროს რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილების გაუქმებას, საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების მიღებას და სარჩელის დაკმაყოფილებას. სააპელაციო სასამართლოს 2013 წლის 8 მაისის განჩინებით რ. ა-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, რაც ნიშნავდა იმას, რომ აპელანტს უარი ეთქვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქ-

მებაზე, საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების გამოტანასა და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო სასამართლოს მოსაზრებით, განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებისას რ. ა-ს ჰქონდა შესაძლებლობა გაეკეთებინა დასკვნა, იმჯელა თუ არა სააპელაციო პალატამ მისი სააპელაციო საჩივრის ყველა მოთხოვნაზე.

სააპელაციო სასამართლოს მითითებით, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 მაისის განჩინებაზე დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანა რ. ა-მა 2013 წლის 13 ივნისს ანუ კანონისმიერი 7-დღიანი ვადის დარღვევით მოითხოვა, რაც განცხადების განუხილველად დატოვების საფუძველს წარმოადგენდა.

სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის შესახებ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 მაისის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა რ. ა-მა, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 20 ივნისის განჩინებაზე კერძო საჩივარი წარადგინა რ. ა-მა, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორი მიიჩნევს, რომ სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის მითითება მასზედ, რომ 7-დღიანი ვადის ათვლა იწყება გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების მომენტიდან შეუსაბამობაშია საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მეორე ნაწილთან.

კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით, სარეზოლუციო ნაწილი არის გადაწყვეტილების შემადგენელი ნაწილი. მთელის შემადგენელი ნაწილი კი არ ნიშნავს მთელს, ანუ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადება არ ნიშნავს გადაწყვეტილების გამოცხადებას. ასევე, კერძო საჩივრის ავტორი მიუთითებს, რომ თუ ცნობილი არ არის სამოტივაციო ნაწილი ანუ დასაბუთება, შეუძლებელია დამატებითი გადაწყვეტილების მოთხოვნაც.

კერძო საჩივრის ავტორის მითითებით, სადავო განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი გამოცხადდა 2013 წლის 8 მაისს, დასაბუთებული განჩინება კი ჩაბარდა 2013 წლის 7 ივნისს, ანუ განჩინების შინაარსი მისთვის ცნობილი გახდა 2013 წლის 7 ივნისს. განმცხადებელმა სასამართლოს დამატებითი გადაწყვეტილე-

ბის მიღების თაობაზე 2013 წლის 13 ივნისს მიმართა, რაც საპროცესო ვადის დარღვევას არ წარმოადგენდა.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 9 სექტემბრის განჩინებით წარმოებაში იქნა მიღებული რ. ა-ის კერძო საჩივარი და მისი განხილვა დაინიშნა ზეპირი მოსმენის გარეშე.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 11 სექტემბრის განჩინებით განუხილველად დარჩა რ. ა-ის საკასაციო საჩივარი.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო ზეპირი მოსმენის გარეშე საქმის მასალების გაცნობის, წარმოდგენილი კერძო საჩივრის საფუძველიანობის შესწავლისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მიიჩნევს, რომ რ. ა-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრის განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლომ კანონის სწორად გამოყენებისა და განმარტების შედეგად საქმეზე არსებითად სწორი განჩინება დაადგინა, კერძო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების კანონშეუსაბამობის შესახებ, რის გამოც არ არსებობს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე-394-ე მუხლების შესაბამისად, მისი გაუქმების საფუძველი.

საკასაციო სასამართლო ყურადღებას ამახვილებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის პირველი ნაწილის დანაწესზე, რომლის თანახმად, გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს შეუძლია თავისი ინიციატივით ან მხარეთა თხოვნით გამოიტანოს დამატებითი გადაწყვეტილება, თუ: ა) იმ მოთხოვნის გამო, რომლის შესახებაც მხარეებმა წარადგინეს მტკიცებულებანი და მისცეს ახსნა-განმარტებანი, გადაწყვეტილება არ გამოტანილა; ბ) სასამართლოს, რომელ-

მაც გადაწყვეტა უფლების საკითხი, არ მიუთითებია გადასახდელი თანხის ოდენობა, გადასაცემი ქონება ან მოქმედება, რომელიც მოპასუხემ უნდა შეასრულოს; გ) სასამართლოს არ გადაწყვეტია სასამართლო ხარჯების საკითხი.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ ზემოაღნიშნული მუხლით აღიარებული საპროცესო უფლება მნიშვნელოვნად განსხვავდება სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე და 397-ე მუხლებით დადგენილი საპროცესო უფლებებისაგან, კერძოდ, 261-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ პუნქტით დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანისთვის დადგენილი პირობა უკავშირდება პროცესუალურ შემთხვევას. აღნიშნული პირობის თანახმად, დამატებითი გადაწყვეტილება მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება იქნეს გამოტანილი, თუ ამ საქმეზე გამოტანილი ძირითადი გადაწყვეტილება არ შეიცავს პასუხს მხარის ისეთი მოთხოვნის მიმართ, რომელიც მართალია იყო განხილვის საგანი, ე.ი. მოხდა მისი განხილვა ამ კოდექსით დადგენილი წესით, მაგრამ სასამართლოს რატომღაც გამოჩნა მხედველობიდან მიეღო გადაწყვეტილება ამ კონკრეტული მოთხოვნის მიმართ ანუ რამდენიმე მოთხოვნიდან სასამართლომ არ იმსჯელა და გადაწყვეტილება არ გამოიტანა ერთ-ერთის მიმართ, რასაც მოცემულ შემთხვევაში ადგილი არ ჰქონია.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში და ამ ვადის გაგრძელება არ დაიშვება.

საკასაციო სასამართლო სრულად იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს განმარტებას ამ მუხლთან მიმართებაში და დამატებით აღნიშნავს, რომ მართალია დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში, მაგრამ აღნიშნული დანაწესის თანახმად, ძირითადი გადაწყვეტილების გამოცხადებას უნდა ესწრებოდეს მხარე (განცხადებელი). იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების გამოცხადებას არ ესწრებიან მხარეები ან არ ესწრება ერთ-ერთი საპროცესო სუბიექტი, მაშინ 7-დღიანი ვადის დენა ამ სუბიექტის მიმართ უნდა დაიწყოს იმ დღიდან, როდესაც მას ჩაბარდა მოტივირებული, დასაბუთებული გადაწყვეტილება/განჩინება.

საქმის მასალებით დადგენილია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 მაისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადე-

ბას აპელანტი – რ. ა-ი პირადად ესწრებოდა. შესაბამისად, მას როგორც დაინტერესებულ მხარეს დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის მოთხოვნით სასამართლოსათვის 2013 წლის 14 მაისის 24 საათამდე უნდა მიემართა.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სა-მოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედება სრულდება კანონით დადგენილ ვადაში. ამავე კოდექსის 61-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედება, რომლის შესასრულებლადაც დადგენილია ვადა, შეიძლება შესრულდეს ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე. თუ საჩივარი, საბუთები ან ფულადი თანხა ფოსტას ჩაბარდა ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე, ვადა გასულად არ ჩაითვლება. საქმის მასალების თანახმად, რ. ა-მა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის მოთხოვნით 2013 წლის 16 ივნისს ანუ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მეორე ნაწილით დადგენილი, კანონისმიერი 7-დღიანი ვადის დარღვევით მიმართა. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 63-ე მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება ქარწყლება კანონით დადგენილი ან სასამართლოს მიერ დანიშნული ვადის გასვლის შემდეგ. საჩივარი ან საბუთები, რომლებიც შეტანილია საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ, განუხილველი დარჩება.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის მითითებას იმის შესახებ, რომ თუ ცნობილი არ არის სამოტივაციო ნაწილი ანუ დასაბუთება, შეუძლებელია დამატებითი გადანყვეტილების მოთხოვნა. აღნიშნულთან დაკავშირებით საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ რ. ა-მა, როგორც აპელანტმა იცოდა მისი სააპელაციო/სასარჩელო მოთხოვნა, შესაბამისად, მას ჰქონდა შესაძლებლობა სასამართლო გადანყვეტილების გამოცხადების შემდეგ გაეკეთებინა დასკვნა, იმსჯელა თუ არა სააპელაციო სასამართლომ მისი სააპელაციო საჩივრის ყველა მოთხოვნაზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი არის გადანყვეტილების ის ნაწილი, სადაც კონკრეტულად მოცემულია, თუ რა გადანყვეტილა სასამართლომ განსახილველ საქმესთან მიმართებით. სარეზოლუციო ნაწილი შეიცავს დასკვნას სასარჩელო/სააპელაციო/საკასაციო მოთხოვნების დაკმაყოფილების ან მის დაკმაყოფილებაზე მთლიანად ან ნაწილობრივ უარის თქმის შესახებ, მითი-

თებას ხარჯების განაწილების თაობაზე, აგრეთვე გადაწყვეტილების/განჩინების გასაჩივრების ვადასა და წესზე. სააპელაციო სასამართლომ განიხილა რ. ა-ის სააპელაციო საჩივარი, რომლითაც იგი ითხოვდა თეთრიწყაროს რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილების გაუქმებას, საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების მიღებას და სარჩელის დაკმაყოფილებას. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 8 მაისის განჩინებით რ. ა-ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა; აპელანტს უარი ეთქვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებაზე, საქმეზე ახალი გადაწყვეტილების გამოტანასა და სარჩელის დაკმაყოფილებაზე. აღნიშნულიდან გამომდინარე, რ. ა-ს რეალურად ჰქონდა შესაძლებლობა გაეკეთებინა ანალიზი, იმის შესახებ, სახეზე იყო თუ არა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული დანაწესი, მაშინ როდესაც საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლი ეხება მხოლოდ პროცესუალურ შემთხვევას და არა კონკრეტული საქმის ვითარების სამართლებრივ შეფასებას, რომლის გაანალიზება და არგუმენტირებული გასაჩივრებაც (სააპელაციო/საკასაციო წესით) შესაძლებელია მხოლოდ დასაბუთებული გადაწყვეტილების გაცნობის შემდეგ.

საკასაციო სასამართლო ხაზგასმით აღნიშნავს, რომ დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხის შვიდი დღის ვადაში დასმის შესაძლებლობა, კანონმდებელმა დაუკავშირა არა დასაბუთებული გადაწყვეტილების მხარისთვის გადაცემას, არამედ გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების მომენტს და მიიჩნია, რომ ვითარების ასეთი სამართლებრივი მონესრიგება არ ზღუდავს საპროცესო სუბიექტის შესაძლებლობას, დაარეგულიროს სადავო საპროცესო ურთიერთობა.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას იმის შესახებ, რომ რ. ა-მა, მოცემულ ვითარებაში დაარღვია საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის დანაწესი, რაც მისი გაცხადების განუხილველად დატოვების საფუძველს წარმოადგენდა.

შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ რ. ა-ის კერძო საჩივარი უსაფუძვლოა, არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად უნდა დარჩეს გასაჩივრებული განჩინება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე, 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. რ. ა-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2013 წლის 20 ივნისის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საპროცესო მოქმედების შესრულების ვადა

განჩინება

№ბს-223-220(კს-14)

10 ივლისი, 2014 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

**შემადგენლობა: მ. ვაჩაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ნ. სხირტლაძე,
ლ. მურუსიძე**

დავის საგანი: ხელშეკრულებით ნაკისრი ვალდებულების შესრულება, პირგასამტეხლოს დაკისრება

აღწერილობითი ნაწილი:

2013 წლის 10 ივნისს საქართველოს განათლებისა და მეცნიერების სამინისტროს სსიპ საგანმანათლებლო დაწესებულების მანდატურის სამსახურმა სასარჩელო განცხადებით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას, მოპასუხის – შპს „კ-ის“ მიმართ.

მოსარჩელემ მოპასუხესთან დადებული ხელშეკრულებიდან გამომდინარე შპს „კ-სათვის“ მის სასარგებლოდ ძირი თანხის – 9750 ლარისა და გადაწყვეტილების აღსრულებამდე ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე გადასახდელი თანხის 0.1% პირგასამ-

ტეხლოს დაკისრება მოითხოვა. მოსარჩელემ ასევე მათ მიერ გაწეული სასამართლო ხარჯის – 387.37 ლარის მოპასუხისათვის დაკისრება მოითხოვა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილებით სსიპ საგანმანათლებლო დაწესებულების მანდატურის სამსახურის სარჩელი დაკმაყოფილდა; მოპასუხე შპს „კ-ს“ მოსარჩელე სსიპ საგანმანათლებლო დაწესებულების მანდატურის სამსახურის სასარგებლოდ 9750 ლარის დავალიანების, 3162.25 ლარის პირგასამტეხლოს, 2013 წლის 10 ივნისიდან გადაწყვეტილების მე-2 პუნქტის აღსრულებამდე გადასახდელი თანხის 0.1%-ის ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე ანაზღაურება და ასევე, სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 387.37 ლარის ანაზღაურება დაეკისრა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა შპს „კ-მა“, რომელმაც გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და საქმის გარემოებებიდან გამომდინარე სწორი გადაწყვეტილების მიღება მოითხოვა.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 მარტის განჩინებით შპს „კ-ის“ სააპელაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილებაზე დარჩა განუხილველი.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, საქართველოს საოქალაქო საპროცესო კოდექსის 374-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო საჩივრის შემოსვლიდან 10 დღის განმავლობაში სააპელაციო სასამართლომ უნდა შეამოწმოს, დასაშვებია თუ არა სააპელაციო საჩივარი. თუ შემოწმების შედეგად აღმოჩნდება, რომ სააპელაციო საჩივარი დასაშვებია, სასამართლოს გამოაქვს განჩინება სააპელაციო საჩივრის განსახილველად მიღების შესახებ. თუ სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობის ესა თუ ის პირობა არ არსებობს, სასამართლოს გამოაქვს განჩინება სააპელაციო საჩივრის განუხილველად დატოვების შესახებ. ამავ კოდექსის 63-ე მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება გაქარწყლდება კანონით დადგენილი ან სასამართლოს მიერ დანიშნული ვადის გასვლის შემდეგ. საჩივარი ან საბუთები, რომლებიც შეტანილია საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ, განუხილველად დარჩება. ხოლო მე-60 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების ვადა განისაზღვრება ზუსტი

კალენდარული თარიღით, იმ გარემოებაზე მითითებით, რომელიც აუცილებლად უნდა დადგეს, ან დროის მონაკვეთით. უკანასკნელ შემთხვევაში მოქმედება შეიძლება შესრულდეს დროის მთელი მონაკვეთის განმავლობაში; აღნიშნული მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, წლებით, თვეებით ან დღეებით გამოსათვლელი საპროცესო ვადის დენა იწყება იმ კალენდარული თარიღის ან იმ მოვლენის დადგომის მომდევნო დღიდან, რომლითაც განსაზღვრულია მისი დასაწყისი. ამავე კოდექსის 61-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, წლებით გამოსათვლელი ვადა დამთავრდება ვადის უკანასკნელი წლის შესაბამის თვესა და რიცხვში. თვეებით გამოსათვლელი ვადა გასულად ჩაითვლება ვადის უკანასკნელი თვის შესაბამის თვესა და რიცხვში. თუ თვეებით გამოსათვლელი ვადის უკანასკნელ თვეს სათანადო რიცხვი არა აქვს, მაშინ ვადა დამთავრებულიად ჩაითვლება ამ თვის უკანასკნელ დღეს, ხოლო აღნიშნული მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ვადის უკანასკნელი დღე ემთხვევა უქმე და დასვენების დღეს, ვადის დამთავრების დღედ ჩაითვლება მისი მომდევნო პირველი სამუშაო დღე.

საქმის მასალებით სააპელაციო სასამართლომ უდავოდ დადასტურებულად მიიჩნია, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილების ასლი კანონით დადგენილი წესით გავაზვნა შპს „კ-ს“ საქმეში მითითებულ მისამართზე. ამასთან, სააპელაციო სასამართლომ საქმეზე წარმოდგენილი ხელწერილით დადგენილად მიიჩნია ის გარემოება, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილების ასლი შპს „კ-ის“ წარმომადგენელს ს. მ-ეს (კანცელარიას) ჩაბარდა 2014 წლის 11 თებერვალს. სასამართლომ მიუთითა, რომ შეტყობინების დასტურზე გზავნილის მიმღები პირის სახელი და გვარი მითითებულია როგორც გარკვევით, ასევე შტრიხული სახით; გარკვევითაა მითითებული გზავნილის ჩაბარების თარიღი და ჩამბარებული პირის პირადი ნომერი.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, საქართველოს საოქალაქო საპროცესო კოდექსის 71-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სასამართლო უწყება ადრესატს ბარდება მხარის მიერ მითითებული ძირითადი მისამართის (ფაქტობრივი ადგილსამყოფლის), ალტერნატიული მისამართის, სამუშაო ადგილის, სასამართლოსთვის ცნობილი სხვა მისამართის ან მხარეთა შეთანხმებით გათვალისწინებული ჩაბარების განსხვავებული წესის მიხედვით. ამავე კოდექსის 73-ე მუხლის პირველი ნაწილის

მიხედვით, სასამართლო უწყება (გზავნილი) შეიძლება გაიგზავნოს ფოსტის მეშვეობით. ხოლო 73-ე მუხლის მე-8 ნაწილის შესაბამისად, ფოსტით ან კურიერის მეშვეობით მოქალაქისათვის გაგზავნილი სასამართლო უწყება მას უნდა ჩაჰბარდეს პირადად, ხოლო მოქალაქის სამუშაო ადგილზე, ასევე ორგანიზაციისათვის გაგზავნილი უწყება უნდა ჩაჰბარდეს კანცელარიას ან ასეთივე დანიშნულების სტრუქტურულ ერთეულს ანდა პირს, ხოლო ასეთის არყოფნის შემთხვევაში – ორგანიზაციის შესაბამის უფლებამოსილ პირს, რომელიც უწყებას ადრესატს გადასცემს. მოქალაქეს ან ორგანიზაციას სასამართლო უწყება შესაძლოა ასევე გადაეცეს მხარეთა შეთანხმებით გათვალისწინებული ჩაბარების განსხვავებული წესით. ამ ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევებში, უწყების ჩაბარება დასტურდება მის მეორე ეგზემპლარზე უწყების მიმღების ხელმოწერით.

სააპელაციო სასამართლომ საქმის მასალებით უდავოდ დადგენილად მიიჩნია, რომ შპს „კ-ს“ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილების ასლი კანონით დადგენილი წესით ჩაბარდა, რაც დადასტურებულია კორესპოდენციის ჩაბარებაზე უფლებამოსილი პირის ხელმოწერით.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადაა 14 დღე. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია და იგი იწყება მხარისათვის დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტიდან. დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტად ითვლება დასაბუთებული გადაწყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება ამ კოდექსის 70-ე–78-ე მუხლების შესაბამისად.

სააპელაციო სასამართლო განმარტავს, რომ იმ გარემოების გათვალისწინებით, თუ ვის მიერაა განსაზღვრული საპროცესო მოქმედების შესრულების ვადა (სასამართლოსი თუ კანონის მიერ) განსხვავებენ კანონის და სასამართლოს მიერ დადგენილ საპროცესო ვადებს. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით დადგენილია ვადები ამა თუ იმ მოქმედების შესრულებისათვის, როგორც სასამართლოსთვის, ასევე მხარებისთვის, ასევე საპროცესო კოდექსი განსაზღვრავს ვადაში მოქმედების შეუსრულებლობის შედეგებს, კერძოდ, თუ მხარემ კანონისმიერ ვადაში არ შეასრულა საპროცესო მოქმედება, იგი კარგავს ამ მოქმედების შესრულების შესაძლებლობას. ამასთან, განსხვავებით სასამართლოს მიერ განსაზღვრული საპროცესო ვადისა, რომელიც შესაძლებელია გააგრძელოს სასამარ-

თლომ მხარეთა შუამდგომლობით, კანონისმიერი ვადის გაგრძელება (აღდგენა) არ დაიშვება. საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრულია არა მხოლოდ მხარეთა საპროცესო უფლებები, არამედ საპროცესო მოვალეობები. მხარის ერთ-ერთი საპროცესო უფლება, სააპელაციო წესით გაასაჩივროს რაიონული (საქალაქო) სასამართლოს გადაწყვეტილება, შეიცავს საპროცესო მოვალეობას – უფლებას რეალიზაცია მოახდინოს კანონისმიერ ვადაში. საპროცესო მოქმედების შესრულებას კანონისმიერ განსაზღვრულ დროში არსებითი მნიშვნელობა გააჩნია პირთა შორის არსებული ურთიერთობის სამართლებრივი მონესრიგებისათვის, კერძოდ, კანონისმიერ განსაზღვრულ დროში მოქმედების შესრულება განაპირობებს დარღვეული თუ სადავოდ ქცეული უფლების დაცვის შესაძლებლობას.

სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოცემულ შემთხვევაში შპს „კ-ის“ მიერ საპროცესო უფლება არ იქნა რეალიზებული კანონისმიერ ვადაში, ანუ მხარემ არ შეასრულა საპროცესო მოვალეობა კანონით დადგენილ ვადაში, რის გამოც სააპელაციო საჩივარი დაუშვებელია. სააპელაციო სასამართლომ საქმის მასალებით დადასტურებულად მიიჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოში წარდგენილია 2014 წლის 28 თებერვალს, გასაჩივრებისათვის დაწესებული 14-დღიანი ვადის დარღვევით, რის გამოც შპს „კ-ის“ სააპელაციო საჩივარი უნდა დარჩეს განუხილველად.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 მარტის განჩინებაზე კერძო საჩივარი წარადგინა შპს „კ-მა“, რომელმაც გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის განსახილველად მიღება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით, საქართველოს სა-მოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტად ითვლება გადაწყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება ამ კოდექსის 70-ე–78-ე მუხლების შესაბამისად; ხოლო ამავე კოდექსის 73-ე მუხლის მე-8 ნაწილის თანახმად, ორგანიზაციისათვის გაგზავნილი უწყება უნდა ჩაჰბარდეს კანცელარიას ან ასეთივე დანიშნულების სტრუქტურულ ერთეულს ანდა პირს, ხოლო ასეთის არყოფნის შემთხვევაში – ორგანიზაციის შესაბამის უფლებამოსილ პირს, რომელიც უწყებას ადრესატს გადასცემს. აღნიშნულიდან გამომდინარე, კერძო საჩივრის ავტორი აღნიშნავს, რომ ს. მ-ე, რომელსაც ჩაბარდა გადაწყვეტილება, მართალია მუშაობს სკოლაში, მაგრამ მის მოვალე-

ობაში არ შედის კანცელარიის წარმოება. ამგვარ ფუნქციას სკოლაში საქმის მწარმოებელი ასრულებს. ამგვარად, დარღვეულია კანონის მოთხოვნა – კანცელარიისთვის ან ასეთივე დანიშნულების ორგანოსთვის წერილის ჩაბარებასთან დაკავშირებით. ხოლო კანონის მითითება იმასთან დაკავშირებით, რომ გზავნილი შესაძლოა ჩაბარდეს შესაბამის უფლებამოსილ პირს, რომელიც უწყებას ადრესატს გადასცემს, ხაზგასმით მიუთითებს, რომ კანონმდებლის ინტერესი მდგომარეობს იმაში, რომ სწორედ ადრესატმა ჩაიბაროს იგი. მოცემულ შემთხვევაში კი თანამშრომლისათვის, რომლის ფუნქციაში არ შედის ფოსტის ჩაბარება, არავის განუმარტავს, რომ გზავნილი დროულად უნდა გადაეცა ადრესატისთვის. შედეგად კი 11 თებერვალს მიტანილი გზავნილი ადრესატს – შპს „კ-ის“ დირექტორს მ. ა-ას გადაეცა მხოლოდ 14 თებერვალს. მოგვიანებით, ს. მ-ემ დირექტორს განუცხადა, რომ დაავიწყდა მისთვის წერილის გადაცემა, ხოლო შემდეგ მოერიდა ამის გაცხადება და დირექტორს უთხრა, რომ წერილი 14 თებერვალს ჩაიბარა. აღნიშნული ახსნა-განმარტება ს. მ-ემ წერილობითი ფორმით წარადგინა, რის საფუძველზეც მის მიმართ გამოყენებულ იქნა დისციპლინარული ღონისძიება – მიეცა საყვედური (აღნიშნული დოკუმენტი თან ერთვის კერძო საჩივარს).

ამდენად, იქიდან გამომდინარე, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილება სკოლის დირექტორს 14 თებერვალს ჩაბარდა, ხოლო სააპელაციო საჩივარი წარდგენილია 28 თებერვალს, კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით, საპროცესო ვადა დარღვეულად არ უნდა ჩაითვალოს.

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 2 მაისის განჩინებით წარმოებაში იქნა მიღებული შპს „კ-ის“ კერძო საჩივარი.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო ზეპირი მოსმენის გარეშე გაეცნო საქმის მასალებს, შეამოწმა შპს „კ-ის“ კერძო საჩივრისა და საჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობა, რის შემდეგაც მივიდა დასკვნამდე, რომ ხსენებული კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კო-

დექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრების განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედება სრულდება კანონით დადგენილ ვადაში; ხოლო ამავე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, სასამართლო გადაწყვეტილებებისა და განჩინებების განჩივრების კანონით განსაზღვრული ვადების გაგრძელება ან აღდგენა დაუშვებელია.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 369-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის თანახმად, სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადაა 14 დღე. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია და იგი იწყება მხარისათვის დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტიდან. დასაბუთებული გადაწყვეტილების გადაცემის მომენტად ითვლება დასაბუთებული გადაწყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება ამ კოდექსის 70-ე–78-ე მუხლების შესაბამისად.

საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 73-ე მუხლის მე-8 ნაწილის თანახმად, ფოსტით ან კურიერის მეშვეობით მოქალაქისათვის გაგზავნილი სასამართლო უწყება მას უნდა ჩაჰბარდეს პირადად, ხოლო მოქალაქის სამუშაო ადგილზე, ასევე ორგანიზაციისათვის გაგზავნილი უწყება უნდა ჩაჰბარდეს კანცელარიას ან ასეთივე დანიშნულების სტრუქტურულ ერთეულს ანდა პირს, ხოლო ასეთის არყოფნის შემთხვევაში – ორგანიზაციის შესაბამის უფლებამოსილ პირს, რომელიც უწყებას ადრესატს გადასცემს. მოქალაქეს ან ორგანიზაციას სასამართლო უწყება შესაძლოა ასევე გადაეცეს მხარეთა შეთანხმებით გათვალისწინებული ჩაბარების განსხვავებული წესით. ამ ნაწილით გათვალისწინებულ შემთხვევებში უწყების ჩაბარება დასტურდება მის მეორე ეგზემპლარზე უწყების მიმღების ხელმოწერით.

საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილების შემცველი გზავნილი 2014 წლის 10 თებერვალს საქმეში მითითებულ მისამართზე გაგზავნა პოსტს „კ-ს“ და 2014 წლის 11 თებერვალს ჩაჰბარდა ორგანიზაციის წარმომადგენელს – ს. მ-ეს, რასაც იგი ჩაბარების დასტურზე ხელმოწერით ადასტურებს და მიუთითებს პირად ნო-

მერს. ჩაბარების დასტურის კომენტარში კი, სადაც როგორც წესი ხელმოწერის შესახებ ინფორმაცია და ადრესატთან მისი დამოკიდებულება მიეთითება, ჩანაწერია გაკეთებული – კანცელარია.

ამასთან, საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ კერძო საჩივრის ავტორმა ვერ დაადასტურა ის გარემოება, რომ ს. მ-ე სასამართლო უწყების ჩაბარებაზე უფლებამოსილ პირს არ წარმოადგენდა. უფრო მეტიც, თავად კერძო საჩივარზე თან დართული დოკუმენტებით დასტურდება ს. მ-ის უფლებამოსილება სასამართლო უწყების ჩაბარების თაობაზე, ვინაიდან, სასამართლო უწყების დირექტორისთვის დაგვიანებით გადაცემის გამო სკოლა-ლიცეუმი „ფ-ის“ თანამშრომელს ს. მ-ეს საყვედური მასზე დაკისრებული მოვალეობის არაჯეროვნად შესრულებისთვის გამოეცხადა და არა იმ საფუძველით, რომ მას სასამართლო უწყების ჩაბარების უფლებამოსილება არ ჰქონდა. ამასთან, საკასაციო სასამართლო მიუთითებს კერძო საჩივარში გადმოცემულ ინფორმაციასა და წარმოდგენილ ახსნა-განმარტებას შორის არსებულ შეუსაბამობაზე, კერძოდ, საჩივარში შპს „კ-ის“ დირექტორი აღნიშნავს, რომ მართალია ს. მ-ე მუშაობს სკოლაში, მაგრამ მის მოვალეობაში არ შედის კანცელარიის წარმოება, ამგვარ ფუნქციას სკოლაში საქმის მწარმოებელი ასრულებს; ხოლო კერძო საჩივარზე მტკიცებულებად თანდართულ ახსნა-განმარტებაში ს. მ-ე თავს სწორედ საქმის მწარმოებლად მოიხსენიებს.

ამდენად, საკასაციო სასამართლო საქმის მასალებით დადგენილად მიიჩნევს, რომ ს. მ-ემ სასამართლო უწყება ჩაიბარა როგორც კანცელარიამ, სასამართლო უწყების ჩაბარებაზე მისი არაუფლებამოსილების ფაქტი კი საქმეზე არ დადასტურებულა; თავის მხრივ ს. მ-ე საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 74-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, ვალდებული იყო დაუყოვნებლივ გადაეცა გზავნილი ადრესატისათვის და არა დაგვიანებით. ხოლო მასზე დაკისრებული მოვალეობის არაჯეროვანი შესრულება განსახილველ შემთხვევაში სცილდება სასამართლოს მსჯელობის საგანს და გავლენას ვერ იქონიებს კანონით იმპერატიულად განსაზღვრულ სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადაზე.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-60 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების ვადა განისაზღვრება ზუსტი კალენდარული თარიღით, ხოლო ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, დღეებით გამოსათვლელი საპროცესო ვადის დენა იწყება იმ კალენდარული თარიღის დად-

გომის მომდევნო დღიდან, რომლითაც განსაზღვრულია მისი დასაწყისი. ამასთან, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 61-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედება, რომლის შესასრულებლადაც დადგენილია ვადა, შეიძლება შესრულდეს ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე. თუ საჩივარი, საბუთები ან ფულადი თანხა ფოსტას ჩაჰპარდა ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე, ვადა გასულად არ ჩაითვლება.

ამდენად, გამომდინარე იქიდან, რომ თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილების ასლი შპს „კ-ს“ 2014 წლის 11 თებერვალს ჩაჰპარდა, სააპელაციო საჩივრის წარდგენის 14 დღიანი ვადის ათვლა 2014 წლის 12 თებერვლიდან უნდა დაწყებულიყო და შესაბამისად, თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2013 წლის 6 ნოემბრის გადაწყვეტილებაზე შპს „კ-ს“ სააპელაციო საჩივრის წარდგენის უფლება 2014 წლის 25 თებერვლის (სამშაბათი) ჩათვლით ენიჭებოდა.

საკასაციო სასამართლო დადგენილად მიიჩნევს იმ გარემოებას, რომ შპს „კ-მა“ სააპელაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოში 2014 წლის 28 თებერვალს ანუ კანონით დადგენილი ვადის დარღვევით წარადგინა.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ შპს „კ-ის“ კერძო საჩივარი უსაფუძვლოა და არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რადგან არ არსებობს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების სამართლებრივი საფუძველი.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. შპს „კ-ის“ კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 მარტის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

ბასსაჩივრების ვადის დენის დაწყების პირობები და შეჯიბრებითობის პრინციპი

ბანჩინება

№ბს-806-792(კს-14)

20 იანვარი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ
საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ნ. ნკეპლაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 6 ივნისს ი. ხ-მა სარჩელი აღძრა თბილისის საქალაქო სასამართლოში მოპასუხე სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის მიმართ და მოითხოვა სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციის აღმასრულებელი საბჭოს 2014 წლის 7 მაისის №137 სხდომის ოქმის ბათილად ცნობა და სსიპ საქართველოს ადვოკატთა ასოციაციისთვის ახლად აღმოჩენილი გარემოებების გამო ი. ხ-ის 2014 წლის 31 მარტის №4669 განცხადების განხილვა და 2010 წლის 15 დეკემბერს ჩატარებული ადვოკატთა საკვალიფიკაციო გამოცდის გავლილად ჩათვლის დავალება.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 15 სექტემბრის გადაწყვეტილებით ი. ხ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

აღნიშნული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ი. ხ-მა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და სარჩელის დაკმაყოფილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 21 ნოემბრის განჩინებით ი. ხ-ის სააპელაციო საჩივარი დარჩა განუხილველად იმ მოტივით, რომ აპელანტმა დაარღვია გადაწყვეტილების სააპელაციო წესით გასაჩივრების კანონით დადგენილი 14-დღიანი ვადა.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა ი. ხ-მა, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და სააპელაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობა იმ მოტივით, რომ მას კანონით დადგენილი წესით არ ჩაბარებია გასაჩივრებული გადაწყვეტილება. ჩაბარების გზავნილზე, რომელსაც ეყრდნობა სააპელაციო სასამართლო მისი სააპელაციო

საჩივრის განუხილველად დატოვების განჩინების მიღებისას, არ არის მისი ხელმოწერა. ასევე, არ არის მინდობილი პირის ხელმოწერა, რაც სასამართლოსათვის ადვილი შესამჩნევეი უნდა ყოფილიყო, ვინაიდან მას ხელმოწერილი აქვს სააპელაციო საჩივარი და მოსამართლის სახელზე დაწერილი განცხადება. უწყებას მის მაგივრად ხელს აწერს არაუფლებამოსილი სხვა პირი. აბსოლუტურად განსხვავებული ხელწერით არის შესრულებული მისი სახელი და გვარი, ასევე ხელმოწერა, თარიღი და მისი პირადი ნომერი. უწყება თანდართულ დოკუმენტებთან ერთად გადასცა სააპელაციო საჩივრის შეტანის დღეს 2014 წლის 8 ნოემბერს მისი მეზობლის, ... ქ. №17-ში მცხოვრებმა თ. ქ-ამ.

კერძო საჩივრის ავტორმა აღნიშვნა, სააპელაციო სასამართლომ ყურადღება არ მიაქცია იმ ფაქტობრივ გარემოებას, რომ იგი დაინტერესებული იყო საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილების ჩაბარებით და არაერთხელ მიმართა სასამართლოს გადაწყვეტილების ჩაბარების მოთხოვნით. სასამართლოს განცხადებით მიმართა 2014 წლის 17 ოქტომბერს, მაგრამ ამ დროისათვისაც სავარაუდოდ გადაწყვეტილება მზად არ იყო. უწყება, რომლითაც გაეგზავნა გასაჩივრებული სააპელაციო სასამართლოს განჩინება, ხელს აწერს არაუფლებამოსილი სხვა პირი, ხოლო თავად განჩინება დატოვებული იყო მისი ბინის შესასვლელთან. ხელმოწერები ასევე სხვა პირის მიერ არის შესრულებული, ხოლო პირადი ნომრის ბოლო ციფრში არის შეცდომა, კერძოდ, ნულის ნაცვლად მითითებულია ექვსი.

შესაბამისად, კერძო საჩივრის ავტორის მოსაზრებით, იმის გამო, რომ მას სასამართლო გადაწყვეტილება არ ჩაბარებია კანონით დადგენილი წესის მიხედვით, ირღვევა მისი უფლებები, კერძოდ, რომ ყოველი პირისათვის უზრუნველყოფილია უფლების სასამართლო წესით დაცვა, რის გამოც ითხოვს სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმებას და სააპელაციო საჩივრის დასაშვებად ცნობას.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო წარმოდგენილი მასალების, კერძო საჩივრის მოტივების გაცნობისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ი. ხ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 21 ნოემბრის განჩინება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გა-

მოტანისას არ დაურღვევია სსსკ-ის 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნები. სასამართლომ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა; სასამართლომ სწორად განმარტა კანონი; საპროცესო ნორმები არ დარღვეულა; სწორი შეფასება მიეცა საქმის მასალებს და დავა გადანყვეტილია მოქმედი საპროცესო კანონმდებლობის შესაბამისად.

საქმის მასალების მიხედვით, თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 15 სექტემბრის გადანყვეტილება ი. ხ-ს გაეგზავნა საქმეში მითითებულ მისამართზე: ქ. თბილისი, ... ქ. №19 და ჩაბარდა პირადად 2014 წლის 21 ოქტომბერს (პირადი №...), სააპელაციო საჩივარი ი. ხ-ის მიერ წარდგენილია სააპელაციო სასამართლოში 2014 წლის 10 ნოემბერს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მეორე ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი.

საკასაციო სასამართლო სსსკ-ის 369.1. მუხლის საფუძველზე განმარტავს, რომ სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადა შეადგენს 14 დღეს. ამ ვადის გაგრძელება (აღდგენა) არ შეიძლება და იგი იწყება მხარისათვის დასაბუთებული გადანყვეტილების გადაცემის მომენტიდან. დასაბუთებული გადანყვეტილების გადაცემის მომენტად მიიჩნევა დასაბუთებული გადანყვეტილების ასლის მხარისათვის ჩაბარება ამ კოდექსის 70-78-ე მუხლების შესაბამისად.

საპროცესო კოდექსის VIII თავში, 70-78-ე მუხლებში რეგლამენტირებულია სასამართლო შეტყობინების და დაბარების წესი, რომელიც ასევე გამოიყენება დასაბუთებული გადანყვეტილების მხარისათვის ჩაბარებასთან დაკავშირებით, რამდენადაც კანონმდებელი სსსკ-ის 369.1. მუხლი სწორედ მითითებულ წესთან აიგივებს დასაბუთებული გადანყვეტილების მხარისათვის გადაცემას.

სსსკ-ის 71-ე მუხლის 1-ლი მუხლის შესაბამისად, სასამართლო უწყება ადრესატს ბარდება მხარის მიერ მითითებული ძირითადი მისამართის (ფაქტობრივი ადგილსამყოფლის), ალტერნატიული მისამართის, სამუშაო ადგილის ან სასამართლოსათვის ცნობილი სხვა მისამართის მიხედვით, ხოლო ამავე კოდექსის 74-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის შესაბამისად, თუ სასამართლო უწყების ჩამბარებელმა სასამართლოში გამოსაძახებელი პირი ვერ ნახა მხარის მიერ მითითებულ მისამართზე, იგი უწყებას

აბარებს მასთან მცხოვრებ ოჯახის რომელიმე ქმედუნარიან წევრს, ხოლო თუ უწყება ბარდება სამუშაო ადგილის მიხედვით – სამუშაო ადგილის ადმინისტრაციას, უწყების მიმღები ვალდებულია, უწყების მეორე ეგზემპლარზე აღნიშნოს თავისი სახელი და გვარი, ადრესატთან დამოკიდებულება, დაკავებული თანამდებობა. უწყების მიმღები ვალდებულია, უწყება დაუყოვნებლივ ჩააბაროს ადრესატს. უწყების ჩაბარება ამ ნაწილით გათვალისწინებული პირისათვის ჩაითვლება უწყების ჩაბარებად ადრესატისათვის, რაც დასტურდება უწყების მეორე ეგზემპლარზე უწყების მიმღების ხელმოწერით.

საკასაციო სასამართლოს განმარტავს, რომ ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 12.1 მუხლის შესაბამისად, გასაჩივრების ვადის დენა იწყება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ პროცესის მონაწილე პირს სასამართლოს აქტივ განემარტა გასაჩივრების შესაძლებლობა, სასამართლო, სადაც შეიძლება გასაჩივრება, მისი ადგილმდებარეობა, გასაჩივრების ვადა და წესი. ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 13.2 მუხლი კი ავალდებულებს სასამართლოს ყველა გადაწყვეტილების, განჩინების, ბრძანების, დადგენილების ასლი, რომელიც ექვემდებარება იმავე ან ზემდგომი ინსტანციის სასამართლოში გასაჩივრებას გაუფაზვნოს მხარეებს ან მათ წარმომადგენლებს. შესაბამისად, ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 12.1 მუხლის საფუძველზე გასაჩივრების ვადის დენის დაწყება უკავშირდება სასამართლოს მიერ გადაწყვეტილების გაგზავნის კანონისმიერი ვალდებულების შესრულებას, ანუ ვადის დენა დაიწყება, თუ მხარეს გაგზავნილი გადაწყვეტილებით (განჩინებით, ბრძანებით, დადგენილებით) სწორად განემარტა გასაჩივრების შესაძლებლობა, სასამართლო, სადაც შეიძლება გასაჩივრება, მისი ადგილმდებარეობა, გასაჩივრების ვადა და წესი, რაც მოცემულ შემთხვევაში დაცულია სააპელაციო სასამართლოს მიერ.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით დადგენილია ვადები ამა თუ იმ მოქმედების შესრულებისათვის, როგორც სასამართლოსათვის, ასევე მხარეთათვის, ამასთან, დადგენილია მხარეთათვის განსაზღვრულ საპროცესო ვადაში საპროცესო მოქმედების შეუსრულებლობის შედეგები, კერძოდ: თუ მხარემ კანონით დადგენილ საპროცესო ვადაში არ შეასრულა საპროცესო მოქმედება, იგი კარგავს ამ მოქმედების შესრულების შესაძლებლობას.

საქმის მასალებით დასტურდება, რომ საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება ი. ხ-ს ჩაჰბარდა 2014 წლის 21 ოქტომ-

ბერს, სააპელაციო საჩივარი კი შეტანილია სააპელაციო სასამართლოში 2014 წლის 10 ნოემბერს, სსსკ-ის 369.1 მუხლით დადგენილი 14-დღიანი ვადის დარღვევით, რამდენადაც სსსკ-ის 60.1 მუხლის თანახმად, სააპელაციო საჩივრის შეტანის ვადის დენა დაიწყო 2014 წლის 22 ოქტომბერს და ამოიწურა 2014 წლის 4 ნოემბერს.

საკასაციო სასამართლო ვერ გაიზიარებს კერძო საჩივრის ავტორის მოტივებს, რომ მას კანონით დადგენილი წესით არ ჩაბარებია გასაჩივრებული გადაწყვეტილება. ჩაბარების გზავნილზე, რომელსაც ეყრდნობა სააპელაციო სასამართლო, არ არის მისი ხელმოწერა. ასევე, არ არის მინდობილი პირის ხელმოწერა, რაც სასამართლოსათვის ადვილი შესამჩნევი უნდა ყოფილიყო, ვინაიდან მას ხელმოწერილი აქვს სააპელაციო საჩივარი და მოსამართლის სახელზე დაწერილი განცხადება. გზავნილს მის მაგივრად ხელს აწერს არაუფლებამოსილი სხვა პირი. აბსოლუტურად განსხვავებული ხელწერით არის შესრულებული მისი სახელი და გვარი, ასევე ხელმოწერა, თარიღი და მისი პირადი ნომერი, რომლის ბოლო ციფრში არის შეცდომა, კერძოდ, ნულის ნაცვლად მითითებულია ექვსი, ვინაიდან თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2014 წლის 15 სექტემბრის გადაწყვეტილება ი. ხ-ს გაეგზავნა 2014 წლის 17 ოქტომბერს საქმეში მითითებულ მისამართზე: ქ. თბილისი, ... ქ. №19. სასამართლოში დაბრუნებული უკუგზავნილის თანახმად, ი. ხ-ს გადაწყვეტილება ჩაბარდა 2014 წლის 21 ოქტომბერს, პირადი ნომერი საკასაციო სასამართლოს მიერ ვიზუალური დათვალიერებით აღნიშნულ გზავნილზე მითითებული ი. ხ-ის ხელმოწერა პირობითად იდენტიურია საქმეში დაცულ სხვა მასალებზე გაკეთებული ხელმოწერებისა. ასევე, სასამართლოს მიერ ვიზუალური დათვალიერებით ი. ხ-ის პირადი ნომერი გზავნილზე მითითებულია, რაც იდენტიურია თავად მხარის მიერ სასარჩელო განცხადებაში მითითებული პირადი ნომრისა და არც ბოლო ციფრში სხვაობა, რომ ნულის ნაცვლად მითითებულია – 6, არ შეინიშნება ვიზუალური დათვალიერებით, ხოლო კალიგრაფიული ექსპერტიზის დასკვნა განსხვავებული შეფასებით, რაც მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპიდან გამომდინარე, მხარის მტკიცების ტვირთს განეკუთვნება, კერძო საჩივრის ავტორს არ წარმოუდგენია.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი აგებულია შეჯიბრებითობის პრინციპზე, რაც ოფიციალობის პრინციპის გათვალისწინებით სრულად გამოიყენება ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში. მითითებული პრინციპის შესაბამისად, მხა-

რეები თავად განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა დადასტურდეს ეს ფაქტები (ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის და სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 მუხლები).

ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-17 მუხლის პირველი პუნქტის მიხედვით, მოსარჩელე ვალდებულია დაასაბუთოს თავისი სარჩელი, წარადგინოს თავისი შესაგებელი და შესაბამისი მტკიცებულებები. მითითებული დებულება ადგენს მხარეთა საპროცესო მოვალეობებს ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში, რაც უზრუნველყოფს მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპის სრულყოფილ რეალიზაციას.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრულია არა მხოლოდ მხარეთა საპროცესო უფლებები, არამედ საპროცესო მოვალეობები. მხარის ერთ-ერთი ძირითადი უფლება – სასამართლო გადაწყვეტილების გასაჩივრებისა შეიცავს საპროცესო ვალდებულებას, გაასაჩივროს გადაწყვეტილება კანონით დადგენილ ვადაში, რაც კონკრეტულ შემთხვევაში ი. ხ-ის მიერ უგულებელყოფილია.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ ი. ხ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, რამდენადაც სახეზე არ არის კერძო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების პროცესუალური წინაპირობები.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2; სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე, 399-ე, 396-ე, 414-419-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. ი. ხ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 21 ნოემბრის განჩინება;
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ სარჩევია.

ხარვეზის შივსების ვადის დარღვევა

განჩინება

№ბს-720-706(კს-14)

23 ივნისი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

შემადგენლობა: ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
პ. სილაგაძე

დავის საგანი: სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 24 მარტს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიას სარჩელით მიმართა თ. გ-ემ, მოპასუხე – საქართველოს ფინანსთა სამინისტროსთან არსებული დავების განხილვის საბჭოს მიმართ და მოითხოვა საქართველოს ფინანსთა სამინისტროსთან არსებული დავების განხილვის საბჭოს 2014 წლის 21 თებერვლის გადაწყვეტილების ბათილად ცნობა.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილებით თ. გ-ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

მითითებული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა თ. გ-ემ, რომლითაც მოითხოვა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 აგვისტოს განჩინებით აპელანტს დაუდგინდა ხარვეზი იმ საფუძვლით, რომ სააპელაციო საჩივარზე არ იყო წარმოდგენილი სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამადასტურებელი ქვითარი დედნის სახით. ამასთან, სააპელაციო საჩივარში არ იყო მითითებული თუ გადაწყვეტილების რა ნაწილია გასაჩივრებული, რაში მდგომარეობს გადაწყვეტილების უსწორობა და კონკრეტულად რას მოითხოვს სააპელაციო საჩივრის შემტანი პირი. აგრეთვე არ ყოფილა მითითება იმ გარემოებებსა და მტკიცებულებებზე, რომლებიც ასაბუთებენ სააპელაციო საჩივარს. ხარვეზის შევსების ვადად განისაზღვრა 5 დღე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ

საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 სექტემბრის განჩინებით თ. გ-ის სააპელაციო საჩივარი თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2014 წლის 26 ივნისის გადაწყვეტილებაზე დარჩა განუხილველი, იმ საფუძველით, რომ აპელანტმა სასამართლოს მიერ დადგენილ ვადაში ხარვეზი არ შეავსო.

მითითებული განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა თ. გ-ემ, რომელმაც მოითხოვა გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება, ხარვეზის შევსებულად მიჩნევა და სააპელაციო საჩივრის წარმოებაში მიღება.

კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით 2014 წლის 15 აგვისტოს განჩინება ხარვეზის შესახებ ჩაბარდა 24 აგვისტოს, რომლითაც ხარვეზის შევსების ვადად განესაზღვრა 5 დღე. ვადის ბოლო დღედ უნდა ჩათვლილიყო 30 აგვისტო, ხოლო ვინაიდან 30 აგვისტო იყო არასამუშაო დღე (შაბათი) მან განცხადება ხარვეზის ჩაბარების შესახებ ჩააბარა ორშაბათს – 1 სექტემბერს.

თ. გ-ის მოსაზრებით თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 სექტემბრის განჩინება უნდა გაუქმდეს უსაფუძვლობის გამო, ხარვეზი მიჩნეულ უნდა იქნეს შევსებულად, ხოლო სააპელაციო საჩივარი უნდა იქნეს მიღებული წარმოებაში.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების შესწავლის, კერძო საჩივრის მოტივების საფუძვლიანობისა და გასაჩივრებული განჩინების კანონიერება-დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ თ. გ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 სექტემბრის განჩინება შემდეგ გარემოებათა გამო:

საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ კერძო საჩივარი არ შეიცავს დასაბუთებულ არგუმენტაციას სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების კანონშეუსაბამობის შესახებ. სააპელაციო სასამართლომ საპროცესო კანონის სწორად გამოყენებისა და განმარტების შედეგად საქმეზე არსებითად სწორი განჩინება დაადგინა, რის გამოც არ არსებობს სსსკ-ის 393-394-ე მუხლების შესაბამისად მისი გაუქმების საფუძველი.

საკასაციო სასამართლო სსსკ-ის 407.2 მუხლის შესაბამისად, იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს პროცესუალურ სამარ-

თლებრივ შეფასებას, რომლის საფუძვლიან კრიტიკას არ შეიცავს კერძო საჩივარი. საქმის მასალებით დასტურდება, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 25.09.2014წ. განჩინებით აპელანტს დაუდგინდა ხარვეზი იმ საფუძვლით, რომ სააპელაციო საჩივარზე არ იყო წარმოდგენილი სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამადასტურებელი ქვითარი დედნის სახით. ამასთანავე სააპელაციო საჩივარში არ იყო მითითებული თუ გადანყვეტილების რა ნაწილია გასაჩივრებული, რაში მდგომარეობს გადანყვეტილების უსწორობა და კონკრეტულად რას მოითხოვს სააპელაციო საჩივრის შემტანი პირი. აგრეთვე არ ყოფილა მითითება იმ გარემოებებსა და მტკიცებულებებზე, რომლებიც ასაბუთებენ სააპელაციო საჩივარს. ხარვეზის შევსების ვადად განესაზღვრა 5 დღე. აღნიშნული განჩინება აპელანტის წარმომადგენელს, ს. შ-ეს, ჩაბარდა 2014 წლის 23 აგვისტოს ხარვეზის შევსების ბოლო ვადა იყო 2014 წლის 28 აგვისტო. რადგან 28 აგვისტო არის მარიამობის დღესასწაული და გამოცხადებულია უქმე დღედ, შესაბამისად, ხარვეზის შევსების ბოლო დღემ გადანიშნა 1 დღით ანუ მხარეს ხარვეზი უნდა გამოეწვროებინა 29 აგვისტოს ჩათვლით, მან კი სააპელაციო საჩივარი ფოსტას ჩააბარა 2014 წლის 1 სექტემბერს.

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 61.3 მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედება, რომლის შესასრულებლად დადგენილია ვადა, შეიძლება შესრულდეს ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე. თუ საჩივარი, საბუთები ან ფულადი თანხა ფოსტას, ან ტელეგრაფს ჩაჰბარდა ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე, ვადა გასულად არ ჩაითვლება.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ იმ გარემოების გათვალისწინებით, თუ ვის მიერ არის განსაზღვრული საპროცესო მოქმედების შესრულების ვადა (სასამართლოსა თუ კანონისმიერი), განასხვავებენ კანონის და სასამართლოს მიერ დადგენილ საპროცესო ვადებს. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსით დადგენილია ვადები ამა თუ იმ მოქმედების შესრულებისათვის როგორც სასამართლოსათვის, ასევე მხარეთათვის, ასევე საპროცესო კოდექსი განსაზღვრავს კანონისმიერ ვადაში მოქმედების შეუსრულებლობის შედეგებს, კერძოდ, თუ მხარემ კანონისმიერ ვადაში არ შეასრულა საპროცესო მოქმედება, იგი კარგავს ამ მოქმედების შესრულების შესაძლებლობას. ამასთან, განსხვავებით სასამართლოს მიერ განსაზღვრული საპროცესო ვადისა, რომელიც შესაძლებელია გააგრძელოს სასამართლომ მხარეთა შუამდგომლობით ან საკუთარი ინიციატივით, კანონისმიერი ვადის გაგრძელება (აღდგენა) არ დაიშვება.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საპროცესო მოქმედების შესრულებას კანონისმიერ განსაზღვრულ დროში არსებითი მნიშვნელობა გააჩნია პირთა შორის არსებული ურთიერთობის სამართლებრივი მოწესრიგებისათვის, კერძოდ, კანონისმიერ განსაზღვრულ დროში მოქმედების შესრულება განაპირობებს დარღვეული თუ სადავოდ ქცეული უფლების დაცვის შესაძლებლობას.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59.1 მუხლის შესაბამისად, საპროცესო მოქმედება სრულდება კანონით დადგენილ ვადაში. 59.2 მუხლის თანახმად თუ საპროცესო ვადა კანონით არ არის დადგენილი, მას განსაზღვრავს სასამართლო. საკასაციო სასამართლო სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 60.2 მუხლის საფუძველზე განმარტავს, რომ თვეობით გამოსათვლელი ვადა იწყება იმ კალენდარული თარიღის შემდგომი დღიდან, რომლითაც განსაზღვრულია მისი დასაწყისი, ამავე კოდექსის 61-ე მუხლის მე-2 და მე-3 ნაწილების თანახმად, თუ ვადის უკანასკნელი დღე ემთხვევა უქმე და დასვენების დღეს, ვადის დამთავრების დღედ ჩაითვლება მისი მომდევნო პირველი სამუშაო დღე, ხოლო საპროცესო მოქმედება, რომლის შესასრულებლადაც დადგენილია ვადა, შეიძლება შესრულდეს ვადის უკანასკნელი დღის ოცდამთხ საათამდე. თუ საჩივარი, საბუთები ან ფულადი თანხა ფოსტას ან ტელეგრაფს ჩაბარდა ვადის უკანასკნელი დღის ოცდამთხ საათამდე, ვადა გასულად არ ჩაითვლება. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 63-ე მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება ქარწყლდება კანონით ან სასამართლოს მიერ დადგენილი ვადის გასვლის შემდეგ. საჩივარი ან საბუთები, რომლებიც შეტანილია საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ, განუხილველი რჩება.

საკასაციო სასამართლო ასევე მიუთითებს, საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-13 მუხლზე, რომლის თანახმად, წარმომადგენლისთვის გაგზავნილი დოკუმენტი ჩაითვლება მხარისათვის გაგზავნილად, ხოლო მხარისათვის გაგზავნილი – წარმომადგენლისათვის გაგზავნილად. მოცემულ შემთხვევაში საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ თ. გ-ემ გაუშვა სააპელაციო სასამართლოს მიერ ხარვეზის შევსების მიზნით განსაზღვრული საპროცესო ვადა, რამდენადაც სსსკ-ის 60.2 მუხლის თანახმად, საპროცესო ვადის დენა დაიწყო 2014 წლის 24 აგვისტოს, ვინაიდან, როგორც საქმის მასალებით დადგენილია თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 15 აგვისტოს განჩინება ხარვეზის შესახებ, აპელანტის – თ. გ-ის წარმომადგენელს

– ს. შ-ეს ჩაბარდა 2014 წლის 23 აგვისტოს და დამთავრდა 2014 წლის 28 აგვისტოს, ვინაიდან 28 აგვისტო იყო უქმე დღე, ხარვეზის შევსების ვადის ბოლო დღე იყო 29 აგვისტო, მაშინ როცა მხარემ საპროცესო უფლების რეალიზაცია მოახდინა 2014 წლის 1 სექტემბერს, ხოლო საწინააღმდეგოს დამადასტურებელი მტკიცებულება კერძო საჩივრის ავტორს არ წარმოუდგენია.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საპროცესო კანონმდებლობით განსაზღვრულია არა მხოლოდ მხარეთა საპროცესო უფლებები, არამედ, საპროცესო მოვალეობები. მხარის ერთ-ერთი საპროცესო უფლება – სააპელაციო წესით გაასაჩივროს რაიონული (საქალაქო) სასამართლოს გადაწყვეტილება, შეიცავს საპროცესო მოვალეობას – უფლების რეალიზაცია მოახდინოს კანონისმიერ ვადაში. მოცემულ შემთხვევაში თ. გ-ის მიერ საპროცესო უფლება რეალიზებული არ იქნა სასამართლოს მიერ განსაზღვრულ ვადაში, ანუ მხარემ არ შეასრულა საპროცესო მოვალეობა კანონით დადგენილ ვადაში, რის გამოც სააპელაციო სასამართლოს მიერ სწორად იქნა დატოვებული განუხილველად თ. გ-ის სააპელაციო საჩივარი საპროცესო ვადაში წარუდგენლობის გამო.

საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ თ. გ-ეს სასამართლოს მიერ განსაზღვრულ ვადაში ხარვეზი არ შეუვსია. საწინააღმდეგოს დამადასტურებელი მტკიცებულება კერძო საჩივრის ავტორს არ წარმოუდგენია. ხარვეზის დადგენილ ვადაში შეუვსებლობა წარმოადგენს აპელაციის განუხილველად დატოვების პროცესუალურ საფუძველს, შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლომ მხარის საპროცესო უმოქმედობას სწორად შეუფარდა საპროცესო სამართლის ნორმა, კერძოდ, სსსკ-ის 368-ე მუხლი.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ თ. გ-ს კერძო საჩივარი არ ექვემდებარება დაკმაყოფილებას, რამდენადაც სახეზე არ არის სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმების პროცესუალური საფუძველები.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 1.2, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 399-ე, 419, 420-ე მუხლებით და

და ა დ გ ი ნ ა:

1. თ. გ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 25 სექტემბრის განჩინება;

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის შესახებ მოთხოვნის ვადა

განჩინება

№ბს-718-704(კ-7კს-14)

6 ოქტომბერი, 2015 წ., ქ. თბილისი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

**შემადგენლობა: ლ. მურუსიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
მ. ვაჩაძე,
ნ. სხირტლაძე**

დავის საგანი: უსწორობის გასწორება და დამატებითი განწყვეტილების მიღება

აღწერილობითი ნაწილი:

2014 წლის 23 იანვარს შ. ი-მა, ი. ჭ-მა, შ. კ-მა, მ. ფ-მა და მ. კ-მა სარჩელი აღძრეს მცხეთის რაიონულ სასამართლოს მაგისტრატ სასამართლოში დუშეთის მუნიციპალიტეტში მოპასუხეების: დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობისა და დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საათესტაციო კომისიის მიმართ და მოითხოვეს ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობა, სამუშაოზე აღდგენა და განაცდურის ანაზღაურება.

მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრატი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 28 იანვრის განჩინებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 16.1 მუხლის შესაბამისად, საქმეში მესამე პირებად ჩაებნენ დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოხელეები: მი. კ-ი, გ. ნ-ი, ა. კ-ი, ხ. კ-ი, ვ. კ-ე.

მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრატი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 29 აპრილის განწყვეტილებით შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის სარ-

ჩელი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 2014 წლის 3 იანვრის №86 ბრძანება; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 2014 წლის 3 იანვრის №11 ბრძანება და მოპასუხე დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დაევალა შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად სასამართლოს ამ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა სადავო საკითხთან დაკავშირებით; სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად ბათილად იქნა ცნობილი დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 2014 წლის 3 იანვრის №2 ბრძანება, რომლის გამოცემის თარიღად მითითებულია ასევე 2014 წლის 6 იანვარიც და მოპასუხე დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დაევალა შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად სასამართლოს ამ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა სადავო საკითხთან დაკავშირებით; სადავო საკითხთან დაკავშირებით ბათილად იქნა ცნობილი დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოხელეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2014 წლის 23 იანვრის №9 ოქმი, იმ ნაწილში, რომლითაც არ იქნა გაზიარებული შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ის, მ. კ-ის მიმართ მიღებული საპრეტენზიო კომისიის დასკვნა და მოპასუხე დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას მოხელეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიას დაევალა, შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად, სასამართლოს ამ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა სადავო საკითხთან დაკავშირებით; სარჩელი დანარჩენ ნაწილში არ დაკმაყოფილდა; მოსარჩელის შუამდგომლობა გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევის შესახებ არ დაკმაყოფილდა.

მითითებული გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა და მოითხოვა მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრატი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 29 აპრილის გადაწყვეტილების გაუქმება იმ ნაწილში, რომლითაც მოსარჩელე შ. ი-თან დაკავშირებით მოპასუხე დუშეთის მუნიციპალიტეტს დაევალა შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად სასამართლოს ამ გადაწყვე-

ტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 2014 წლის 3 იანვრის №12 ბრძანებასთან მიმართებაში, ი. ჭ-თან დაკავშირებით მოპასუხე დუშეთის მუნიციპალიტეტს დაევალა შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად სასამართლოს ამ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 2014 წლის 3 იანვრის №11 ბრძანებასთან მიმართებაში, შ. კ-თან დაკავშირებით მოპასუხე დუშეთის მუნიციპალიტეტს დაევალა შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად სასამართლოს ამ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგებლის 2014 წლის 3 იანვრის №2 ბრძანებასთან მიმართებაში, რომლის გამოცემის თარიღად ბათილად ცნობილ ამავე აქტში ასევე მითითებულია 2014 წლის 6 იანვარი. დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოხელეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიას დაევალა შესაბამისი გარემოებების შესწავლისა და შეფასების შედეგად, სასამართლოს ამ გადაწყვეტილების კანონიერ ძალაში შესვლიდან ერთი თვის ვადაში, ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ბათილად ცნობილ დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოხელეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2014 წლის 23 იანვრის №9 ოქმთან დაკავშირებით (რომლითაც არ იქნა გაზიარებული შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის მიმართ მიღებული საპრეტენზიო კომისიის დასკვნა). აპელანტი ასევე ითხოვდა გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმებას იმ ნაწილში, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა სასარჩელო მოთხოვნები, ასევე მიუთითა, რომ სააპელაციო საჩივარი გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევის შუამდგომლობის არ დაკმაყოფილების ნაწილში წარმოადგენს ასევე კერძო საჩივარსაც.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინებით შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრტი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 29 აპრილის გადაწყვეტილება ნაწილობრივ; კერძოდ, დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა

საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2014 წლის 10 მარტის №47 წერილის ბათილად ცნობის შესახებ სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში და დავის ამ ნაწილში მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება განჩინების სახით; მოსარჩელების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის სარჩელისა გამო, მოპასუხეების – დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობისა და დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის, მესამე პირების – მი. კ-ის, გ. წ-ის, ა. კ-ის, ხ. კ-ისა და ვ. კ-ის მიმართ, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების ბათილად ცნობის, სამუშაოზე აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების შესახებ მოთხოვნებით აღძრული ადმინისტრაციული საქმის წარმოება შეწყდა ნაწილობრივ; დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2014 წლის 10 მარტის №47 წერილის ბათილად ცნობის შესახებ სასარჩელო მოთხოვნის ნაწილში, სარჩელის დაუშვებლობის გამო არ დაკმაყოფილდა კერძო საჩივრის ავტორების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის კერძო საჩივარი გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევის შესახებ შუამდგომლობის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრატი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 29 აპრილის გადაწყვეტილების გაუქმების თაობაზე.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის გადაწყვეტილებით შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; გაუქმდა მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრატი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 29 აპრილის გადაწყვეტილება ნაწილობრივ; კერძოდ, მოსარჩელების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის და შ. კ-ის დაკავებული თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების სრულად ბათილად ცნობაზე, ასევე სამუშაოზე აღდგენისა და იძულებითი განაცდურის ანაზღაურებაზე უარის თქმის, ასევე აპელანტების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის ნაწილში დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2013 წლის 25 დეკემბრის საოქმო გადაწყვეტილებების ბათილად ცნობაზე უარის თქმის ნაწილში და დავის ამ ნაწილში საქმეზე მიღებულ იქნა ახალი გადაწყვეტილება, რომლითაც მოსარჩელების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის სარჩე-

ლი დაკმაყოფილდა ნაწილობრივ; ბათილად იქნა ცნობილი ძალაში შესვლის დღიდან დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის 2014 წლის 3 იანვრის №12 ბრძანება მოსარჩელე შ. ი-ის დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ... ტერიტორიული ორგანოს ხელმძღვანელის თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ; შ. ი-ი აღდგენილ იქნა დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ... ტერიტორიული ორგანოს ხელმძღვანელის თანამდებობაზე; დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დაევალა მოსარჩელე – შ. ი-ისათვის იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების სახით სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ანაზღაურება. ბათილად იქნა ცნობილი ძალაში შესვლის დღიდან დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის 2014 წლის 3 იანვრის №11 ბრძანება მოსარჩელე ი. ჭ-ის დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ... ტერიტორიული ორგანოს ხელმძღვანელის თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ; ი. ჭ-ი აღდგენილ იქნა დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ... ტერიტორიული ორგანოს ხელმძღვანელის თანამდებობაზე, დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დაევალა ი. ჭ-ისათვის იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების სახით სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ანაზღაურება. ბათილად იქნა ცნობილი ძალაში შესვლის დღიდან დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას 2014 წლის 3 იანვრის (2014 წლის 6 იანვრის) ბრძანება მოსარჩელე შ. კ-ის დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ... მთავარი სპეციალისტის თანამდებობიდან გათავისუფლების შესახებ; შ. კ-ი აღდგენილ იქნა დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის ... მთავარი სპეციალისტის თანამდებობაზე; დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობას დაევალა შ. კ-ისათვის იძულებითი განაცდურის ანაზღაურების სახით სამი თვის თანამდებობრივი სარგოს ანაზღაურება. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლის თანახმად, სადავო საკითხის გადაწყვეტილად ბათილად იქნა ცნობილი აპელანტების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის ნაწილში მოპასუხის – დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის 2013 წლის 15 დეკემბრის საოქმო გადაწყვეტილებები; მოპასუხის – დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიას დაევალა მოსარჩელების საქმესთან დაკავშირებული გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ ახალი ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტების გამოცემა. მცხეთის რაიონული სასამართლოს მაგისტრატი მოსამართლის დუშეთის მუნიციპალიტეტში 2014 წლის 29 აპრილის გადაწყვეტილება დანარჩენ ნა-

ნილში დარჩა უცვლელად.

2014 წლის 28 ივლისს შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა შუამდგომლობით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინებაში უსწორობის გასწორება.

2014 წლის 28 ივლისს შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა კვლავ მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შუამდგომლობით და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევა – შ. ი-ის, ი. ჭ-ისა და შ. კ-ისათვის თანამდებობაზე აღდგენის ნაწილში.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა კვლავ მიმართა შუამდგომლობით და მოითხოვა სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 10 ივნისისა და 2014 წლის 17 ივლისის შემდგომეხელ გადაწყვეტილებაში და ამავე თარიღის განჩინებაში უსწორობის გასწორება, კერძოდ, ერთ-ერთი მოსარჩელის (აპელანტის) მ. ფ-ის ნაცვლად მითითებულია მ. ფ-ი.

2014 წლის 28 ივლისს შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა სააპელაციო სასამართლოში წარმოადგინა განცხადება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 7 ივლისის სხდომის ოქმში შენიშვნების შესახებ.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით დაკმაყოფილდა აპელანტების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის ი. პ-ის შუამდგომლობა სასამართლოს საპროცესო აქტებში დაშვებული უსწორობის გასწორების თაობაზე. გასწორდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 გადაწყვეტილების, ასევე 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 განჩინების სარეზოლუციო ნაწილებში დაშვებული შეცდომა იმგვარად, რომ ყველგან ნაცვლად გვარ-სახელისა „მ. ფ-ი“, მიეთითა გვარ-სახელი „მ. ფ-ი“; გასწორდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული შეცდომა იმგვარად, რომ განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 პუნქტში მიეთითა იმავე სარეზოლუციო ნაწილის მე-3 პუნქტი (ნაცვლად 1-ლი პუნქტისა), ხოლო მე-6 პუნქტში – მე-4 პუნქტი (ნაცვლად მე-2 პუნქტისა). აპელანტებს – შ. ი-ს, ი. ჭ-ს და შ. კ-ს

(წარმომადგენელი ი. პ-ი), უარი ეთქვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის გადაწყვეტილების ნაწილობრივ დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევაზე; აპელანტებს (წარმომადგენელი ი. პ-ი) უარი ეთქვათ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 7 ივლისის სასამართლო სხდომის ოქმის სისწორისა და სისრულის დადასტურებაზე. სააპელაციო სასამართლო მიუთითა, რომ განჩინება სასამართლოს საპროცესო აქტებში დაშვებული უსწორობების გასწორების ასევე გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევაზე უარის თქმის ნაწილში შეიძლება გასაჩივრდეს უზენაეს სასამართლოში კერძო საჩივრით.

2014 წლის 25 აგვისტოს შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა კვლავ მიმართა შუამდგომლობით სააპელაციო სასამართლოს და მიუთითა, რომ 2014 წლის 17 ივლისის მიღებულ იქნა შემაჯამებელი გადაწყვეტილებები, რომლის სარეზოლუციო ნაწილები გადაეცა 2014 წლის 24 ივლისს, ხოლო დასაბუთებული გადაწყვეტილებები – 2014 წლის 19 აგვისტოს. ამავე დღეს გადაეცა უსწორობის გასწორებისა და სხვა საპროცესო მოქმედებების თაობაზე 2014 წლის 1 აგვისტოს მიღებული განჩინებაც. შუამდგომლობის ავტორის აზრით მათი ნაწილი საჭიროებს დამატებითი გადაწყვეტილების მიღებითა და უსწორობის გასწორების საპროცესო მექანიზმებით მოწესრიგებას შემდეგ გარემოებათა გამო:

კონკრეტულ საქმეზე სააპელაციო საჩივრით ერთ-ერთ სააპელაციო პრეტენზიას წარმოადგენდა ის, რომ უსაფუძვლო იყო მცხეთის რაიონული სასამართლოს დუშეთის მუნიციპალიტეტში მაგისტრატი მოსამართლის 2014 წლის 29 აპრილის გადაწყვეტილება, რომლითაც მოპასუხეები – დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობა და დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოხელთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისია გათავისუფლდნენ სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან, ვინაიდან, ამ მიმართებით გადაწყვეტილების წინააღმდეგობა დგინდებოდა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-10 მუხლის მე-2 ნაწილთან და „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის „უ“ ქვეპუნქტთან.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-10 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, „თუ ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოცემული იყო საქმის გარემოებების სათანადო გამოკვლევის გარეშე, ადმინისტრაციული ორგანო ვალდებულია აანაზღაუროს პროცესის ხარვე-

ბი (სასამართლო და სასამართლოს გარეშე ხარჯები) მის სასარგებლოდ გადაწყვეტილების გამოტანის შემთხვევაშიც“, ხოლო „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის „უ“ ქვეპუნქტის თანახმად „საერთო სასამართლოებში განსახილველ საქმეებზე სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან თავისუფლდებიან მხოლოდ დანესებულებები (ორგანიზაციები), რომელთა ხარჯები ფინანსდება მხოლოდ სახელმწიფო ბიუჯეტიდან – ყველა საქმეზე“ და არა თვითმმართველი ერთეულის ბიუჯეტის დაფინანსებაზე მყოფი დანესებულებები და ორგანიზაციები, რაც არ იყო მოპასუხეების სახელმწიფო ბაჟისგან თავისუფლების საფუძველი.

შუამდგომლობის ავტორის განმარტებით, საქართველოს საბიუჯეტო კოდექსის შესაბამისად, საქართველოში ბიუჯეტი იყოფა 3 ჯგუფად – საქართველოს სახელმწიფო ბიუჯეტი, ავტონომიური რესპუბლიკის ბიუჯეტი და ადგილობრივი თვითმმართველობის ბიუჯეტი და ისინი არ მოიცავენ ერთმანეთს. ამდენად, ცალსახა კანონმდებლის ნება, რომ საერთო სასამართლოებში განსახილველ საქმეებზე სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან თავისუფლდებიან მხოლოდ დანესებულებები (ორგანიზაციები) და არა თვითმმართველი ერთეული ბიუჯეტის დაფინანსებაზე მყოფი დანესებულებები და ორგანიზაციები. ამდენად, სააპელაციო სასამართლოს უნდა ემსჯელა აღნიშნულზე.

ამასთან, იმ პირობებში, როდესაც თავად სააპელაციო სასამართლოს მიერ ახალი გადაწყვეტილების მიღებით საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32.4 მუხლის საფუძველზე მოწესრიგდა ერთ-ერთი საკითხი, თავად სააპელაციო პალატაც როგორც ახალი გადაწყვეტილების მიმღები სასამართლო ვალდებული იყო ამ მიმართებით დამატებით მოენესრიგებინა საპროცესო ხარჯების საკითხი საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-10 მუხლის მე-2 ნაწილის ჩრილში, ვინაიდან, სააპელაციო პალატის გადაწყვეტილების მიღებით დადასტურდა, რომ მოპასუხე – დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოსამსახურეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიას 2013 წლის 25 დეკემბრის საოქმო გადაწყვეტილებები მიღებული იყო საქმის გარემოებების სათანადო გამოკვლევის გარეშე, რაც დასახელებული ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის საფუძველი გახდა სადავო საკითხის გადაუწყვეტლად და მოპასუხეს დაევალა საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებების გამოკვლევისა და შეფასების შემდეგ გამოეცა ახალი აქტი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით დაკმაყოფილდა უსწორობის გასწორების მოთხოვნით წარდგენილი შუამდგომლობა, რის შედეგადაც უნდა გასწორებულიყო 2014 წლის 17 ივლისს განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 და მე-6 პუნქტებში არსებულ ტექსტში სხვა პუნქტებზე მითითება, მაგრამ რეალურად ის არ გასწორდა და 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით კვლავ დარჩა პირვანდელი რედაქციით. საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის ძალით მოქმედი საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, „სასამართლოს შეუძლია მხარეთა თხოვნით ან თავისი ინიციატივით გაასწოროს გადაწყვეტილებებში დაშვებული უსწორობანი“, ხოლო საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლი, თავის მხრივ, ითვალისწინებს დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანას, რომლის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტების თანახმად, „გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს შეუძლია თავისი ინიციატივით ან მხარეთა თხოვნით გამოიტანოს დამატებითი გადაწყვეტილება, თუ იმ მოთხოვნის გამო, რომლის შესახებაც მხარეებმა წარადგინეს მტკიცებულებები და მისცეს ახსნა-განმარტებანი, გადაწყვეტილება არ გამოტანილა, ასევე მაშინაც, როდესაც სასამართლოს არ გადაუწყვეტია სასამართლო ხარჯების საკითხი“. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, „დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში. ამ ვადის გაგრძელება არ დაიშვება“. შუამდგომლობის ავტორის განმარტებით, აღნიშნულ მუხლში „დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში“ არ გულისხმობს სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან სხდომაზე დამსწრე პირის მხრიდან 7 დღის განმავლობაში ასეთი საპროცესო უფლების რეალიზებას, ვინაიდან, ასეთ დანაწესს არ შეიცავს დასახელებული ნორმის საკანონმდებლო შინაარსი. შუამდგომლობის ავტორის განმარტებით, იქ სადაც კანონმდებელი გარკვეული საპროცესო მოქმედების ან მოვლენის ათვისის საწყის წერტილს უკავშირებს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილს, ამას სწორად ხსენებული ფრაზებით უთითებს კიდევაც საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის ნორმებში, მაგალითად, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257.2 და 284.6 მუხლებში. საპროცესო კანონი დამატებითი გადაწყვეტილების მისაღებად შუ-

ამდგომლობის სასამართლოში წარდგენის უფლებას, რომ ითვალისწინებდეს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში, აღნიშნულს კანონმდებელი ამ სიტყვის დართვით ჩამოაყალიბებდა 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შინაარსში, ხოლო იმ პირობებში, როდესაც ამავე კოდექსშივე მისთვის მიღებული საკანონმდებლო სტილია გარკვეულ საკითხებზე გადაწყვეტილების მითითება, არა მისი დასაბუთებული ვერსიის მნიშვნელობით, არამედ გადაწყვეტილება, როგორც მხოლოდ სარეზოლუციო ნაწილი, ის ასეთად უთითებს კიდევაც ცალკეულ ნორმებში.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კერძო საჩივრის ავტორს მიაჩნია, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შინაარსი გულისხმობს სხდომაზე დასაბუთებული გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7-დღიანი ვადის ათვლას. ვინაიდან, აღნიშნულ ნორმაში კანონმდებელი არ მიუთითებს, ასეთი უფლების წარმოშობას გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების მომენტიდან. საგულისხმოა, რომ მითითებულ საკითხზე დამატებითი გადაწყვეტილება შეიძლება მიიღოს სასამართლომაც მიუხედავად 7-დღიანი ვადისა, ამდენად, მხარის მხრიდან ასეთი ვადის გაშვების შემთხვევაშიც, კეთილსინდისიერი და კვალიფიციური მართლმსაჯულების პირობებში თავად სასამართლო, საკუთარი ინიცირებითაც კი უფლებამოსილია მოაწესრიგოს ის საკითხი, რომლის მოწესრიგება მას გამორჩა შემაჯამებელი გადაწყვეტილების მსჯელობის დროს.

ყოველივე აღნიშნულიდან გამომდინარე, შუამდგომლობის ავტორი ითხოვდა უსწორობის გასწორებას მართებული ფორმულირებით და ასევე დამატებითი გადაწყვეტილების მიღებას.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 12 სექტემბრის განჩინებით აპელანტების შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის – ი. პ-ის შუამდგომლობა საქმეზე დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის შესახებ დარჩა განუხილველად; აპელანტების შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის – ი. პ-ის შუამდგომლობა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის №33/764-14 განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული უსწორობის გასწორების შესახებ არ დაკმაყოფილდა.

სააპელაციო სასამართლომ დადგენილად მიიჩნია, რომ აპელანტების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის სააპელაციო საჩივრის გამო თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გა-

დანყვეტილებისა და განჩინების სარეზოლუციო ნაწილები გამოცხადდა 2014 წლის 17 ივლისის სასამართლო სხდომაზე, რომელსაც ესრებოდნენ აპელანტები – შ. ი-ი, ი. ჭ-ი, შ. კ-ი, მ. ფ-ი, მ. კ-ი და მათი წარმომადგენელი – ი. პ-ი.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დადგენილია, რომ დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადანყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში. ამ ვადის გაგრძელება არ დაიშვება.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, კონკრეტულ შემთხვევაში დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის შესახებ მოთხოვნა აპელანტებს სასამართლოსთვის უნდა წარმოედგინათ გადანყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების დღიდან – 2014 წლის 17 ივლისიდან 7 დღის ვადაში, რაც მათ არ გაუკეთებიათ. სააპელაციო სასამართლომ არ გაიზიარა აპელანტების მტკიცება იმის შესახებ, რომ დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის თაობაზე შუამდგომლობის წარმოადგენის შვიდდღიანი ვადის ათვლა უნდა დაიწყოს მხარეების თანდასწრებით დასაბუთებული გადანყვეტილების გამოცხადების (ასეთის არსებობის შემთხვევაში) ან მხარეთათვის დასაბუთებული გადანყვეტილების ჩაბარების დღიდან, ასეთი განმარტება ეწინააღმდეგება არა მარტო 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შინაარსს (ნორმა არ არის ორაზროვანი/ბუნდოვანი, დაუშვებელია იგი განიმარტოს თავისი ნამდვილი შინაარსის საწინააღმდეგო მნიშვნელობით), არამედ საპროცესო ინსტიტუტის – დამატებითი გადანყვეტილების მიზნებს ზოგადად, კერძოდ, სსს კოდექსის 261-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის ანალიზი ცხადყოფს, რომ დამატებითი გადანყვეტილების საგანი შეიძლება იყოს კონკრეტული შინაარსის სასარჩელო (სააპელაციო საჩივრის) მოთხოვნა („ა“ და „ბ“ ქვეპუნქტები) ან სასამართლო ხარჯების საკითხი („გ“ პუნქტი) და არა სარჩელის (სააპელაციო საჩივრის) მოთხოვნასთან დაკავშირებით მოსარჩელის, ამ შემთხვევაში, აპელანტის მიერ სააპელაციო საჩივარში მითითებული რომელიმე ფაქტორივი გარემოების სასამართლოს მიერ არ გამოკვლევა, რაიმე მტკიცებულების შეუფასებლობა, აგრეთვე ამა თუ იმ სამართლებრივი საკითხის გამო სასამართლოს მხრიდან განმარტების არ გაკეთება; აღნიშნული საკითხები შესაძლოა იყოს სხვა სახის საპროცესო აქტივობის – სააპელაციო/საკასაციო საჩივრის, მაგრამ არა დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის შესახებ შუამდგომლობის საგანი; კონკრეტულ სადავო შემთხვევაში შუამდგომლობის ავტორის პრეტენზიის არსი მდგომარე-

ობს არა იმაში, რომ სასამართლომ საერთოდ არ გადაწყვიტა სახელმწიფო ბაჟის საკითხი, არამედ ის, რომ სასამართლომ გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილში არ იმსჯელა სახელმწიფო ბაჟის შესახებ საკითხზე უშუალოდ იმ სამართლებრივ ნორმათა ქრილში, რომლებზედაც მიუთითებდნენ აპელანტები სააპელაციო საჩივარში; დაინტერესებული მხარის მიერ დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის მოთხოვნის საპროცესო უფლების რეალიზება უკავშირდება გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის შინაარსის მოსმენის/გაცნობის მომენტს, რადგან სწორედ ამ დროიდან უნდა გახდეს ცნობილი მხარისთვის იმ ხარვეზის შესახებ, რომელიც დაუშვა სასამართლომ საქმის გადაწყვეტისას (ასეთის არსებობის შემთხვევაში). აღსანიშნავია, რომ აპელანტები სადავოდ არ ხდიან 17.07.2014 წლის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის სისრულეს.

სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, ზემოხსენებული მსჯელობიდან გამომდინარე, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-7 მუხლის მე-2 ნაწილის, ასევე, 63-ე მუხლის საფუძველზე აპელანტების შუამდგომლობა დამატებით გადაწყვეტილების გამოტანის თაობაზე უნდა დარჩეს განუხილველად. კერძოდ, 63-ე მუხლით დადგენილია, რომ საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება გაქარწყლდება კანონით დადგენილი ან სასამართლოს მიერ დანიშნული ვადის გასვლის შემდეგ. საჩივარი ან საბუთები, რომლებიც შეტანილია საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ, განუხილველი დარჩება.

რაც შეეხება თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული უსწორობების გასწორების შესახებ შუამდგომლობას, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ ეს უკანასკნელი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით დაკმაყოფილდა აპელანტების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის – ი. პ-ის შუამდგომლობა სასამართლოს საპროცესო აქტებში დაშვებული უსწორობების გასწორების თაობაზე; გასწორდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 გადაწყვეტილების, ასევე, 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 განჩინების სარეზოლუციო ნაწილებში დაშვებული შეცდომა იმგვარად, რომ ყველგან ნაცვლად გვარ-სახელისა „მ. ფ-ი“, მიეთითა

გვარ-სახელი „მ. ფ-ი“; გასწორდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული შეცდომა იმგვარად, რომ განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 პუნქტში მიეთითა იმავე სარეზოლუციო ნაწილის მე-3 პუნქტი (ნაცვლად 1-ლი პუნქტისა), ხოლო მე-6 პუნქტში მე-4 პუნქტი (ნაცვლად მე-2 პუნქტისა).

ამდენად, სააპელაციო პალატამ 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით ერთხელ უკვე იმსჯელა და გადაწყვიტა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის №38/764-14 განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული უსწორობის გასწორების შესახებ საკითხი ისე, რომ გაასწორა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული შეცდომა – განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 პუნქტში მიეთითა იმავე სარეზოლუციო ნაწილის მე-3 პუნქტზე (ნაცვლად 1-ლი პუნქტისა), ხოლო მე-6 პუნქტში – მე-4 პუნქტზე (ნაცვლად მე-2 პუნქტისა); აქედან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა აპელანტების წარმომადგენლის მტკიცებას მასზედ, რომ საქმეზე მიღებული 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით რეალურად არ გამოსწორებულა 17.07.2014 წლის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული უსწორობები (იხ. 25.08.2014 წლის შუამდგომლობა); სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 260. 1 მუხლის დებულებების საფუძველზე მიიჩნია, რომ არ არსებობს უსწორობის გასწორების შესახებ შუამდგომლობის დაკმაყოფილების ფაქტობრივი და მისი შესაბამისი სამართლებრივი საფუძვლები, რაც მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საფუძველია.

მითითებული განჩინება კერძო საჩივრით გაასაჩივრა შ. ი. ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა და გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანისა და განჩინებაში დაშვებული უსწორობის გასწორების თაობაზე უარის თქმის შესახებ შუამდგომლობის დაკმაყოფილებისათვის საქმის სააპელაციო პალატისათვის დაბრუნება მოითხოვა.

კერძო საჩივრის ავტორი კერძო საჩივარში მიუთითებდა, რომ გასაჩივრებული განჩინება მიღებულია კანონმდებლობათა უხეში დარღვევით და განმარტა, რომ საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის ძალით მოქმედი საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, „სასამართლოს შეუძლია მხარეთა თხოვნით ან თავისი ინიციატივით გაასწორს გადაწყვეტილებაში დაშვებული

უსწორობანი“, ხოლო საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლი, თავის მხრივ, ითვალისწინებს დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანას, რომლის „ა“ და „გ“ ქვეპუნქტების თანახმად, „გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს შეუძლია თავისი ინიციატივით ან მხარეთა თხოვნით გამოიტანოს დამატებითი გადაწყვეტილება, თუ იმ მოთხოვნის გამო, რომლის შესახებაც მხარეებმა წარადგინეს მტკიცებულებები და მისცეს ახსნა-განმარტებანი, გადაწყვეტილება არ გამოტანილა და ასევე მაშინაც, როდესაც სასამართლოს არ გადაუწყვეტია სასამართლო ხარჯების საკითხი“. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, „დამატებითი გადაწყვეტილების გამომტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში. ამ ვადის გაგრძელება არ დაიშვება“. აღნიშნულ მუხლში „დამატებითი გადაწყვეტილების გამომტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში“ არ გულისხმობს სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან სხდომაზე დამსწრე პირის მხრიდან 7 დღის განმავლობაში ასეთი საპროცესო უფლების რეალიზებას, ვინაიდან, ასეთ დანაწესს არ შეიცავს დასახელებული ნორმის საკანონმდებლო შინაარსი. კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით, იქ სადაც კანონმდებელი გარკვეული საპროცესო მოქმედების ან მოვლენის ათვისის საწყის ნერტილს უკავშირებს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილს, ამას სწორედ ხსენებული ფრაზებით უთითებს კიდევაც საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის ნორმებში, მაგალითად, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257.2 და 284.6 მუხლებში. საპროცესო კანონი დამატებითი გადაწყვეტილების მისაღებად შუამდგომლობის სასამართლოში წარდგენის უფლებას, რომ ითვალისწინებდეს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში, აღნიშნულს კანონმდებელი ამ სიტყვის დართვით ჩამოაყალიბებდა 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შინაარსში, ხოლო იმ პირობებში, როდესაც ამავე კოდექსშივე მისთვის მიღებული საკანონმდებლო სტილია გარკვეულ საკითხებზე გადაწყვეტილების მითითება, არა მისი დასაბუთებული ვერსიის მნიშვნელობით, არამედ გადაწყვეტილება, როგორც მხოლოდ სარეზოლუციო ნაწილი, ის ასეთად უთითებს კიდევაც ცალკეულ ნორმებში.

ამდენად პროცესუალურად მცდარია მოსაზრება იმის შესახებ, რომ თითქოს დამატებითი გადაწყვეტილების გამომტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებისას დამსწრე პირის მიერ 7 საპროცესო

დღის განმავლობაში.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, კერძო საჩივრის ავტორს მიაჩნია, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მე-2 ნაწილის შინაარსი გულისხმობს სხდომაზე დასაბუთებული გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7-დღიანი ვადის ათვლას. ვინაიდან, აღნიშნულ ნორმაში კანონმდებელი არ მიუთითებს, ასეთი უფლების წარმოშობას გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების მომენტიდან. საგულისხმოა, რომ მითითებულ საკითხზე დამატებითი გადაწყვეტილება შეიძლება მიიღოს სასამართლომაც მიუხედავად 7-დღიანი ვადისა, ამდენად, მხარის მხრიდან ასეთი ვადის გაშვების შემთხვევაშიც, კეთილსინდისიერი და კვალიფიციური მართლმსაჯულების პირობებში თავად სასამართლო, საკუთარი ინიციატივითაც უფლებამოსილია მოანესრიგოს ის საკითხი, რომლის მოწესრიგება მას გამორჩა შემაჯამებელი გადაწყვეტილების მსჯელობის დროს. ამდენად, აღნიშნული არგუმენტების ანალიზით კერძო საჩივრის ავტორს, მიაჩნია, რომ დასახელებული უფლების – დამატებითი გადაწყვეტილების მისაღებად შუამდგომლობის სასამართლოსათვის წარდგენის უფლება წარმოიშობა დასაბუთებული გადაწყვეტილების ასლის გადაცემის მომენტიდან და არა სასამართლო გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადების მომენტიდან. კერძო საჩივრის ავტორის განმარტებით, სააპელაციო პალატამ გამოიყენა კანონი, რომელიც უნდა გამოეყენებინა, მაგრამ არასწორად განმარტა იგი.

გარდა აღნიშნულისა, საქმეზე მიღებული 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით დაკმაყოფილდა უსწორობის გასწორების მოთხოვნით წარდგენილი შუამდგომლობა, რის შედეგადაც უნდა გასწორებულიყო 2014 წლის 17 ივლისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 და მე-6 პუნქტებში არსებულ ტექსტში სხვა პუნქტებზე მითითება, მაგრამ რეალურად ის არ გასწორდა და 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით კვლავ დარჩა პირვანდელი რედაქციით.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის მე-9 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, „სახელმწიფო ბაჟი არ გადაიხდება სახელმწიფო სოციალური დაცვის საკითხთან დაკავშირებით აღძრულ სარჩელზე და ამ კოდექსის VII³ თავით გათვალისწინებულ საქმეებზე“, ხოლო შრომის უფლება სოციალურ უფლებათა კატეგორიას განეკუთვნება. „სახელმწიფო ბაჟის შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-5 მუხლის პირველი პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, „საერთო სასამართლოებში განსახილველ საქმეებზე სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან თავი-

სუფლდებიან ფიზიკური პირები – სარჩელზე ხელფასის გადახდევის შესახებ და სხვა მოთხოვნებზე შრომის ანაზღაურების თაობაზე, რომლებიც გამომდინარეობს შრომის სამართლებრივი ურთიერთობიდან“. ამდენად, წარმოდგენილ საქმეზე როგორც სარჩელი, ასევე კერძო საჩივარი კანონის საფუძველზე გათავისუფლებულია სახელმწიფო ბაჟის გადასახადისაგან, რის გამოც კერძო საჩივარი წარმოდგენილია სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ სახელმწიფო ბაჟის გადახდის დამატურებელი დოკუმენტის გარეშე.

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალებისა და წარმოდგენილი კერძო საჩივრის მოტივების გაცნობის შედეგად მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, მ. ფ-ის, შ. კ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის ი. პ-ის კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შესაბამისად, უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 სექტემბრის განჩინება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 420-ე მუხლის შესაბამისად, კერძო საჩივრების განხილვა ზემდგომ სასამართლოებში წარმოებს შესაბამისად ამ სასამართლოებისათვის გათვალისწინებული წესების დაცვით.

საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის 1-ლი პუნქტის შესაბამისად, „გადაწყვეტილების გამომტან სასამართლოს შეუძლია თავისი ინიციატივით ან მხარეთა თხოვნით გამოიტანოს დამატებითი გადაწყვეტილება, თუ: ა) იმ მოთხოვნის გამო, რომლის შესახებაც მხარეებმა წარადგინეს მტკიცებულებანი და მისცეს ახსნა-განმარტებანი, გადაწყვეტილება არ გამოტანილა; ბ) სასამართლოს, რომელმაც გადაწყვიტა უფლების საკითხი, არ მიუთითებია გადასახდელი თანხის ოდენობა, გადასაცემი ქონება ან მოქმედება, რომელიც მოპასუხემ უნდა შეასრულოს; გ) სასამართლოს არ გადაუწყვეტია სასამართლო ხარჯების საკითხი“, ხოლო ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, „დამატებითი გადაწყვეტილების გამომტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში. ამ ვადის გაგრძელება არ დაიშვება“.

აღნიშნული მუხლის დანაწესიდან გამომდინარე, დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი შეიძლება დაისვას გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 7 დღის განმავლობაში, ე.ი. ვადის ათვლა ითვლება გამოცხადებიდან, ამასთანავე, საყურადღებოა ის საკითხი, რომ ძირითადი გადაწყვეტილების გამოცხადებას უნდა ესწრებოდეს მხარე (განმცხადებელი) და მხოლოდ ამ შემთხვევაში დაიწყება 7-დღიანი ვადის დენა გამოცხადების დღიდან, ხოლო იმ შემთხვევაში, თუ გადაწყვეტილების გამოცხადებას არ ესწრებიან მხარეები ან არ ესწრება ერთ-ერთი საპროცესო სუბიექტი, მაშინ 7-დღიანი ვადის დენა ამ სუბიექტის მიმართ უნდა დაიწყოს იმ დღიდან, როდესაც მას ჩაბარდა მოტივირებული, დასაბუთებული გადაწყვეტილება/ განჩინება. საკასაციო სასამართლოს განმარტებით, როდესაც გადაწყვეტილების გამოცხადებას ესწრება მხარე, მისთვის ცნობილია სარეზოლუციო ნაწილი და ცნობილია იმის შესახებ რაიმე საკითხზე ხომ არ გამორჩა სასამართლოს გადაწყვეტილების გამოტანა, სრულყოფილად არის თუ არა ყველა საკითხზე გამოტანილი გადაწყვეტილება, სარეზოლუციო ნაწილში ყველა მოთხოვნაზე დასკვნის არარსებობა ადასტურებს საქმის არასრულყოფილად გადაწყვეტას.

კონკრეტულ შემთხვევაში, როგორც საქმის მასალებით დასტურდება, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებას ესწრებოდნენ აპელანტები – შ. ი-ი, ი. ჭ-ი, შ. კ-ი, მ. კ-ი და მათი წარმომადგენელი – ი. პ-ი, შესაბამისად, მათ დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის მოთხოვნით სასამართლოსათვის უნდა მიემართათ 2014 წლის 24 ივლისის 24 საათამდე. აქვე საკასაციო სასამართლო მიუთითებს, რომ მართალია, სხდომას არ ესწრებოდა აპელანტი – მ. ფ-ი, მაგრამ როგორც აღვნიშნეთ გადაწყვეტილების გამოცხადებას ესწრებოდა მისი წარმომადგენელი – ი. პ-ი.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, მ. ფ-ის, შ. კ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის ი. პ-ის შუამდგომლობის დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის თაობაზე განუხილველად დატოვების შესახებ. აქვე საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 59-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედება სრულდება კანონით დადგენილ ვადაში. ამავე კოდექსის 61-ე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, საპროცესო მოქმედება, რომლის შესასრულებლადაც დად-

გენილია ვადა, შეიძლება შესრულდეს ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე. თუ საჩივარი, საბუთები ან ფულადი თანხა ფოსტას ჩაბარდა ვადის უკანასკნელი დღის ოცდაოთხ საათამდე, ვადა გასულად არ ჩაითვლება. საქმის მასალების თანახმად, შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, მ. ფ-ის, შ. კ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატას დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანის მოთხოვნით 2014 წლის 25 აგვისტოს ანუ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 261-ე მუხლის მეორე ნაწილით დადგენილი, კანონისმიერი 7-დღიანი ვადის დარღვევით მიმართა. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 63-ე მუხლის თანახმად, საპროცესო მოქმედების შესრულების უფლება ქარწყლება კანონით დადგენილი ან სასამართლოს მიერ დანიშნული ვადის გასვლის შემდეგ. საჩივარი ან საბუთები, რომლებიც შეტანილია საპროცესო ვადის გასვლის შემდეგ, განუხილველი დარჩება.

აქვე საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ შუამდგომლობის ავტორი დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანას ითხოვდა არა იმ საფუძვლით, რომ სარეზოლუციო ნაწილი არ შეიცავდა რაიმე საკითზე დასკვნას, არამედ არ იზიარებდა სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობისა და დუშეთის მუნიციპალიტეტის გამგეობის მოხელეთა საკონკურსო-საატესტაციო კომისიის სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან გათავისუფლების თაობაზე, საკასაციო სასამართლო აღნიშნულთან მიმართებაში განმარტავს, რომ 261-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ა“ ქვეპუნქტით დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანისათვის დადგენილი პირობა უკავშირდება პროცესუალურ შემთხვევას. აღნიშნული პირობის თანახმად, დამატებითი გადაწყვეტილება მხოლოდ იმ შემთხვევაში შეიძლება იქნეს გამოტანილი, თუ ამ საქმეზე გამოტანილი ძირითადი გადაწყვეტილება არ შეიცავს პასუხს მხარის ისეთი მოთხოვნის მიმართ, რომელიც მართალია იყო განხილვის საგანი, ე.ი. მოხდა მისი განხილვა ამ კოდექსით დადგენილი წესით, მაგრამ სასამართლოს რატომღაც გამორჩა მხედველობიდან მიეღო გადაწყვეტილება ამ კონკრეტული მოთხოვნის მიმართ ანუ რამდენიმე მოთხოვნიდან სასამართლომ არ იმსჯელა და გადაწყვეტილება არ გამოიტანა ერთ-ერთის მიმართ, რასაც მოცემულ შემთხვევაში ადგილი არ ჰქონია.

რაც შეეხება კერძო საჩივრის ავტორის მეორე მოთხოვნას რომლითაც უარი ეთქვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 სექტემბრის

განჩინების, უსწორობის გასწორებაზე უარის თქმის ნაწილში, ამ ნაწილშიც საკასაციო სასამართლო იზიარებს სააპელაციო სასამართლოს დასკვნას და დამატებით მიუთითებს, რომ სსკ-ის 260-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, სასამართლოს შეუძლია მხარეთა თხოვნით ან თავისი ინიციატივით გაასწოროს გადაწყვეტილებაში დაშვებული უსწორობანი და ამკარა არითმეტიკული შეცდომები, აღნიშნულით გათვალისწინებულია ისეთი შეცდომების გამოსწორება, რომლიც არ ცვლის სასამართლო გადაწყვეტილების არსს. უსწორობა შეიძლება ეხებოდეს მხარეების დასახელებას, მექანიკურ არითმეტიკულ შეცდომას წერის დროს და ა.შ. დაუშვებელია ისეთი შესწორების შეტანა, რომელიც არსებითად ცვლის გადაწყვეტილებას, მის აზრსა და შინაარსს.

საქმის მასალებით დადასტურებულია, რომ 2014 წლის 28 ივლისს შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა შუამდგომლობით მიმართა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს და მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინებაში უსწორობის გასწორება, კერძოდ, შუამდგომლობის ავტორს მიაჩნია, რომ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 და მე-6 პუნქტების ტექსტებში ამავე სარეზოლუციო ნაწილის სხვა პუნქტების ნუმერაციაზე არასწორად იქნა მითითებული. შემდგომ შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენელმა ი. პ-მა კვლავ მიმართა სააპელაციო სასამართლოს და კვლავ მოითხოვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 17 ივლისის შემაჯამებელ გადაწყვეტილებაში და ამავე თარიღის განჩინებაში უსწორობის გასწორება, კერძოდ, ერთ-ერთი მოსარჩელის (აპელანტის) მ. ფ-ის ნაცვლად მითითებულია მ. ფ-ი.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 1 აგვისტოს განჩინებით დაკმაყოფილდა აპელანტების – შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის ი. პ-ის შუამდგომლობა სასამართლოს საპროცესო აქტებში დაშვებული უსწორობის გასწორების თაობაზე. გასწორდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 გადაწყვეტილების, ასევე 2014 წლის 17 ივლისის №3ბ/764-14 განჩინების სარეზოლუციო ნაწილებში დაშვებული შეცდომა იმგვარად, რომ ყველგან ნაცვლად გვარ-სახელისა „მ. ფ-ი“, მიეთითა გვარ-სახელი „მ. ფ-ი“; გასწორდა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17

ივლისის განჩინების სარეზოლუციო ნაწილში დაშვებული შეცდომა იმგვარად, რომ განჩინების სარეზოლუციო ნაწილის მე-5 პუნქტში მიეთითა იმავე სარეზოლუციო ნაწილის მე-3 პუნქტი (ნაცვლად 1-ლი პუნქტისა), ხოლო მე-6 პუნქტში – მე-4 პუნქტი (ნაცვლად მე-2 პუნქტისა). აპელანტებს – შ. ი-ს, ი. ჭ-ს და შ. კ-ს (წარმომადგენელი ი. პ-ი), უარი ეთქვა თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 17 ივლისის გადაწყვეტილების ნაწილობრივ დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევაზე; აპელანტებს (წარმომადგენელი ი. პ-ი) უარი ეთქვათ თბილისის სააპელაციო სასამართლოს 2014 წლის 7 ივლისის სასამართლო სხდომის ოქმის სისწორისა და სისრულის დადასტურებაზე. სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ განჩინება სასამართლოს საპროცესო აქტებში დაშვებული უსწორობების გასწორების ასევე გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევაზე უარის თქმის ნაწილში შეიძლება გასაჩივრდეს უზენაეს სასამართლოში კერძო საჩივრით.

ამდენად, საკასაციო სასამართლოს მიაჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ კანონის მართებულად გამოყენებისა და განმარტების შედეგად სწორად უთხრა უარი დამატებითი გადაწყვეტილების გამოტანისა და უსწორობის გასწორებაზე და წარმოდგენილი კერძო საჩივარი არ შეიცავს საფუძვლიან არგუმენტაციას გასაჩივრებული განჩინების გაუქმებისათვის, რის გამოც კერძო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს და უცვლელად უნდა დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 სექტემბრის განჩინება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

საკასაციო პალატამ იხელმძღვანელა საქართველოს ადმინისტრაციულ საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მეორე ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 419-ე და 420-ე მუხლებით და

და ა დ ბ ი ნ ა:

1. შ. ი-ის, ი. ჭ-ის, შ. კ-ის, მ. ფ-ისა და მ. კ-ის წარმომადგენლის – ი. პ-ის კერძო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;

2. უცვლელად დარჩეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის 2014 წლის 12 სექტემბრის განჩინება;

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

საკიეპელი

1. სარჩელისა და საჩივრის დასაშვებობა	
სარჩელის მატერიალური დასაშვებობა	3
აქტის ძალადაკარგულად ცნობის თაობაზე სარჩელის დასაშვებობა	16
საკასაციო საჩივრის დასაშვებობა	42
კერძო საჩივარი სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობაზე	50
საკასაციო საჩივრის დასაშვებობა	55
ქმედების განხორციელების თაობაზე სარჩელის დასაშვებობა	71
პენიტენციურ დაწესებულებაში დისციპლინურ ლონისძიებათა გამოყენების თაობაზე სააპელაციო საჩივრის დასაშვებობა	77
დავის საგნის შეცვლის ან გაზრდის დაუშვებლობა სააპელაციო სასამართლოში	82
2. გადანყვეტილების განმარტება	
სარეზოლუციო ნაწილის ბუნდოვანების გამო გადანყვეტილების განმარტების საფუძველი	87
გადანყვეტილების განმარტების პროცესუალური ფარგლები	92
გადანყვეტილების განმარტება აღსრულების ხელშეწყობის მიზნით	103
გადანყვეტილების განმარტების თაობაზე განცხადების განსჯადობა	112
გადანყვეტილების განმარტება ყოველთვიურ სარჩოს გადახდასთან დაკავშირებით	117
გადანყვეტილების განმარტება შინაარსის შეუცვლელად	125
გადანყვეტილების განმარტების წინაპირობები	139
3. მესამე პირის ჩართვა ადმინისტრაციულ პროცესში	
მესამე პირად მარტივი ფორმით ჩაბმა	149; 166
სავალდებულო მონვევის მესამე პირად ჩაბმა	160
მესამე პირის ჩაბმის საკითხი	175
4. საპროცესო ვადები	
გასაჩივრების ვადის დენის დაწყების პირობები	180

დამატებითი გადანყვეტილების გამოტანის მოთხოვნის ვადა	185;213
საპროცესო მოქმედების შესრულების ვადა	193
გასაჩივრების ვადის დენის დაწყების პირობები და შეჯიბრებითობის პრინციპი	202
ხარვეზის შეესების ვადის დარღვევა	208